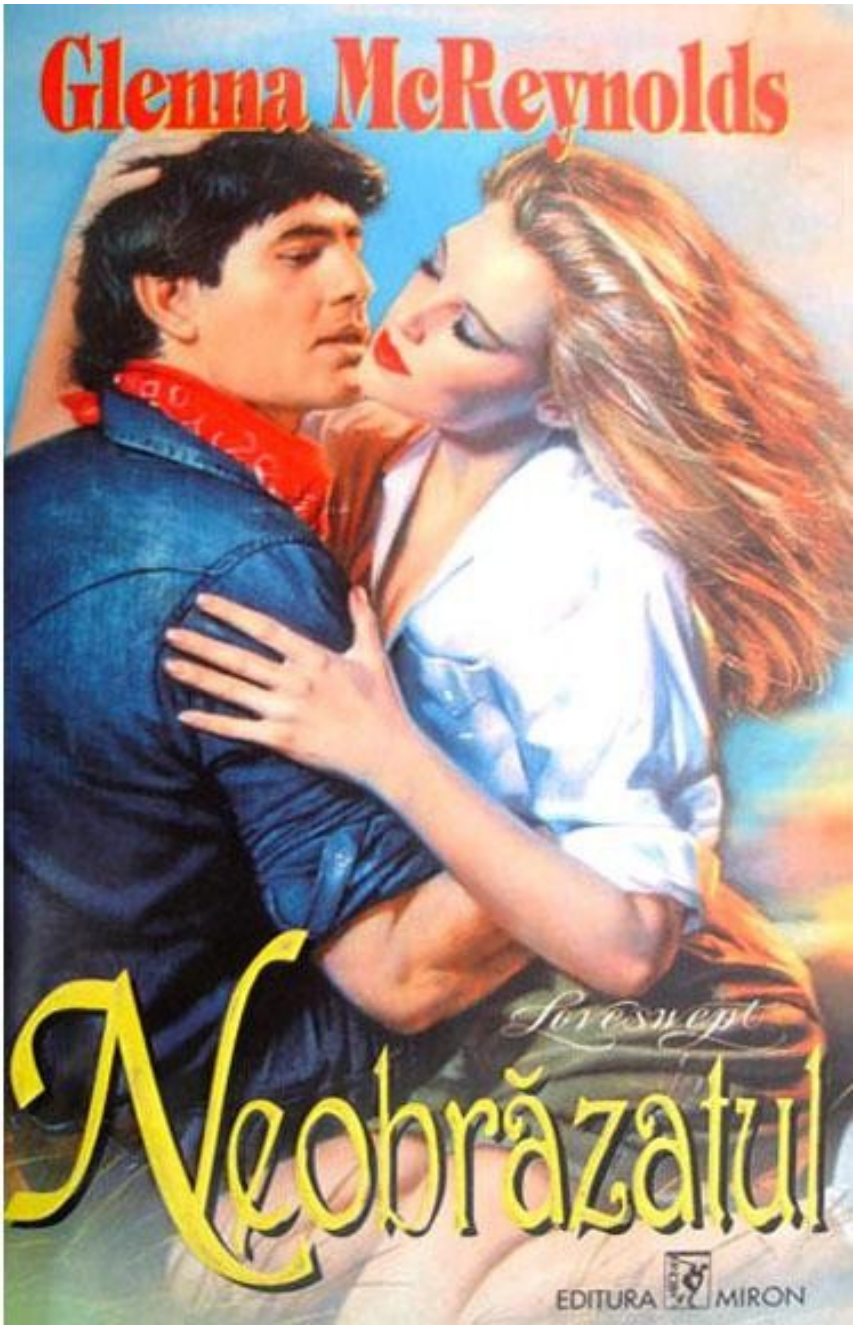
Glenna McReynolds
Sărutul
Necunoscutului
EDITURA MIRON

NEOBRĂZATUL
GLENNA McREYNOLDS

Editura:MIRON

CAPITOLUL 1

Rezemat de zid, Colton Haines simţea prin cămaşă cărămida încinsă de soarele verii toride din Wyoming. Era totuşi singurul loc tare şi solid, pe care îl găsise drept sprijin. Un nor fin de praf, stârnit de vântul care nu mai contenea, se ridică măturând capătul străduţei în drumul său spre vest. Îşi şterse o lacrimă cu dosul palmei, furios mai mult pe propria-i slăbiciune decât de ceea ce-i stârnise lacrimile. Umezeala amestecată cu praful adunat pe degete formaseră o mâzgă sărată, pe care o şterse de blugi. Nu mai putea rămâne acolo, pe străduţă, lăcrimând, rezemat de zidul magazinului Atlas. Pur şi simplu, nu mai putea. Venise în oraş tocmai de la o distantă de zece mile să o caute.

Sarah!

Icni şi strânse din ochi să oprească lacrimile. Ea nu l-ar fi trădat niciodată, cel puţin n-ar fi făcut-o de la bun început, spre deosebire de maică-sa care îi înşelase toate aşteptările. Avea nevoie de fidelitatea lui Sarah ca de un colac de salvare, dar ea merita un bărbat adevărat, nu un puşti de douăzeci de ani care se smiorcăia fiindcă mama lui era… Nici măcar în gând nu ştia cum s-o numească, iar un cuvânt mai puţin dur, cum ar fi „desfrânată”, nu-l consola câtuşi de puţin. Nu mai suporta să se gândească la asta stând acolo plângând.

Furios se dezlipi de zid şi se duse să se spele la robinet. Aplecat deasupra firului de apă rece îşi plimbă privirea peste întinderea fără sfârşit a

preeriei care mărginea orăşelul Rock Creek. O turmă de antilope păştea la mai puţin de o sută de iarzi distanţă de strada principală, dovadă a suprafeţei mici pe care se întindea acesta. Făcu o strâmbătură. Cei din Rock Creek nici măcar nu erau într-atât de civilizaţi, încât să alunge o turmă speriată de animale sălbatice.

Cu toate acestea, era cel mai curăţel loc de pe pământ. Mârâi dezgustat şi se ridică în picioare. Se spălase pe faţă şi acum, cu mâinile ude, îşi aranja părul sub pălăria de cowboy. Îşi trase borul pe frunte şi cu o mişcare rapidă îşi şterse de praf botul cizmelor de partea din spate a blugilor. Nu voia să arate chiar o sută zece la sută distrus pe cât se simţea. O dorea pe Sarah şi felul în care ea îi dovedea că are încredere în el. Sarah îl credea puternic şi alături de ea chiar era. Una dintre multele plăceri, atunci când o săruta, era s-o strângă în braţe atât cât să n-o sperie sau să-i facă vreun rău. Dragostea şi încrederea ei îl făcuseră să-şi dorească să fie bun, cel mai bun.

Sarah.

Îşi îndreptă umerii şi privi în zare câmpia pârjolită de arşiţă şi cele câteva tufişuri şi viroage. Rock Creek nu însemna nimic pentru el. Sosise aici, cu mulţi ani în urmă, însoţindu-şi mama, amândoi copleşiţi de durere după moartea tatălui său. N-ar fi trebuit să uite. N-ar fi trebuit să investească atâtea sentimente şi speranţe într-un orăşel uitat de lume. Rock Creek nu înseamnă nimic pentru mine, îşi repetă în gând. Niciodată n-a însemnat ceva, cu excepţia lui Sarah. Lăsă în spate preeria şi o porni pe strada principală spre

magazinul Atlas, unde îşi putea oferi puţină răcoare şi unde avea s-o întâlnească pe femeia iubită, cea care îi aducea atâta alinare în suflet.

Sarah intuia exact momentul în care Colt intra în magazin. Clopoţelul de la intrare nu suna altfel, dar în aer parcă plutea ceva deosebit. Indiferent ce spunea meteorologul despre creşterea presiunii atmosferice, Sarah simţea acest lucru ori de câte ori Colt Haines îşi făcea apariţia. Se întoarse şi privirile li se încrucişară peste stativul cu ilustrate de lângă uşă, apoi se uită după unchiul Tobias care îi dădea o mână de ajutor lui Doris Childress la raionul de produse farmaceutice, sperând că soţia predicatorului îl va ţine mai mult timp ocupat. Unchiul ţinea prea mult la ea şi îi era prea îndatorat, ca s-o pârască tatălui altfel ar fi dat de dracu fiindcă în ultima vreme Colt venea în fiecare zi, fapt care, de altfel, îi făcea foarte mare plăcere. Colt rămase în picioare în dreptul raionului cu suveniruri, ascuns în spatele tricourilor înşirate pe sfoara dintre rafturi. În Rock Creek nu se prea opreau turişti, dar când se întâmpla, aceştia îşi puteau cumpăra tricouri cu numele oraşului de la magazinul Atlas.

Uitându-se pe deasupra raftului cu sticluţe şi alte nimicuri îl văzu îmbrăcat în cămaşa care îi plăcea lui cel mai mult, cea în dungi late albastru cu negru, care îi stătea întinsă pe umerii laţi, umeri de bărbat tânăr, obişnuiţi cu povara responsabilităţilor unui bărbat matur. Avea un trup suplu, musculos, încă neîmplinit. Sarah, absolut tot ce era legat de Colt însemna o

promisiune legată de viitorul lor. Uneori, când o privea, simţea că prietenia care îi lega de atâția ani se va finaliza într-un mod fericit, printr-o căsnicie trainică. Alteori, mai cu seamă atunci când o săruta, îl simţea înfierbântat, gata să explodeze, stăpânindu-şi pornirile, din aceeaşi dragoste care îi stârnea şi pasiunea. De fiecare dată o surprindea modul în care o dorea şi cu câtă voinţă îşi impunea să nu se culce cu ea. Ocolind un şir de rafturi să se apropie de el, îi observă pălăria neagră şi hainele pline de praf. Blugii îi stăteau întinşi ca o mănuşă pe şoldurile şi pulpele puternice, oprindu-se exact deasupra botului cizmelor curate lună.Pe buze îi flutură un zâmbet. Cunoştea şmecheria. El o învăţase.

— Colt! îl strigă ea încet, nu chiar în şoaptă, dar nici să atragă atenţia unchiului. Era mai bine pentru toată lumea ca tatăl ei să ştie cât mai puţin.

Colt se întoarse simţind că o bucăţică din inima că se topeşte sub privirea calmă a ochilor ei cenuşii. Nimeni nu se compara cu Sarah. Nu era cea mai drăguţă fată din oraş, nici cea mai populară, dar trebuia să se zbată ca s-o cucerească.

Demult, în clasele primare, făcuse haz de părul ei strâns şi dat cu apă, până când ea începuse să plângă, iar el o trăsese de coadă.

Şi acum îi mai băga mâna în păr, dar numai s-o tragă mai aproape şi să-i simtă între degete şuviţele mătăsoase, blond-argintii, iar coada nu i-o mai despletea decât să-i reverse pe umeri cascada de păr strălucitor. Nici nu-şi mai amintea în câte

nopţi se visase privindu-i părul care îi acoperea sânii şi îi trebuise multă imaginaţie, pentru că niciodată nu-i văzuse sânii. O aştepta să se apropie pe intervalul dintre rafturi, gata să se ascundă după ea în eventualitatea în care i-ar fi surprins cineva, închipuindu-şi că acţionase cu vigilenţă, dar asta numai până când se opri în faţa lui.

— Colt! Inflexiunile vocii ei mergeau de la bucurie la îngrijorare.

El schiţă un zâmbet, întrebându-se ce-l putuse da de gol.

— Bună. Poţi ieşi afară? o întrebă pe un ton puţin ursuz. Ea ezită o clipă, apoi spuse:

— Cum să nu. Aşteaptă-mă doar o clipă. Vrei un sifon?

— Mi-am lăsat camioneta în stradă.

— Vin imediat. Se întoarse cu sifonul şi cu braţele încărcate cu pungi cu biscuiţi, pişcoturi şi bomboane, şi şase cutii cu Cola rece. Mai adusese şi două sandvişuri pe care, probabil, le pregătise în bucătăria din spate. Ce-ar fi zis unchiul ei dacă ar fi aflat? se întrebă el.

— Doar n-o să mănânc toate astea fără să-ţi plătesc? ripostă el, încercând din nou să zâmbească. Nu se simţea binevenit în magazin, ca de altfel în niciun alt loc. El şi Tobias se împăcaseră chiar foarte bine până în urmă cu câteva săptămâni când, din motive pe care Colt nici în acel moment nu le cunoştea, tatăl lui Sarah îi anunţase pe toţi că nu mai trebuia să se vadă cu ea. Cu toate acestea, nici el, nici Sarah nu s-au gândit nici măcar o clipă să renunţe unul la

celălalt, dar îşi luaseră măsuri de precauţie.

— Şi mie mi-e foame, zise ea, împingând pachetele pe banchetă înainte să se caţere în cabina camionetei. Abia apucă să se urce, că el o şi prinse de mijloc şi o trase pe genunchi.

— Colton Haines! Ce te-a apucat? îl privi supărată şi se aplecă să ridice de jos cutiile strivite sub picioare.Ai făcut praf biscuiţii cu cremă.

— Sărută-mă, Sarah, zise el cu glas scăzut şi pe un ton atât de serios, încât îi atrase atenţia. Îl privi în ochii albaştri precum cerul din Wyoming până ce el îşi coborî genele întunecate şi îşi apropie gura de a ei. Aşteptând să vadă ce urmează, ea îşi aminti brusc expresia disperată de pe faţa lui când erau în magazin.

Îl atinse uşor cu buzele închise şi nici el nu insistă, dar o prinse de ceafă şi desfăcându-şi picioarele o trase între coapsele sale. Aşa, sărutul deveni mai misterios, mai excitant, dar şi confuz. El îi muşcă buzele cu blândeţe, lucru pe care nu-l mai făcuse până atunci. Cealaltă mână şi-o puse pe şoldul ei şi o trase mai aproape. Gemu, iar ea îşi ţinu respiraţia. Îi captură din nou gura şi îşi împinse limba înăuntru mişcând-o încet şi ritmic. Sarah începu să tremure, dar n-avea putere să se retragă. Se agăţă de el înfigându-şi degetele în umerii lui, primindu-i sărutările cu lăcomie. Era conştientă de ce făcea el, de ce pretindea el că face, dar fiind vorba de ei doi, deznodământul era imprevizibil, indiferent că se aflau pe stradă în miezul zilei sau noaptea în preerie. Cu toate acestea nu se putea mişca şi abia mai respira, iar

el nu se mai putea opri, strângând-o cu frenezie şi gâfâind.

Ştia că era foarte excitat şi se simţi vinovată, chiar dacă se simţea la fel de ameţită şi excitată.

— Colt… Colt, şopti împingându-l şi ascunzându-şi faţa în scobitura umărului lui.

Colt ridică capul şi-l rezemă de spătarul banchetei, îşi ţinea ochii închişi şi scrâşnea din dinţi. Se simţea frustrat şi supărat în acelaşi timp, pe el însuşi, că se purtase aproape grosolan cu fata pe care o dorea atât de mult. O simţi că se dă la o parte şi îşi făcu loc lângă ea. Sarah îşi aşeză mâna pe braţul lui, încercând să-l liniştească, dar nu asta voia el. Voia să facă dragoste cu ea. O dorea sub el, încolăcită în jurul lui, peste el, până când n-ar mai fi fost în stare să se gândească la nimic.

— Să mergem la râu, propuse el, şi nu aşteptă răspunsul ei, aşezându-se la volanul camionetei. Motorul se împotmolise, dar, în ani, Colt devenise expert în pornirea şi condusul rablelor, având slabe speranţe că va apuca vreodată să-şi cumpere o maşină mai nouă şi mai bună. În cele din urmă porni motorul şi o luă pe drumul paralel cu preeria, să iasă în autostrada care trecea pe la periferia oraşelului.

Străbătură mile întregi de şosea şi urcară coline stâncoase, de un galben-deschis care, pe măsură ce se apropiau de râu, luau forma unui şir de dealuri.

Ea stătea tăcută, dincolo de bariera pe care o făcuse din pungile cu biscuiţi şi pişcoturi. Îi oferi o cutie cu sifon, pe care el o acceptă fără să-i

mulţumească. Se liniştise şi ştia exact ce simboliza zidul acela scund înălţat de ea şi de a cărui semnificaţie ea nu-şi dădea seama. Coti pe drumul prăfuit care mergea paralel cu malul, trecu prin două porţi şi traversă păşunea, apoi coborî spre râu.

Opri în faţa unui hambar vechi, folosit oficial, iarna, drept depozit de fân şi neoficial, ca ascunzătoare pentru undiţele lui şi ale lui Daniel Calhoun, prietenul său. Tatăl lui Daniel era proprietarul ranch-ului şi era de la sine înţeles că într-o zi băiatul îl va moşteni. Colt se gândea deseori la un viitor la fel de sigur, dar, deocamdată, mai avea de trecut un hop.

— Vrei să înoţi? o întrebă cu vocea încă încordată. Ea scuturǎ din cap uitându-se într-o parte, dar n-o învinui fiindcă nici el n-ar fi fost în stare să o privească în faţă. Coborî din camionetă şi porni spre râu. Ea îl urmă.Ar fi dezbrăcat-o şi ar fi sărutat-o aşa cum nu îndrăznise s-o facă până atunci, ar fi culcat-o în iarbă chiar acolo… apoi ar fi plecat. Nici nu ştia ce să mai zică. Prezenţa ei era binefăcătoare, dar gândurile i-o luaseră razna tocmai fiindcă dacă ar fi vrut ar fi putut-o atinge chiar atunci. Îşi scoase pălăria şi o azvârli spre pâlcul de sălcii care străjuiau râul.

Sarah urmări zborul pălăriei negre, Stetson, care ateriza pe o creangă, şi întoarse

Capul când, după ce-şi scosese cămaşa, îl văzu că se pregăteşte să-şi deschidă catarama centurii. Avea şi aşa destule probleme fără să-l privească cum se dezbracă. Cam asta îşi spunea atunci când îl văzu aşezându-se pe mal să-şi tragă

cizmele. Soarele se juca în părul lui blond-deschis şi-i lucea pe braţele bronzate.

Avea pieptul neted şi musculos, şi abdomenul plat. Se descălţase şi se ridicase în picioare să-şi dea jos pantalonii. Confuză, timp de o clipă ea îşi ţinu răsuflarea şi îşi muşcă buza inferioară. Nu mai avea pantalonii pe el. Categoric, era un bărbat frumos, iar ea îl iubea la nebunie. Respiră adânc şi oftă cu tristeţe. Când era cu el noţiunile de rău şi bine se confundau într-atât, încât cu greu le mai putea deosebi.

El coborî spre râu. Avea picioarele musculoase şi fesele i se mişcau cu supleţe sub bumbacul alb al chiloţilor. Îl urmări cum intră în apă şi face pluta, apoi cum se ridică şi se scufundă în împărăţia păstrăvilor. Voia să ştie totul despre el. Să ştie cum respiră în somn şi ce instincte primare îl stăpâneau, de putea să se cufunde în râu şi să iasă la suprafaţă, cu apa şiroindu-i din păr, dârdâind la fel ca toată lumea şi totuşi într-un fel aparte. Cu toate acestea el nu zăbovi prea mult în apă şi, deîndată ce apăru pe fâşia de iarbă ce despărţea râul de camionetă, îl văzu cu cămaşa fluturând în vânt, blugii lipiţi de picioarele ude şi cizmele pe care le ducea în mână. Cu o mişcare suplă a bicepşilor bine dezvoltaţi şi a pulpelor încordate se cocoţă în spatele camionetei, unde ea improvizase un picnic.

— Mulţumesc, zise aşezându-se şi luându-i sandvişul din mână. Faci cele mai grozave sandvişuri. Era şi acela un fel de a face complimente, şi Sarah îşi ascunse zâmbetul de mulţumire. Adevărul era că Colt ar fi mâncat

orice, indiferent ce gust ar fi avut, iar lui Sarah îi făcea plăcere pentru că fiind atât de îndrăgostită, avea ciudate instincte materne faţă de el. Nu voia să-i fie ca o mamă, era deja sătulă de dădăcitul celor patru fraţi mai mici, dar, incontestabil, îi făcea plăcere să-i poarte de grijă.

— Cum e apa? îl întrebă ea.

— Rece. Schiţă un zâmbet în colţul gurii.

— Nu pare să te fi deranjat.

— Sunt rezistent. Buna dispoziţie îi pieri când îi întâlni privirea. Ochii lui trişti îi transmiteau sute de mesaje ţintuind-o sub plopii care-şi tremurau umbrele şi filtrau razele soarelui. Sarah, eu plec. Intuise ce avea să spună înainte ca el să rostească cuvintele şi răspunsul îi veni pe buze imediat.

— Nu. El ridică din umeri şi muşcă din sandviş.

— Nu, Colt, insistă ea, simţind că îi poate influenţa hotărârea. Situaţia nu-i chiar atât de gravă. Nu ai motive să pleci.

— Dar nici să rămân. Îi venea să-l pălmuiască pentru neghiobia care îi ieşise din gură, dar nu făcu altceva decât să se ridice în picioare supărată, împiedicându-se în graba de a se îndepărta de el. El o prinse şi o trase repede în jos, obligând-o să se aşeze în genunchi în faţa lui. Podeaua încinsă a camionetei îi ardea picioarele.

O ţinea strâns de umăr, sfredelind-o cu privirea.

— Te măriţi cu mine?

— Da, răspunse ea fără să ezite, dar la fel de supărată.

— Plecăm împreună?

— Da. Nimic n-o reţinea în Rock Creek, în afară de amintiri, unele plăcute, altele mai puţin plăcute şi câteva de-a dreptul penibile. Se înscrisese la colegiu şi din toamnă urma să înceapă cursurile, dar pentru Colt ar fi renunţat la ele.Ar fi renunţat la orice.

— Vrei să facem dragoste? o întrebă pe un ton răstit, strângând-o şi mai tare. Acum!

Ea îl privi cu atenţie, smucindu-şi braţul.

— E un fel de test? El înjură şi-şi lăsă capul în piept, dar când ea încercă să se îndepărteze o prinse strâns de încheietura mâinii.

— Nu, Sarah, nu e un test. Ridică pleoapele şi ea îi zări privirea plină de tristeţe. Te doresc cu adevărat. Vreau să fii a mea, pentru că plec şi te voi părăsi.

— Nu mă vei părăsi, Colt, îi zise.

— Dacă nu poţi fi a mea, n-am să te pot părăsi. Ce naiba o să mă fac? zise el amărât.

— Ce s-a întâmplat, Colt? întrebă ea disperată.

— Mama… Făcu o pauză să-şi tragă respiraţia. Mama are un nou prieten.

— Şi ce e rău în asta? Nu înţelegea. Dacă cineva merita puţină fericire, aceea era Amanda Haines.

— E însurat.

— Ah.

— Şi cred că ea îi datorează bani. De fapt, nu credea, era sigur. Bărbatul acela era proprietarul salonului de coafură în care lucra mama sa şi lor niciodată nu le ajungeau banii să-şi achite notele

de plată. Se săturase până peste cap de tot. În afară de micul capital pe care îl rulau, el mai avea încă două slujbe şi dacă ea i-ar fi cerut, i-ar fi dat din banii lui pentru taxele şcolare, sau ar fi putut vinde ranch-ul acela blestemat care, la drept vorbind, era mic şi din momentul în care ar fi plecat la şcoală oricum nu l-ar mai fi putut întreţine. Lui Sarah îi luă câteva clipe să înţeleagă ce voia să spună. Groaznicul adevăr nu-i schimbă părerea, dar o întrista şi mai mult.

— Îmi pare rău, Colt. El o săgeta cu privirea şi surâse batjocoritor.

— Mama e o târfă, iar ţie-ţi pare rău. Mulţumesc.

În clipa aceea l-ar fi pălmuit, fiindcă îşi făcuse mama târfă, dar el fu mai rapid şi se ridică în picioare. Se agăţă de braţul lui şi se ridică şi ea.

— N-ai niciun drept… O întrerupse scuturând din cap, neputând scoate o vorbă din cauza nodului care i se pusese în gât. Văzându-l schimbat, Sarah reacţiona imediat.

— Colt, vezi lucrurile prea în negru. Jumătate din oraşul ăsta se culcă cu cealaltă jumătate şi toţi sunt căsătoriţi cu altcineva, iar asta nu se întâmplă numai aici.

Mătuşa mea care lucrează la o bancă în Cheyenne spune că ei tot timpul îi dau tipii târcoale.

— E cu totul altceva când e vorba de mama mea. Tonul său era acuzator, nu exprimase o simplă opinie.

— E altceva pentru tine, nu şi pentru mama ta.La fel ca noi toţi, caută puţină dragoste.

Privirea pe care el i-o aruncă o arse ca un fier înroşit.

— Ca şi mine, Sarah? întrebă el apropiindu-se de ea. Care aştept puţină dragoste din partea ta? îi cuprinse şoldurile şi o lipi de el. Ea reacţiona imediat.

— Colt… Vocea îi tremura.

— Mărită-te cu mine, şopti el gâfâind, coborându-şi gura peste a ei. Dar fii astăzi soţia mea.

CAPITOLUL 2

Nu îi putea rezista când o săruta atât de tandru şi înflăcărat. Limba lui îi dezmierda gura mistuind-o cu blândeţe, înteţindu-i plăcerea până la chinuitoare şi însetată dorinţă. Îi răspunse instinctiv, depărtându-şi buzele să-l soarbă cu lăcomie. Colt abia se mai stăpânea nemaimulţumindu-l doar sărutările. Era deja excitat. Îi cuprinse faţa în palme, uitându-se fix în ochii ei.

— Mi-am petrecut weekend-ul aici, cu Daniel. Ea îl privi nedumerită şi el continuă:

— Ne-am lăsat sacii de dormit în podul hambarului. Ea deschise gura să spună ceva, dar el îi atinse buzele cu degetele.

— Încă nu spune nu. Vino. L-ar fi putut refuza şi el ar fi condus-o acasă, totuşi nu spusese nu şi nici nu se întrebă de ce. Nu îndrăznea.

Îl dorea. De ani de zile, în felul acela confuz în care fetele visează băieţii. Când o invitase la dans, de Sfântul Valentin, flirtul lor prietenesc se transformase treptat în dragoste şi, odată cu

primul sărut, acele vise dispăruseră luându-le locul un dor neostoit. Lunile în care doar se sărutaseră îi înteţise dorinţa lămurind-o după ce tânjea, de fapt. Atâta doar că nu ştia cum să facă pasul decisiv. I se părea mai comod să spună nu, într-un fel chiar devenise o obişnuinţă, ascunzându-şi în felul acesta îndoielile şi nehotărârea. Acum, el o rugase să nu mai spună nu.

Intră în hambar, ea cu o mână petrecută în jurul taliei lui, cu pielea încă umedă, iar el înconjurându-i umărul într-o îmbrăţişare ce promitea clipe pline de tandreţe.

Vechea construcţie mirosea a fân proaspăt cosit, pe care Colt şi Daniel îl făcuseră baloturi, pe care le depozitaseră acolo cu o săptămână în urmă. Fire de praf pluteau în razele de lumină care pătrundeau prin scândurile crăpate şi mâncate de vreme. Se urcară în pod. Prin uşa deschisă Sarah vedea râul albastru-cenuşiu şerpuind lin, vârfurile plopilor înălțându-se semeţ spre cer şi, în zare, munţii străpungând norii joşi.

Îl auzi în spate desfăcând sacii de dormit şi îşi simţi obrajii arzând. Nu putea face lucrul acela, nici măcar cu Colt Haines. Îi asculta foşnetul mişcărilor şi liniştea care urmă după aceea, făcându-şi curaj să-i spună nu. Se întoarse.

— Colt, eu… Cuvintele îi muriră pe buze la fel de uşor ca vânticelul care îi înfoia părul blond ce cădea pe frunte. El se întinsese pe bucata de plastic bleumarin şi o aştepta cu trupul relaxat. Cu o mână sub cap şi un picior îndoit semăna cu un model care pozează. Braţele musculoase, torsul

gol şi blugii contrastau cu fondul închis al materialului. Degetele celeilalte mâini şi le ţinea peste centura pantalonilor cu talie joasă şi îi atrase atenţia faptul că era desfăcută.

În clipa aceea Sarah îşi dădu seama că nu actul sexual, în sine, o îngrozea, ci gândul că niciodată nu va mai fi a lui, aceasta fiind prima şi ultima dată. Din momentul în care i s-ar fi dăruit, totul s-ar fi schimbat. Era sigură, dar nu înţelegea de ce. Ea ar fi fost cea care ar fi uitat de decenţă şi prudenţă, ea ar fi fost cea care nu s-ar mai fi putut opri. Doar privindu-l, ştia exact ce s-ar fi întâmplat. Trupul acela gol, plin de vigoare se oferea privirii ei, suprafeţe netede, linii curbe înăsprite de muncă, muşchi încordaţi sub pielea catifelată. Chiar şi respiraţia îi scotea în evidenţă perfecţiunea trupului, şi toate acestea i se dăruiau ei, în întregime. Nu se putea abţine să nu-şi plimbe privirea de la picioarele goale în sus, până la gâtul în scobitura căruia i se zbătea pulsul. Acolo l-ar fi umplut de sărutări, apoi şi-ar fi coborât gura pe pieptul lui şi nu s-ar mai fi oprit.

Îi căută privirea şi ce văzu în ochii lui îi frânse inima. Trupul lui se maturizase, se împlinise, era puternic, dar vulnerabilitatea pe care i-o citi în ochi exprima spaima copilului şi pasiunea tânărului nesigur că va obţine ceea ce îşi dorea cu disperare. El îi oferea posibilitatea să afle şi să se bucure de aceste lucruri şi nu se ascundea în spatele aroganţei pe care o afişa de obicei. Nu-şi ascundea nici dorinţa, nici îndoiala şi nici dragostea ce i-o purta.

Colt îi urmărea încordat legănarea şoldurilor

şi picioarelor zvelte, străduindu-se să rămână nemișcat, să aştepte, s-o lase să vină singură la el. Purta blugi cu nasturi în formă de floricele şi mici triunghiuri din materialul înflorat la buzunarele din faţă care se asortau cu gulerul roz al bluzei. Apreciase întotdeauna felul în care ştia să se îmbrace ca să arate cât mai bine, care contrasta cu firea ei cam aiurită. De exemplu, îşi rătăcea mănuşile pe care de-abia şi le scosese din mâini, aşa că, special pentru ea, montase o nouă agăţătoare.

Starea de încredere îl cuprinse tot mai mult când o văzu trecând printr-o rază de lumină. Sarah nu se compara cu nimeni. Era firavă dar energică, uneori prea serioasă, cea mai inteligentă dintre toate persoanele pe care le cunoştea şi frumoasă ca un vis. Avea chipul delicat, pielea trandafirie şi ochi cenuşii, pătrunzători, plini de surprize, dar sinceri. Dinţii de jos erau uşor neregulaţi, dar lui îi plăcea să-şi treacă limba peste ei. Gura ei ştia cum să-l chinuie, deseori o făcea şi niciodată nu-l mângâia cu pasiune, dar spera s-o facă până la apusul soarelui. O dorea cum probabil ea nu-şi imaginase vreodată şi nici nu auzise de la fetele care deja descoperiseră sexul. Şi asta mai voia s-o înveţe. Sursa temeinicelor lui cunoştinţe consta în generozitatea unei femei mai în vârstă, de douăzeci şi şapte de ani, pe care o cunoscuse la o cursă pe butoaie, cu o vară în urmă, dar care, cu toată tandreţea pe care i-o dăruise, nici măcar o singură dată nu i-ar fi trecut prin minte să se îndrăgostească de ea.

Când Sarah se opri lângă el în picioare,

rezistă tentaţiei de a se ridica s-o întâmpine. Dorea ca ea să vină la el. Nu era sigur de ce, dar ştia că acel lucru trebuia făcut cu deplină convingere, nu prin constrângere, aşa că nu voia ca ea să se răzgândească dacă el ar fi făcut cumva o mişcare greşită, mai ales că în acel moment îşi imagina că se găseşte într-o poziţie nu tocmai decentă.

Dar o subestimase. Sarah îngenunche lângă el, neavând nevoie de invitaţia lui pentru ce se hotărâse să-i ofere. Îi mângâie abdomenul simţindu-i muşchii încordaţi. El îşi dădu mâna la o parte, lăsându-se pradă mângâierilor.

Avea pielea caldă şi picături de apă încă îi mai străluceau pe corp. Ea îşi plimbă vârful degetelor peste pieptul lui, până la buric, apoi coborî mai jos, să-i atingă părul moale şi negru ce se zărea sub şliţul pantalonilor. Aproape fără să ezite îşi trecu degetele prin cârlionţii moi şi-i cuprinse în mână.

El rămase nemişcat, apoi gâfâind încet se arcui în palma ei. Reacţia lui deschise zăgazurile valului de căldură care o inundă cu forţa unei maree. Ridicându-şi braţul, o trase deasupra lui şi fără ezitare gura lui o găsi imediat pe a ei.

Sărutând-o, uită să respire clipe în şir. Acoperindu-i mâna cu a lui i-o ţinu acolo, învăţând-o cum să-l scoată din minţi şi curând începu să gâfâie în acelaşi ritm cu mişcările ei. Când fu sigur că nu se mai poate abţine o prinse de încheietura mâinii şi se întoarse deasupra ei sărutând-o blând. Sarah îşi acordă ritmul cu cel al mişcărilor lui, lăsându-se condusă în dansul

binecunoscut.

— N-am să rezist dacă nu ne oprim aici, îi şopti el încet la ureche, excitat la gândul celor ce aveau să urmeze.

— Nu credeam că ţi-ai propus să rezişti, şopti ea şi drept răspuns îl auzi cum râde încet.

— Pentru ce vreau eu, e foarte important să rezist. Ridică brusc capul şi părul îi căzu în ochi, dar nimic nu-i putea ascunde sau stinge flăcările albastre care îi țâșneau direct din adâncul sufletului. Te doresc Sarah, şi vreau să-ți aminteşti de mine întotdeauna, dar nu fiindcă am fost primul, ci fiindcă am fost cel mai bun.

Îi captură din nou gura mimând dulcele joc al dragostei care întrecea cu mult simplitatea mişcărilor, stârnindu-i senzaţia că totul în ea se desfăşoară încet, ca o spirală. Cu fiecare atingere a limbii lui îi înteţea căldura trupului, până când avu impresia că se topeşte. El îi descheie nasturii bluzei şi îşi strecură capul, şi o privi nedumerit.

— E model franţuzesc, şopti ea şi când el înţelese sensul cuvintelor aşteptă curioasă şi neliniştită să-l vadă ce face. Dintr-o singură mişcare desfăcu clema din faţă şi sutienul alunecă în lături. Colt o privea încremenit. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că trupul unei femei poate avea o asemenea perfecţiune. Prin minte îi treceau cuvinte ce vizau simţul tactil şi gustativ, cum ar fi „catifelat”,” delicios”,” dulce la gust”. Voia s-o privească, s-o atingă, s-o mângâie, dar mai întâi de toate voia s-o guste. Aplecându-şi capul o atinse cu limba şi-i savura respiraţia întretăiată.

Dulce ca mierea, catifelat şi tare era sânul ei.

Gustul şi senzaţia din gură îl aduseră acolo unde visase întreaga zi să ajungă, să uite de sine.

Se trase într-o parte şi sărutându-i celălalt sân începu s-o dezbrace, dezgolindu-i umerii şi braţele, îi descheie fermoarul pantalonilor cu năsturaşi în formă de floricele şi ridicându-se vru să i-i dea jos, dar coborându-i peste şolduri îi trase într-o parte şi chiloţii din bumbac. Inima i se opri în loc când între coapse îi văzu cârlionţii moi. I se opri respiraţia şi simţi o durere în piept.

Îşi ridică privirea şi uitându-se în ochii ei, din obişnuinţă îi ceru încuviinţarea pe care însă n-o mai aşteptă. Trăgând aer în piept îşi recapătă respiraţia, apoi îşi aplecă gura asupra ei. Corpul i se înfiora când îi mirosi şi îi inhala parfumul dulce de femeie. Nu știa ce să facă. Îi simţise corpul încordat sub el şi era sigur că o speriase, dar nu mai putea da înapoi. Încercă să-şi amintească ce-l învăţase concurenta la cursa pe butoaie, dar simţurile lui erau de o mie de ori mai vii decât amintirile, îndemnându-l să facă ceea ce doar în vis îşi imaginase.

Şocată, dar în acelaşi timp cuprinsă de senzaţii erotice de o intensitate necunoscută, se prinse de bucata de plastic de sub ea, dar el îi luă mâna şi-şi împletiră degetele, aplecat deasupra ei, cu gura umedă şi îndrăzneaţă.

Dumnezeule, dacă atunci când o sărutase prima dată ar fi ştiut ce voia să-i facă, ce putea să-i facă, nu ar fi avut puterea să-l refuze. Fiecare atingerea a limbii lui îi dezlănţuia pasiunea şi când o strângea în braţe simţea cu toată fiinţa ei iubirea pe care i-o dăruia. Dorea să-i rostească numele, să

i-l şoptească ca pe o rugăciune. Dorea să-l iubească întotdeauna şi să nu se despartă niciodată.

Colt nu mai ţinea seama ce face. Totul în el se punea în mişcare într-un ritm foarte rapid. O ţinea strâns de mână, strâns lipită de el, dar avea senzaţia că tot trupul îi este sfârtecat în mii de bucăţi. Trase din nou blugii în jos, dar de data aceasta se împiedică de un obstacol. Cizmele vechi, strânse pe picior şi legate cu şireturi uzate. Reuşi să-i tragă una din picior şi să-i scoată un crac al pantalonului.Ca să nu termine înainte de a fi obţinut ceea ce dorea şi de a fi nevoit s-o ia de la capăt, se sui peste ea şi îi captură gura. Voia să meargă mai departe şi să-şi scoată blugii înainte de a nu mai dori să oprească acel ceva. Dar Sarah, iubita lui, părea că ştie să-i citească gândurile şi cu ajutorul ei şi cu scurte pauze reuşi să scape de blugi şi totul căpătă noi dimensiuni când se lipiră unul de celălalt. Dorinţa neatinsă le tortura trupurile şi-i făcea să respire mai repede, dar iubirea lor, atât de aproape de împlinire le era ca un balsam ce le alina febra şi patima. Colt îi sărută buzele cu tandreţe, iar ea deschise ochii inundaţi de o lumină cenuşie precum cerul la apus. El îi zâmbi. Grăbindu-se şi ţinând-o lipită de el îi îndoi genunchiul şi-i scoase şi cealaltă cizmă, după care urmară blugii, aruncându-le grămadă pe sacul de dormit. Numai după aceea se împinse în ea, atât cât să-i observe cu satisfacţie vecină cu aroganţa ochii ce i se închideau încet, pleoapele ce i se zbăteau şi capul dat pe spate. Dar el voia mai mult decât atât.

— Sarah, deschide ochii. Se împinse mai adânc şi o auzi gemând uşor.

— Nu pot, Colt… când îmi faci aşa. Dar îi deschise şi îşi umezi buzele strivite de sărutări, cu un gest pe cât de simplu, pe atât de provocator. Fără să-şi dea seama el reacţiona fizic şi împinse mai tare simţind că ea cedează şi-l lasă să pătrundă până acolo unde se putea pătrunde. Îi surprinse privirea cuprinsă de panică şi pentru a nu-i prelungi durerea o penetra cu brutalitate.

Senzaţia fu extraordinară, dar rămase nemişcat, lăsând-o să se obişnuiască, şi ca să nu se gândească la ce avea să urmeze începu s-o sărute cu furie, dar asta nu dură prea mult pentru că începu din nou să se mişte, încet, cu grijă antrenând-o într-un ritm extrem de senzual pe care nu-l mai putea opri, dar ajutând-o să-l menţină prin gesturi pline de tandreţe, până ce patima, mişcările ritmate şi plăcuta frecare a corpurilor o transformă pe fata din braţele sale, care gemea şi-i şoptea numele la ureche, în femeie. O simţea înăuntru, fierbinte şi umedă, strângându-l şi pulsând, şi nu se putea abţine să nu se împingă mai adânc şi mai cu putere.

Gemetele ei îl excitau şi mai mult, şi n-o lăsă deloc să se odihnească. Mirosul ei feminin, dulce, de mosc, gustul pe care i-l lăsase pe buze îi invada toate simţurile, lăsându-i urme de neşters pe tot corpul. În final, deşi vlăguit de atâta fericire se simţea incomparabil mai puternic, pentru că, acum era, a lui.

Sarah!

O strânse în braţe sărutându-i chipul şi

ascultându-i cuvintele de dragoste până ce, aşa cum era firesc să se întâmple, fu din nou gata s-o întâmpine.

Sarah îl simţea vibrând lângă ea primind sărutările înfocate, blânde până atunci, şi i se dărui pentru a doua oară. O durea tot corpul, dar el îi stârnise din nou dorinţa şi nu avea de gând să piardă nicio clipă de plăcere pe care el i-o provoca când era înăuntru, umplând-o cu trupul lui, cu sămânţa lui, cu dragostea lui.

În braţele ei, băiatul, devenit bărbat, întrupa pasiunea blândă, dăruindu-i totul cu gura neruşinată şi trupul viguros. Era destul de femeie ca să recunoască plăcerea şi suficient de îndrăgostită s-o înapoieze cu toată pasiunea de care era capabilă.

Se înserase şi soarele dispăruse de pe cer. Deşi sătui, încă mai gustau plăcerea pe care şi-o ofereau unul altuia. Ea îi dezmierda trupul cu limba, atingându-i uşor pielea catifelată dintre coapse, aşa cum o rugase el. Când simţiră răcoarea serii îşi luară ceva pe ei şi se întinseră să urmărească cum dispar, ultimele umbre ale amurgului. Se încălzeau îmbrăţişându-se, conştienţi că deveniseră amanţi şi prieteni, doi oameni care îşi găsiseră împlinirea unul prin celălalt, doi oameni care îşi încredinţaseră unul altuia visurile şi dragostea.

— Sarah, îi şopti el numele ca pe o invocaţie, frecându-şi faţa de gâtul ei, sorbind mireasma dragostei lor şi amestecul suav al propriului ei trup. După tot ce se petrecuse între ei, ştia că nu mai putea pleca, că n-o putea părăsi. Dacă ar fi

plecat ar fi pierdut-o. Îi dezmierdă pielea cu buzele. Se va sătura vreodată de ea? O iubea oare mai mult decât îşi imaginase, o dragoste profundă care acum îl va îndemna să-i aştearnă trandafiri la picioare? Trandafiri roşu-aprins, cu petalele deschise, catifelate şi parfumate, aidoma celor oferiţi de ea, şi boboci roz şi delicaţi, simbol al inocenţei cu care i se dăruise.

Printre tandre sărutări şi oftaturi prelungi de plăcere, decise că ceea ce simţea era probabil acea dragoste care te copleşeşte. Unde, oare, să fi văzut acele fantezii erotice un cowboy de douăzeci de ani din Rock Creek, Wyoming? Nu ştia. Nu-şi amintea să se mai fi gândit vreodată la flori şi, în niciun caz nu ar fi făcut o legătură între ele şi trupul unei femei, şi nu putea spune că nu se gândise de multe ori la asta. Tocmai se apleca s-o sărute când o lumină pe peretele din faţă îi atrase atenţia. Se sprijini într-un cot şi văzu din nou lumina care se plimba peste bârnele mâncate de vreme ale hambarului.

— Îmbracă-te, Sarah. A venit cineva. Nu era prea îngrijorat. Era, probabil, Daniel. Îşi puse cămaşa şi începu să-şi tragă fermoarul, dar se opri să-i încheie ei nasturii, zâmbind şi acoperind-o cu sărutări.

— Colt, nu, zise ea printre hohote de râs, când văzu că el îi încheia un nasture, dar, în acelaşi timp, descheia un altul. Aşa nu mai terminăm niciodată… Scârțâitul uşii hambarului, farurile aprinse ale camionetei care luminau baloturile de fân de dedesubt şi vocea mânioasă îi întrerupseră brusc cuvintele.

— Sarah! Colt simţi că îngheaţă şi la fel o simţi şi pe Sarah în braţele lui. Amândoi încremeniră de frică, dar la Colt frica se preschimbă imediat în furie. Iubitul maică-sii se afla acolo. Lui Sarah îi amorţiseră vârfurile degetelor şi îşi simţea muşchii grei ca plumbul. Chiar şi respiraţia i se oprise! în colbul de jos se auzeau paşi, şi tatăl ei urlă din nou:

— Sarah! Ar fi fugit, dar nu avea unde. Dar, mai curând, ar fi vrut să dispară Colt de acolo. Îşi simţea gâtul atât de uscat, încât nici numele nu i-l mai putea rosti.

Oricum, era prea târziu, fiindcă el deja cobora scara să-şi întâmpine adversarul.

Se luă după el, îngrozită şi sufocată de lacrimi, îşi cunoştea foarte bine tatăl. Îl văzuse luându-se la bătaie cu alţi bărbaţi. Practic, devenise un obicei în familie să meargă cu toţii la bar vinerea seara, ea să rămână stingheră într-un colţ, în vreme ce tatăl ei se îmbăta şi devenea violent, iar mama speriată îşi făcea griji.

— Unde mi-e fata, băiete? Ce-ai făcut cu ea? Cu piciorul pe treapta scării Sarah îl auzise pe tatăl său adresându-se lui Colt cu voce mai calmă, în întunericul de sub pod.

— Nu mai e a ta, Bull (taur). Acum e a mea, îi răspunse pe un ton tăios ca ascuţişul unei lame. Sarah se prinse de marginile scării şi strânse din pleoape pentru a-şi stăpâni mânia faţă de Colt. Oare nu-şi dădea seama că stârnea un scandal? Tatăl ei putea să devină violent şi să-l lovească la fel de iute şi puternic ca durerea ce o simţea în suflet, şi asta fără să folosească biciul din piele de

taur, după care i se trăgea porecla.

— Tată… Trase adânc aer în piept. Sunt aici, sus. Cobor imediat.

Târșâitul cizmelor şi bocănitul lor pe treptele scării era singurul zgomot care se auzea în hambar. Ajungând jos îi aruncă o privire lui Colt, apoi se uită într-o parte înainte de a-şi aţinti ochii în podea. Expresia figurii lui era plină de reproş, dar nu avea dreptate. Ştiind că ea oricum nu putea scăpa de furia bătrânului, alesese salvarea lui. Îşi făcu curaj, deşi un nou val de teamă o îndemna să se repeadă în braţele lui Colt. Tatăl ei n-o bătuse niciodată. Numai în maică-sa dădea. O înjura, urla şi o înghesuia într-un colţ unde rămânea ghemuită de frică, dar niciodată n-o lovise, nici pe ea, nici pe fraţii ei. Avea îndoieli că faţă de Colt s-ar purta cuviincios sau măcar „cu blândeţe”, mai ales că acesta îl sfidase. Nimic nu-l înfuria mai mult atunci când avea chef de bătaie, decât să-l înfrunte cineva, iar Colt şi-o căutase cu lumânarea. Cu atât mai rău dacă spera să ajungă la o înţelegere cu taică-său.

— Colt, du-te acasă, îl somă ea, dar cei doi nu-i dădură nicio atenţie. Parcă nu i-ar fi auzit vocea tremurată cu care se răstise la el.

— Eu şi băiatul vom avea o discuţie, spuse taică-său.

— Aşa-i cel mai cinstit. Dacă asta era posibil, vocea lui Colt era chiar mai mânioasă decât a celuilalt. Sarah îşi privi tatăl. Nu era un bărbat înalt, dar era vânjos, intransigent şi iute la mânie, de aceea stătea mai tot timpul cu pumnii strânşi.

Încărunţise de timpuriu, dar nu era bătrân,

nu într-atât încât vârsta şi experienţa erau în avantajul tatălui. Provoca scandaluri în baruri încă înainte ca ea să se fi născut. Din câte ştia ea, Colt nu intrase în viaţa lui într-un bar şi nici nu iscase scandaluri. Zgomotul unei maşini care se apropia îi făcu pe toţi să privească spre uşă.

— E unchiu-tău, spuse Bull. Hai, pleacă fato!

— Nu plec nicăieri. Doamne, ajută! Gata, o făcuse, îl înfruntase. I se puse un nod în stomac, simţi o împunsătură într-o parte şi palmele începură să-i transpire. Se dispreţuia fiindcă era atât de fricoasă. Fără Colt nu plec. Afară se trânti o portieră.

— Toby! ţipă tatăl ei. Vino şi scoate-o de aici pe Sarah!

În uşa hambarului îşi făcu apariţia unchiul său, care arăta de parcă ar fi vrut să se afle oriunde în altă parte pe planetă, dar nu în acel hambar, strivit de neîntrerupta şi nemiloasa autoritate a fratelui mai în vârstă.

— Vino, Sarah. Hai să plecăm. Toby se îndreptă spre ea, dar ea se dădu un pas înapoi. El se opri şi îşi încrucişară privirile. A ei era calmă, dar nehotărâtă. Colt se mişcă, dar tatăl ei îl observă şi-i bloca drumul.

Se simţea încolţită şi era speriată. Îşi mută privirea de la unul la altul şi în fracţiunea de secundă în care îşi luă ochii de la unchiul său acesta o înşfacă de braţ. Se zbătu să scape din strânsoare, dar acesta o apucă mai strâns şi o ridică în braţe.

— Potoleşte-te, fetiţo, îi şopti la ureche, acoperindu-i gura cu palma să-i înăbuşe ţipetele.

Nu faci decât să-l înfurii mai tare. O târî afară din hambar, în ciuda eforturilor de a scăpa. Privi disperată în urmă, în direcţia hambarului, spre cele două pete luminoase din mijlocul întunericului în care şedeau Colt şi tatăl său.

Din hambar, Colt auzi maşina îndepărtându-se. Scrută întunericul de afară pentru a se convinge că ea plecase. Bull se îndreptă spre camioneta cu care venise şi imediat Colt îşi îndreptă atenţia asupra lui, pândindu-i mişcările. Îi părea bine că Sarah plecase. Ea nu trebuia să asiste la discuţia lor. Bull Brooks putea vorbi toată noaptea şi tot nu l-ar fi convins în privinţa unui anumit lucru, dar Colt nu avea de gând să plece până ce nu-l va face să înţeleagă că trebuie s-o lase în pace pe maică-sa. Şi că Sarah era a lui, fără alte discuţii.

Îi atrase atenţia obiectul strălucitor căzut la picioarele bărbatului mai în vârstă şi realiză că Bull nu intenţiona să stea de vorbă. Obiectul pe care îl scosese din tocul puştii aflat în camionetă şi care acum zăcea pe jos în praf şi pleavă părea viu şi aducător de moarte. Colt trase o înjurătură, punând în cuvântul acela scurt toată spaima şi scepticismul său. Apoi în aer, se auzi un şuierat şi durerea îi sfârtecă pielea.

CAPITOLUL 3

Un cvartet feminin intona imnul, urcând şi coborând notele într-un tremolo tânguitor, asemenea vântului care bătea dincolo de ferestrele înalte ale bisericii.

Dinspre câmpie se apropia furtuna însoţită de

tunete. Furtună în Rock Creek.

Sarah o aştepta. O aşteptase zile întregi, încă de când Amandei Haines îi cedase inima şi sucombase. Colt revenise acasă, cu zece ani prea târziu pentru a mai avea o cât de mică importanţă, cu zece ani prea târziu pentru ca ei să-i mai pese.

Doamne, cât mai suferise din cauza lui. Îşi trecu degetele peste coperta albă şi zdrenţuită a Bibliei, simţind tristeţea scurgerii ireversibile a timpului, amintindu-şi de nopţile în care îşi plânsese, peste paginile Bibliei, durerea şi rugăminţile neîmplinite. N-ar fi trebuit s-o părăsească fără un cuvânt, după ce îi furase toată dragostea ce o purta în inimă. Ştia unde plecase: la unchiul lui în California. Ştia şi ce făcuse acolo: intrase în marină. Ştia şi ce devenise: cel mai bun din echipa de intervenţie. Dar nimic din toate acestea nu le ştia de la el, personal, ci din frânturi de discuţii pe care le auzise în magazin timp de zece ani.

Îşi trecu mâna peste rochia neagră, simplă, din bumbac, croită chiar de ea. Nu era caraghioasă stând acolo în biserică şi jelind moartea amantei tatălui său? Se mai folosea acest cuvânt? Habar n-avea. Rock Creek nu se afla chiar la capătul pământului, dar ea rareori pleca din oraş. Dar ce importanţă avea? Pe Amanda Haines o plăcuse. Părinţii ei divorţaseră cu ani în urmă. Mama îi luase pe fraţii mai mici şi-şi găsise un bărbat afectuos, care n-o bătea.Pe parcursul anilor, Bull şi Amanda se întâlniseră pe furiş sau în văzul lumii şi într-o zi, Sarah avu revelaţia acelui lucru care, cu mulţi ani în urmă, îi frânsese inima

lui Colt.

Mult timp după aceea îşi urâse tatăl, dar obosise să-şi irosească energia cu persoana lui care, pentru ea, nu însemna absolut nimic. El încă deţinea toate proprietăţile din oraş, dar ea îi achita partea sa din chiria magazinului, la aceasta limitându-se legătura pe care o mai avea cu el. Mama sa locuia destul de aproape ca să nu se simtă ca o orfană, dacă acest sentiment era posibil la o femeie matură.

Oftă şi deschise cartea de imnuri, apoi se alătură cântând celorlalţi enoriaşi. Aşa cum se cuvenea, majoritatea veniseră la funeraliile Amandei Haines. Se mai suprapuseră şi alte voci, dând amplitudine melodiei. Gândul îi zbura când la notele pe care nu trebuia să le falsete când acordurile se prelungeau, când la imaginea Amandei Haines a cărei foarte importantă influenţă asupra vieţii lui Sarah fusese aceea că nu semănase deloc cu fiul său. N-ar fi suportat să fie privită pe deasupra tejghelei cu aceiaşi ochi albaştri precum cerul din Wyoming.

În această privinţă avusese dreptate; când făcuse dragoste cu Colt cel mai mult se temuse că lucrul acesta nu se va mai repeta. Se rugase pentru întoarcerea lui, dar dorinţa nu, i se împlinise. Se rugase să-i poarte copilul în pântece, dar nici asta nu se întâmplase. Cunoscuse câțiva bărbaţi, dar toţi o dezamăgiseră. El îi distrusese viaţa, dar nu fiindcă îi furase virginitatea, ci pentru că îi furase şi încrederea în oameni. O lăsase neîmpăcată şi incapabilă să mai iubească un alt bărbat. Naiba să-l ia. Nu se aştepta să se

întoarcă. Zece ani nu-i ajunseseră să se obişnuiască.La mijlocul unei note de sus vocea i se frânse brusc. Presimţirea o avertizase cu o clipă înainte ca bubuitul tunetului să despice cerul şi să zgâlțâie pereţii. Inima începu să-i bată repede, în vreme ce toţi ceilalţi continuau să cânte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Îi ajunseră la ureche primele murmure venite de undeva din spate şi simţi că i se taie răsuflarea.

Ne pare rău.Ne pare foarte rău… mult timp… tot ce doreşti. Bine-ai venit…

Împrejurări nefavorabile. Fulgerul țâșni aproape, luminând sanctuarul, urmat de o nouă serie de tunete. *Bine-ai venit… ce trist… o femeie admirabilă… Ne va lipsi… tot oraşul… aşa e.Ne pare rău… ne pare nespus de rău, Colton*.

El era acolo şi fiecare şoaptă îl aducea mai aproape de ea. Era incapabilă să facă stânga împrejur şi să-şi salveze viaţa. Nu se aşteptase să-l mai vadă vreodată în faţa ochilor. Strânse între degete cartea de imnuri până ce simţi că i se pun cârcei în palmă. Nori de furtună se adunaseră deasupra orăşelului Rock Creek şi natura dezlănţuită revărsa torente de apă asupra bisericii prăfuite din lemn când el se opri lângă ea pe intervalul dintre rânduri.

Îşi aţinti hipnotizată privirea pe pantofii negri, bine lustruiţi, apoi, cu cea mai mare precauţie şi-o plimbă în sus de-a lungul dungii perfecte a pantalonilor bleumarin. Cu anii se mai îngrăşase. Prin materialul costumului bine croit îi distingea umerii laţi şi musculoşi. Stătea nemişcat în poziţie de drepţi. În palma puternică ţinea

şapca albă de ofiţer în marină. Când privirea i se opri pe locul acela de pe gât, unde pulsa puternic viaţa şi-l aminti pe vremea când era doar un băieţandru! mai sus nu îndrăznea să se uite. Avea nervii încordați la maximum, iar inima continua să-i bată foarte repede. Exact în acel moment el o observă, iar ea rămase pur şi simplu fascinată de bărbia lui puternică.

Melodia imnului care implora mila Domnului îi învăluia. Bisericuţa era ticsită de lume, o sută de voci, o sută de gânduri, dar ea nu-l avea în faţa ochilor decât pe Colt. Îi vedea maxilarul, mai colţuros acum, gura crispată şi cicatricea din bărbie.

Pe vremea când îl iubea toate acestea nu existau. Nasul avea aceeaşi formă, uşor încovoiat şi ridicat la vârf, dar întreaga lui înfăţişare îi spunea că devenise un bărbat în toată puterea cuvântului.

Ultima greşeală îi fu fatală. Îşi îndreptă privirea spre ochii lui. Niciodată parcă cerul din Wyoming nu fusese mai senin şi mai gol. În ochii lui nu se vedea nici cel mai mic semn că ar fi recunoscut-o. El era Meduza care o transformase în stană de piatră. Rămase la fel de ţeapănă ca un locotenent de marină atent să nu-şi şifoneze uniforma. Reluă imnul de la strofa a doua. Ştiuse că nu era pregătită să-l întâlnească, iar el i-o confirmase într-un mod foarte elegant. Se simţea îngrozitor. El se duse în primul rând de bănci, aproape de rudele sale, dar rămase deoparte. Nu semăna cu niciunul dintre locuitorii din Rock Creek, nici măcar cu vreunul dintre ai lui.

Niciunul dintre aceştia nu avea acea distincţie a ţinutei care se capătă în armată şi care îl făcea să-şi ţină corpul drept, chiar şi atunci când se ruga cu capul aplecat.

Ce ciudat de încet începuse deodată să se scurgă timpul, se gândea ea. Avea senzaţia că şedea acolo dintotdeauna privindu-i spatele lat şi părul frumos aranjat la ceafă. Părul i se mai închisese la culoare bătând în blond-castaniu. El îşi înălţă capul privind într-o parte spre bunica din partea tatălui şi Sarah se încruntă, iar pulsul i se acceleră.

Dumnezeule, ce i se întâmplase? încercase oare cineva să-i taie gâtul şi nu reuşise decât pe jumătate? îl privea încremenită, nedorind să-şi imagineze în ce împrejurări se alesese cu cicatricea aceea care i se întindea dintr-o parte în cealaltă a gâtului. Când el îşi aplecă capul să-i spună ceva bunicii, văzu că cicatricea se continua până la ceafă şi dispărea sub gulerul scrobit când se îndreptă. Inima începu să-i bată şi mai tare în piept. Acum chiar că nu se mai simţea deloc pregătită să dea ochii cu el. Din fericire, mulţi plângeau şi nimeni n-ar fi bănuit că lacrimile ei nu erau câtuşi de puţin provocate de durerosul moment. Acum aflase, şi adevărul o înspăimânta. După atâta vreme plângea pentru el, deşi îi văzuse privirea inexpresivă cu care se uitase la ea. Era clar că sentimentele ei nu aveau nimic în comun cu mândria.La sfârşitul slujbei se strecură afară împreună cu alte femei pentru a face ultimele pregătiri pentru masa care urma să fie servită în incinta bisericii. Amanda va fi pomenită prin

cuvântări elogioase, aperitive şi prăjituri, iar fiul său va fi salutat şi toată lumea, inclusiv ea, îi va prezenta condoleanţe. Nimic nu-i putea abate simţul datoriei şi al bunei-cuviinţe. Nici măcar Colton Haines.

Îşi va lua un răgaz, se va reculege şi va găsi ea o cale să reziste până la capăt fiindcă, oricum, trebuia să-i spună câteva vorbe de consolare. Aşa se obişnuia şi ea nu i-ar fi luat acest drept. În vreme ce stătea lângă sicriul mamei sale, Colt strângea mâini şi saluta oamenii spunându-le pe nume. Doar atât, numele. Toţi rosteau cuvinte stereotipe şi doar câțiva mai încercau să adauge ceva, în special femeile. El le răspundea pronunțându-le numele, încercând să rămână impasibil la saluturi şi vorbe de consolare. Consolarea implica durere, iar el nu era pregătit să sufere. De Crăciun, când petrecuse o săptămână la el, în California, mama lui se simţea bine şi la cincizeci şi cinci de ani fusese prea tânără să moară de infarct, sau ce o fi fost acela. Furia îl împiedică să rostească numele Ed, Charlie şi Roberta, adică al celor pe care, deşi îi cunoştea foarte bine, nu-l anunţaseră de boala mamei sale. Doctorul îi spusese că încercase să ia legătura cu el în urmă cu o săptămână, dar tocmai atunci Colt se afla la celălalt capăt al pământului, salvând o viaţă.

— Doamnă Childress, se adresă el soţiei predicatorului, ţinându-i palma mică şi uscăţivă în mâna sa. Smocuri de păr cărunt îi ieşiseră din cocul răsucit, dându-i un aer năuc. Ea îl bătu uşor peste mână şi i-o strânse cu putere, de parcă

ţinându-se de el şi-ar fi putut opri tremurul continuu al mâinilor sau ar fi reuşit să-i susţină trupul tânăr cu vorbele înţelepte venite din partea unei femei în vârstă.

— S-a prăpădit repede, băiete. Fără dureri. Am încercat de mai multe ori să dăm de tine, dar eşti j o persoană foarte greu de găsit. Colt nu mai voia s-o asculte. Voia să fie nervos. N-avea nevoie de gesturi amabile care să-i alunge singurul sentiment de care mai era capabil.

— Asta mi-e meseria, zise el cu o voce obosită, la fel de obosită ca şi trupul lui, apoi îşi dori să nu fi vorbit atât de nepoliticos cu soţia predicatorului.

Dar ea îl înţelesese, nelăsându-i nici măcar plăcerea de a fi nervos.

— Suntem mândri de tine, Colt. Ştim că ai o meserie grea apărând ţara. Te admirăm foarte mult. El dăduse de înţeles că avea o meserie uşoară şi se îndoia că vreunul dintre ei văzuse vreodată cam despre ce fel de meserie era vorba. Spera că nu. Unele dintre acţiunile la care participase nu le-ar fi dorit nici duşmanilor săi; cu atât mai puţin unui cowboy din Wyoming. Nu contesta că el îşi dorise să participe la cea mai spectaculoasă, periculoasă şi grea vânătoare organizată de guvernul Statelor Unite împotriva duşmanilor nevăzuţi, pe care el îi înfrânsese prin puterea voinţei, forţă şi şiretenie, acţionând rapid şi prin surprindere pentru ca apoi să dispară cu abilitate. Era bun, poate prea bun în meseria sa.

Doris Childress îi strânse mâna şi se apropie de bunica lui. Se mai găseau acolo doi unchi şi o

mătuşă, dar în acele momente grele nu găsea ce să le spună. Se întorsese pentru mama sa, din dragoste şi respect pentru ea, în ciuda neînțelegerilor dintre ei datorate bărbatului pe care îl iubise. Niciodată nu-i spusese ceva care să-i distrugă visul.

Robert „Bull” se afla şi el în biserică. Colt îl zărise, dar bătrânul îi evita privirea.

Nici măcar nu privea în direcţia lui. Şi bine făcea. Colt nu uitase absolut nimic şi de atunci învăţase o sută de modalităţi de a schilodi şi ucide. Bull cunoştea doar unul. Şi, probabil, mai ştia că jumătate din apărarea sa murise odată cu Amanda.

Amanda… Colt închise ochii. Întotdeauna îi plăcuse numele ei, dar ea îl iubise pe nemernicul acela. Vreme de zece ani în sufletul său, şi aşa chinuit, ascunsese sentimente de furie neostoită, sete de răzbunare, dezgust, ruşine şi nedreptate.

Acum, când mama lui murise, toate acestea îşi făcuseră din nou loc în inima lui şi nu le mai putea stăpâni. Furtuna dezlănţuită întunecase cerul când reveniseră în biserică de la cimitir. Colt dorise să plece de îndată ce ultimii bulgări de pământ căzuseră peste mormântul mamei sale, dar nu era lucrul cel mai înţelept pe care trebuia să-l facă.Ca un adevărat ofiţer avea să meargă înainte, singura direcţie pe care o putea urma. Când ajunse pe ultima treaptă încă mai ezita.

Ploaia îi biciuia faţa şi îi intra în ochi, dar asta nu însemna nimic pentru un bărbat obişnuit cu scufundări în apa sărată la adâncimea de douăzeci de metri şi sărituri de la înălţimea de patru mile. A

merge înainte însemna Sarah, adică întâlnirea cu ea. Înjură în gând. Poate se schimbase mult. Anii îi schimbaseră, poate, culoarea cenuşie a ochilor şi îşi tunsese părul? Era probabil mai înaltă sau mai grasă, mai puţin atrăgătoare. Şi n-ar fi trebuit să dea ochii cu el, făcându-l să sufere.

Bunica lui intră în biserică şi se îndreptă automat spre ea s-o susţină luând-o de braţ. Momentul de ezitare dispăruse, ca şi ultima lui şansă.

În bucătăria bisericii era un du-te-vino continuu. Fuseseră pregătite douăzeci de platouri cu mâncare caldă, zece cu aperitive, fel de fel de legume, şi cinci sortimente de prăjituri. Şapte femei le luau de pe plită sau din cuptor şi le duceau la masă. Sarah îl simţi pe Colt intrând în încăpere şi îşi luă privirea de la prăjitura cu două straturi de ciocolată pe care tocmai o tăia, cea făcută de Paula Jenkins.

Încercă să nu-i dea atenţie şi să-şi continue treaba. Mai dăduse o mână de ajutor şi pe la alte pomeni. După ce-şi va termina treaba aici, se va duce la el să-i adreseze cele câteva cuvinte la care se gândea de o oră. Îi va spune ce femeie minunată fusese mama lui, şi îşi va oferi serviciile… dar el va fi destul de deştept să le înţeleagă sensul acestora din urmă şi să n-o întrebe dacă se bucură că îl vede. Nu… nu. Aici se răzgândi. Îi va spune că-i părea bine că se întorsese în Rock Creek, dar pe un ton neutru care n-o va lăsa să-şi exteriorizeze adevăratele sentimente. Orice ar fi, trebuia să evite aceste sentimente.Ca durată, timpul are o deosebită

importanţă, atunci când spui cuiva câteva cuvinte de alinare. Toţi se vor înghesui să-şi ia rămas-bun după masă şi ea îşi va croi drum până în faţă, lăsând impresia că abia ajunsese. Va rosti scurt ce avea de spus şi se va retrage politicos, ridicând, poate uşor din umeri sau arcuindu-şi sprâncenele, ca să-i dea de înţeles că regreta nespus de mult că nu mai putea sta de vorbă.

Era mai mult decât nebună să creadă în reuşita acestui plan. Nu stătu deloc la masă, alergând de colo-colo, din bucătărie în încăperea unde se pusese masa.

Avură loc şi două incidente, când se defectă filtrul de cafea şi când unul dintre băieţii lui Barton răsturnă pe jos, din greşeală, prăjitura cu cremă care, din fericire, fusese împărţită aproape la toată lumea.

Mâncau aproape o sută de persoane, dar Sarah abia dacă îi observase. Îi îngheţaseră genunchii curăţind locul unde căzuse prăjitura şi era atât de agitată, încât de fiecare dată când se răsucea părea că-şi scutură de pe rochie boabe de cafea sau că prinsese aripi la picioare. Dar lucrul cel mai grav, extrem de grav, se întâmplă atunci când reuşi, în sfârşit, să se liniştească. Masa se terminase şi ieşind din bucătărie găsi încăperea practic pustie. Personalul de serviciu trebăluia făcând ordine, dar oamenii plecaseră… luându-l cu ei şi pe Colt Haines.

Se simţi dintr-o dată foarte obosită. Umerii i se înmuiară ca ai unei păpuşi de cârpă. Se uită din nou de jur împrejur şi în spate, şi lacrimile îi împăienjeniră privirea. O cuprinse o panică

ciudată. *El plecase*.

I se puse un nod în gât. Muşchii feţei i se lăsară în jos şi buza inferioară începu să-i tremure. Rana era veche de zece ani, dar durerea rămăsese la fel de ascuţită ca lama de cuţit. Viaţa ei era pustie. Nu avea niciun iubit, nici soţ, nici familie. Cine şi-ar fi închipuit aşa ceva. El se întorsese acasă după zece ani, iar ea îşi irosise timpul pregătind discursuri, pentru a-şi salva obrazul.Ar fi meritat să fie împuşcată, dar nimeni din Rock Creek n-ar face-o. Aveau nevoie de ea să le prescrie medicamente, să le dea sfaturi şi primul ajutor, dar ea tânjea după altcineva. Suspină încet şi scurt. Puţin îi păsa dacă va începe să plângă chiar acolo şi va face o criză de nervi. Îşi şterse o lacrimă cu palma şi celălalt braţ şi-l puse în jurul taliei. Apoi, auzi vocea acea care se deosebea de celelalte, profundă, puternică şi blândă în acelaşi timp. Ridică capul, ştergându-şi obrazul, şi, simţind că i se ia o piatră de pe inimă, se îndreptă în direcţia din care auzise vocea. Mike Clymer o văzu apropiindu-se şi termină repede ce avea de vorbit cu Colt, dându-i şansa să petreacă câteva clipe pline de tristeţe cu eroul oraşului. Între plecarea lui Mike şi intrarea ei în holul unde discutaseră cei doi trecură câteva secunde, timp în care fu cuprinsă din nou de îndoieli. De vorbit tot avea să-i vorbească, dar uitase complet ce voia să-i spună.

Bocănitul cizmelor lui Mike pe trepte acoperea zgomotul abia auzit al propriilor ei paşi. În acel moment, Colt se găsea singur în hol şi brusca lui schimbare făcu ca din nou să i se

risipească îndoiala. Părea răvăşit, obosit şi gata s-o ia la fugă.

Se apropie repede de el, atrăgându-i atenţia. În clipa în care o văzu, toate mecanismele de apărare i se puseră în mişcare, aidoma celor ale unui ceasornic, privire încruntată, spate drept, maxilarul încleştat, dar ea deja ştia că asta însemna panică. Panică. Era sigură. Lui, locotenentului de marină îi era teamă de ea. Nu părea deloc încurajator. Colt o privea nevenindu-i să creadă că avusese un asemenea ghinion când tocmai se pregătea să plece.

Ea începu să-i povestească lucruri pe care le tot auzise vreme de trei ore. Doar că era foarte emoţionată omisese să-i spună. Pauzele şi poticnelile dădeau sentimentelor o mai profundă sinceritate. Bineînţeles că îi părea rău, ca tuturor, de altfel. Mama lui fusese o femeie admirabilă. Ei, Doamne, ei chiar îşi închipuiau că el nu ştia asta?

Jeepul militar era parcat în faţa treptelor la mai puţin de treizeci de picioare.

Dacă închidea ochii se putea vedea făcând drumul întors pe şoseaua dreaptă până la Cheyenne. Acolo s-ar fi aflat în siguranţă. Putea ajunge în California până la căderea serii. Cu o sticlă de scotch în mână ar fi urmărit soarele apunând în Pacific. Deschise ochii clătinând din cap, prefăcându-se că nu era vorba de o disperată dorinţă de libertate, ci de o slăbiciune trecătoare. Mai bine s-ar fi schimbat. Era o cruzime din partea ei că rămăsese aşa cum şi-o amintea mereu. Mereu. Părul ei nu trebuia să fie la fel de mătăsos şi să aibă aceeaşi culoare argintiu-aurie. Nu mai

văzuse la altcineva nuanţa aceea de păr, cu toate că în California orice era posibil, dar nici soarele arzător, nici toate mărcile de şampoane nu puteau egala culoarea ei naturală.

Îşi aminti cum îi strângea părul, uşor, în pumn şi o trăgea lângă el. Îşi aminti senzaţia plăcută pe care i-o dădeau şuviţele pe braţul gol, când ea şi le lăsa să-i cadă pe umeri şi pe piept. Îşi aminti singura noapte în care îi dăduse la o parte părui să-i admire sânii atât de frumoşi şi dulci. Prea multe amintiri.

Se străduí să nu se mai uite în ochii ei ca două lacuri adânci, cenuşii, care îl sfredeleau pe dinăuntru şi pe dinafară. Dar gura ei îl captiva cel mai mult.

Ea tăcuse, dar el nici măcar nu fusese atent ce-i spusese până atunci. Încercă să contacteze.

— Urmasem doar un an de facultate când Tobias ne-a părăsit, dar oamenii s-au descurcat până am terminat şi mi-am luat diploma de farmacist. Am avut noroc că nu se obişnuiseră prea mult cu drumul până la Cheyenne.

Ea îşi povestise viaţa, iar el era fascinat de forma gurii ei, de felul în care i se arcuiau buzele când vorbea şi de limba pe care şi-o trecea din când în când peste buze. Era mai atent la felul cum arăta decât la ce spunea.

Nu era măritată. N-o spusese, dar nici nu menţionase numele vreunui bărbat sau ceva care să-i fi dat de înţeles că are pe cineva. În relatarea ei nu folosise cuvântul „noi” şi nici copii nu avea. Cunoştea suficient de bine femeile ca să ştie că foarte repede aduceau în conversaţii vorba despre

copii. Era normal şi aşa trebuia să fie. Sarah nu avea nici bărbat, nici copii. Îi era ruşine, dar nu pentru că Bull Brooks îl rănise fiindcă se culcase cu fiică-sa, ci fiindcă o lăsase acolo în Rock Creek. Cam la ce distanţă s-o afla jeepul? Zece metri? Mai mult?

Dar cum să ajungă până la el? Să-şi pună repede şapca pe cap şi să facă stânga împrejur, ca să nu-i măi vadă privirea blândă şi gura frumoasă care tocmai îi spunea ceva despre impozitul pe o bucată de teren care va fi cedată celor din Albany Country. Strânse între degete cozorocul şepcii. Îşi plimbă privirea peste sfârcurile şi şoldurile ei înguste, de adolescentă. O naştere ar fi deformat-o.

Trase o înjurătură. Nici măcar să înjure nu se pricepea. N-ar fi trebuit să vină. Nu trebuia să rămână ca să înceapă să sufere. Mai înjură o dată printre dinţi.

Ea îl privea uimită.

— Situaţia nu-i atât de gravă. L-am votat primar pe Peter Barton care se ocupă de vânzări imobiliare, aşa că suntem siguri că va încerca să dezvolta Rock Creek la întregul potenţial. Naiba s-o ia. Ştia prea bine ce i se întâmplă şi se purta cu el cum nu se putea mai rău. Îi atingea mâneca, şi îi rostea numele cu milă şi tandreţe. Nu era pregătit pentru aşa ceva, nu era pregătit pentru nimic. Nu era pregătit pentru ea. Zece metri? Niciodată nu mai procedase în felul acela.

— Colt! Din nou îi rostise numele cu atâta tandreţe şi ardoare, încât toate zidurile cu care se înconjurase începură să se clatine şi să vibreze.

Sistemul lui de apărare se prăbuşea. Închise ochii şi-şi aplecă capul cu dureroasă resemnare. O simţi ca se apropie un pas, simţi că aerul se schimbă, umplându-se de parfumul ei. Un bărbat în toate minţile s-ar fi grăbit să coboare treptele. Colt rămase pe loc.

CAPITOLUL 4

Îi apăsă buzele cu limba să i le desfacă. Nu mai exista nicio ezitare în inima lui. Simţea nevoia să fie ţinut în braţe, s-o lipească de el şi să facă ce vrea cu el.

Sarah era prinsă în cercul de oţel al braţelor lui, complet paralizată de valul de senzaţii care o inundau. Se simţise îngrozitor: tăcerea şi flecăreala lui despre lucruri lipsite de importanţă, şi nicio reacţie până ce ea nu adusese vorba de parcela de pământ, spunându-i că Peter Barton era noul primar.

Dar omisese ceva. Cu siguranţă omisese ceva.

Nimănui nu-i păsa că Peter Barton era primar, nici Chiar celor care îl votaseră.

Era hotărâtă să-şi amintească ce anume, de îndată ce se va desprinde din braţele lui şi el va înceta să-i mai tortureze atât de dulce gura.

Numai să nu se termine prea repede. Numai la asta se gândea, pierdută în braţele lui, în fiinţa lui. Îi era ruşine fiindcă avea nevoie de el, de gustul lui, de atingerea lui. Niciun alt bărbat n-o sărutase atât de tandru, şi inima ei tânjea după el.

Niciodată, după ce se va sătura de sărutările şi îmbrăţişările lui Colt Haines, nu-l va mai lăsa s-o atingă, nu se va mai lăsa copleşită de el. Colt

simţea că se schimbase. Trupul ei era mai împlinit, mai potrivit cu al lui, unduindu-se arzând de dorinţă. Era mai pasionată, avea gura mai dulce şi mai puţin nevinovată. Îşi aminti noaptea aceea de demult când îl gustase cu buzele şi limba, şi sărutând-o acum simţi acelaşi efect. Se mai petrecuseră şi alte schimbări cu ea, schimbări care îl făceau să se simtă vinovat. Voia să-i alunge disperarea. Îi părea nespus de rău.Ar fi trebuit să înţeleagă. Cea mai inteligentă fată pe care o cunoscuse vreodată, aceea pe care o iubise nu făcuse niciodată compromisuri. Ea nu învăţase să îmbine afecţiunea cu nevoia trupească şi să se amăgească luând-o drept dragoste. Se îndoia că găsise plăcere fără să iubească.

Uneori, actul sexual îţi lasă un gol în suflet, dar el nu i-o dorise niciodată. Dorise ca ea să-l cunoască numai pe el, aşa cum făcuse dragoste cu ea prima dată, tandru şi pasionat. Pentru ea, el fusese cel mai bun, dăruindu-i mai mult decât oricărei altei femei. Acum, când o săruta în biserică, ar fi vrut să se culce cu ea aşa cum visase în mii de nopţi după ce o părăsise, până când învăţase cum să-şi potolească dorinţa fără să mai aibă în faţa ochilor chipul ei de fiecare dată când o făcea cu altcineva. Îi cuprinse faţa în palmă şi-i mângâie obrazul delicat, înfigându-şi degetele în părul ei, într-un gest posesiv căruia nu-i putu rezista. În timpul slujbei remarcase că ea avea părul strâns şi mai apoi, la masă, că i se despletise în şuviţe rebele. O dorea cu pasiune. Îi muşcă uşor buzele, se retrase, apoi o sărută din nou gustând-o. Când îşi înălţă capul, o auzi gemând şi gâfâind.

Cu degetul mare îi atinse obrazul.

— Vino cu mine la Regent, rosti el cu vocea sugrumată de emoţie, în care recunoscu numai dorinţă.

La Regent? La motelul Regent? Sarah deschise ochii. Cât de bine îi cunoştea el toate tainele Inimii şi fiecare zbatere a venelor. Ştia cât de mult îl doreşte.

În clipa aceea nu putea decât să-l privească încremenită, nereuşind însă să-şi stăpânească lacrimile. Se întoarse şi se îndepărtă de el doi paşi, oprindu-se când lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Dacă nu se ducea cu el era mai mult ca sigură că el ar fi plecat imediat.Ar fi lăsat-o acolo, în biserică şi de data aceasta nu s-ar mai fi întors niciodată.

De ce? se întrebă ea strângând din pumni, în vreme ce lacrimile îi udau obrajii.

De ce trebuia să se comporte nesăbuit doar ca să aibă şansa să vorbească cu el. Nu era drept. Mai făcu un pas.

— Nu pleca, Sarah. Încremeni când îi simţi palma pe braţ şi-i auzi vocea aspră.

Acum ce avea să urmeze? O va săruta din nou? îşi va bate din nou joc de viaţa ei? Ce-şi închipuise el că va urma după ce o va săruta? îi prezentase condoleanţe, îi povestise ce făcuse vreme de zece ani propunându-şi să nu facă, să nu spună, chiar să nu se gândească la nimic care lui i-ar putea aminti ce se petrecuse odată între ei. Încercase să joace cinstit, dar el trişase.

În afară de ce era evident, ce mai dorea de la ea? se gândea furioasă.

Încercă să se mai îndepărteze un pas, dar el o apucă de braţ.

— Scuză-mă, spuse el retrăgându-şi mâna.

— Trebuie să termin curăţenia, îi zise ea.

— Am să te aştept.

— Perfect. În timp ce el va aştepta, ea va încerca să gândească ce va face după ce-şi va termina treaba.

Colt luă o înghiţitură din sticla de scotch, după care sorbi lung din cutia cu bere.

Nu se simţea deloc ameţit, dar faptul că băutura îi scăzuse temperatura corpului devenea un fapt real, cât se poate de vizibil. Se aplecă şi dădu drumul la radiator, lăsând căldura să pătrundă în maşină. Afară continua să plouă şi să tune. Fulgere despicau norii groşi luminând cerul. Nu era deloc seara potrivită, pe care s-o petreacă într-un jeep, aşteptându-şi salvarea şi o femeie.

Uşa din spate a bisericii se deschise şi după ce aruncă o privire într-acolo să se asigure că nu era Sarah, se întoarse să privească iarba udă. Wyoming şi toate nimicurile acelea atât de frumoase îi lipsiseră mai mult decât şi-ar fi închipuit.

Se tolăni pe banchetă şi gustă din scotch atât cât să meargă după el berea. Se controla ca să nu întreacă măsura, pentru că avea în faţă o seară întreagă pe care nu voia s-o petreacă zăcând. Dorea s-o petreacă în braţele lui Sarah, în patul ei şi nici nu se gândea să piardă această ocazie, indiferent cât va trebui s-o aştepte în ploaia care-i pătrundea în oase. Nu ştia dacă mai era posibil s-o

iubească ca pe vremuri. Probabil că nu, dar era convins că o doreşte cu aceeaşi pasiune, născută nu din disperare, ci, mai degrabă, după o îndelungată chibzuinţă. Oricum, dorinţa era aceeaşi. Lângă ea găsise alinare şi plăcere, şi pentru asta ar fi fost în stare s-o aştepte noaptea întreagă, deşi, în starea în care se afla, nu acela era locul în care ar fi vrut să se găsească. Mai luă o înghiţitură din sticlă.

Era încă frumoasă, deşi părerile erau împărţite. De exemplu, Daniel spusese întotdeauna că este drăguţă, iar dintre colegii lui de echipă unii nici n-ar remarca-o, cei tineri, mai ales, care încă îşi purtau creierii în pantaloni, ceea ce nu era foarte rău. Pentru ordinele pe care le îndeplineau a nu gândi era un real avantaj. Cei mai în vârstă, Rick, Boomer şi Garret şi-ar fi dat seama imediat că este o fiinţă deosebită, fără ca el să le-o spună. Uşa bisericii se deschise din nou atrăgându-i atenţia şi dintr-o dată se simţi fericit că niciunul dintre prietenii lui nu erau prin preajmă să-şi dea cu părerea neîntrebat sau să-l încurce cu prezenţa. Sări din jeep şi se grăbi să-i iasă înainte ca să nu aibă timp să se răzgândească.

Îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri, apoi o cuprinse protector. Se potriveau perfect. O trase mai aproape s-o ferească de vânt şi de ploaia torenţială.

În faţa maşinii ea avu un moment de ezitare, dar el se prefăcu că nu observă şi în loc s-o împingă înăuntru o strânse uşor de braţ.

Suficient ca ea să se strecoare pe bancheta

din faţă. El trânti portiera.

Primul lucru care îi atrase atenţia fu sticla de scotch, bălăngănindu-se între scaunul lui şi cutia de viteze; cel de-al doilea, cele trei cutii goale de bere de la picioare. Înainte de a se apuca să-şi facă probleme, el se urcă în maşină şi închise portiera. Apa îi şiroia pe faţă şi picăturile i se strânseseră în despicătura din bărbie. Şi le ştersese cu un gest din umăr, neluându-şi ochii de la ea.

Începuse deja să se neliniştească. Pentru ea era un străin. În afară de felul cum ştia să sărute nu-l cunoştea deloc. Cămaşa albă îi era udă leoarcă şi prin ea i se vedeau braţele musculoase şi umerii laţi. Îşi slăbise nodul de la cravată şi îşi descheiase doi nasturi de la cămaşă. Nu destul cât s-o incite, dar suficient s-o tulbure. Interiorul jeepului era neîncăpător pentru două persoane plus amintirile lor.

— Mergem undeva să mâncăm? Era cea mai directă întrebare pe care o putea formula Colt, clasica întrebare pusă de bărbaţi pentru a-şi ascunde adevăratele intenţii atunci când voiau să acosteze o femeie. Şi asta n-o făceau fiindcă femeile n-ar accepta sinceritatea brutală a dorinţei de a face dragoste cu ferocitatea unei împerecheri animalice.

— De-abia am mâncat. Acum când era un car de nervi se găsea şi ea să facă pe femeia practică. Trase adânc aer în piept neslăbind-o din priviri.

— Atunci mergem să bem ceva. Ea se uită la sticla de scotch şi roşi.

— Ceva mai uşor, adăugă el. Era hotărât s-o

ţină aşa toată seara, dacă era nevoie.

Ea întoarse capul şi se uită pe geam, cu buzele strânse şi ochii larg deschişi. El simţea că explodează.

— Doamne, Sarah! Vrei să-ţi cad în genunchi? Ea nu răspunse, dar o lacrimă i se prelinse pe obraz. El mormăi o înjurătură şi porni motorul.

— Te duc acasă. Unde locuieşti?

Îi dădu adresa.La urma urmei, aşa era cel mai bine, îşi spuse el. Va pleca la Cheyenne. Prea multe lucruri pe care nu le înţelegea şi nici nu voia să le înţeleagă se întâmplau în Rock Creek, iar ea era un vis nerealizabil, nu o realitate.

Începu să tremure şi să înjure, şi se aplecă din nou să dea drumul la radiator. Îi era frig, era ud şi nervos, dar nici spre Cheyenne, care era atât de departe, nu prea avea chef să pornească. Ea l-ar fi putut ajuta, dar nu voia, fiindcă avea mai multă minte decât el. De asta era sigur.

După cinci minute de tăcere încordată opri în faţa gardului alb din uluci care împrejmuia curtea. Ea locuia la capătul de nord-est al oraşului pe o străduţă lăturalnică, pietruită, care cobora spre şanţurile noroioase ce străbăteau preeria.

Trebuia să spună ceva, dar efortul era inutil, deşi mai rău ar fi fost dacă nu şi-ar fi luat rămas-bun. O va face ea pentru amândoi, apoi va deschide uşa şi-l va lăsa, acolo," în stradă. Nu-şi putea lua rămas-bun, pentru că o aştepta să-l roage să rămână.

— Ai îngheţat. Tremuri, abia o auzi el spunând. De când devenise atât de tăcută? Ridică capul şi privi într-o parte, direct prin ea, în sufletul

ei. Dacă ea nu avea de gând să uşureze situaţia, el o va face grea, chiar imposibilă dacă putea.

Îi văzu panica din priviri şi nodul care i se puse în gât, dar ea îşi reveni repede şi reuşi să vorbească din nou:

— Vino înăuntru să-ţi usuc cămaşa. Acceptă invitaţia dând din cap, opri motorul și coborî din maşină. Nu ştia care din ei era mai nebun, ea fiindcă spusese să rămână sau el fiindcă acceptase. Probabil că amândurora le era sortit să sufere. Nu ştii dacă va avea destulă voinţă să rămână, în cazul în care ea îi va impune anumite condiţii, dar en sigur că nu mai putea să plece. El, locotenentul de marină, comandant de unitate specială de atac, chintesenţă a tenacităţii și disciplinei, ştia să depăşească situaţii limită şi își antrenase corpul să răspundă la comenzi, fără ezitări. În toiul luptei luase decizii de ultim moment, trimițând oameni în locuri de unde nu se mai întorseseră niciodată, dar acum el era cel învins. Pusese stăpânire chiar şi pe corpul lui, dar, în ciuda tuturor îndoielilor, se grăbea s-o simtă și mai aproape. Îi ţinu uşa deschisă, făcându-i loc să între şi trecând pe lângă el, ea îi atinse coapsa cu şoldul în clipa aceea tot corpul i se crispă.

Dacă ea îi va pune condiţii, în mod sigur le va încălca înainte să plece.

Sarah nu ştia care din ei doi câștigase şi care pierduse. Nu mai putea nici să gândească. Tot ce Ştia şi asta era esenţialul, era că nu-l va lăsa să plece. Această capitulare n-o bucura deloc.

— Mă duc să fac cafea. Lucrurile simple erau cele mai bune şi nimic nu era mai simplu decât să

facă un ibric cu cafea. De-abia când ajunse în bucătărie, sarcina pe care şi-o asumase deveni dificilă. Nu ştia câte ceşti să facă, să umple vasul plin sau pe jumătate. Totul era în funcţie de cât avea el de gând să rămână, şi nu ştia nici cât de tare îi plăcea. Stătea nehotărâtă cu filtrul de cafea într-o mână și cu linguriţa în cealaltă. Acum ştia de ce era atât de derutată. Prezenţa lui o copleşea; pulsul i se accelerase, trebuia să se calmeze, să-şi pună ordine în idei şi să se comporte ca un om normal. Când îi auzi paşii toate speranţele i se risipiră.

— Îmi place foarte tare. Ea îi urmă sfatul, punând cafea cât pentru un vas plin.

Turnă apă, apăsă pe buton şi ne mai rămânându-i altceva de făcut se întoarse cu faţa spre el surprinzându-l într-o postură cât se poate de periculoasă, îşi aşezase cămaşa pe spătarul unui scaun de bucătărie şi tocmai îşi scotea tricoul. Rămase gol până la brâu, cu faţa acoperită şi mâinile deasupra capului. Avea pielea catifelată şi bronzată. De soarele californian. Muşchii de pe piept şi abdomen parcă erau sculptaţi, singura fisură fiind cicatricea mai deschisă la culoare care se întindea de la umărul drept, peste piept, în jos, terminându-se în stânga, sub coaste. Fără să-şi dea seama, se apropie de el încet, şovăind, dar se opri la timp înainte de a comite o imprudenţă. Colt o simţise că se apropie şi că apoi se opreşte, şi intui motivul. Uitase de cicatrice. Îi dădu tricoul şi cămaşa pe care ea le strânse la piept cu degete tremurânde.

— Ai fost rănit, zise ea încet.

— De câteva ori.

— Cum s-a întâmplat?

— Greşeală de calcul. Duşmanul m-a luat prin surprindere. Privirea pe care ea i-o aruncă îi dădu de înţeles că răspunsul i se păruse cât se poate de ciudat. Fiindcă majoritatea oamenilor nu trăiau într-o lume a violenţei, nu putea să-i spună tocmai el că ceea ce i se întâmplase avusese loc foarte aproape de locul unde se afla ea atunci. Comandantul lui ştia ce i se întâmplase puține lucruri nu știa acesta despre el, dar motivul pentru care căpătase cicatricea care se întindea pe aproape tot gâtul și care-i străbătea pieptul în diagonală, și dungile paralele de pe spate, nu-l cunoștea. Toate semnalmentele lui, inclusiv cicatricele erau consemnate în fişa personală, dar pentru Sarah ele nu însemnau altceva decât durere. Asta îi citea el în priviri.

— Nu a fost atât de rău pe cât arată, încercă el s-o convingă și să-i distragă atenția. Deși cicatricile nu erau semnate cu inițialele lui Bull, Colt nu avea să uite de proveniența lor: erau urme de cravașă. Ea nu părea deloc convinsă.

— Îți aduc ceva să îmbraci, până ţi se usucă hainele. Se lăuda în gând că vocea nu-i tremura. Abia se auzea, dar nu-i tremura. O urmă în salon şi rămase acolo, în vreme ce ea străbătu holul și dormitoare, până la baie. Are o locuință frumoasă, se gândi el, după ce privi în jur. Mobila nu era nouă dar era în bună stare. Totul era decorat în tonuri deschise, de la ferestre, pernele de pe canapea până la modelul covorului oriental din salon. Era locuinţa unei femei, a lui Sarah, exact

locul unde voia să se afle.

Îşi îndesă mâinile în buzunare, zgribulindu-se. Îngheţase. Aprinse câteva becuri, dar el de căldură avea nevoie. Şi de ea avea nevoie, şi până atunci doar că nu-i căzuse în genunchi. Această victorie neînsemnată îl bucura, dar nu-l satisfăcea.

Ploaia bătea în ferestrele înalte din salon, cele aflate cu spatele la oraş. Nu credea că furtuna se va potoli în seara aceea. Furtunile din preerie erau întotdeauna puternice, de o frumuseţe sălbatică, dacă cineva se încumeta să le înfrunte.

Condiţiile geografice ofereau avantajul că le puteai vedea de la distanţă, îţi puteai lua măsuri de protecţie, dar odată aflat în calea lor, nici munţii şi nici copacii răzleţi nu le mai puteau opri. O auzi pe Sarah venind din spate şi se întoarse cu faţa spre ea. Părea speriată şi nehotărâtă, aşa cum stătea, cu cămaşa lui udă pe care o strângea cu o mână la piept, în cealaltă ţinând o bluză de trening. Cum s-o ajute atâta vreme cât stăteau la o asemenea distanţă şi alte şanse, decât să bea cafeaua şi să stea pe canapea până i se uscau lucrurile, nu avea. Ea îi dădu bluza. Când i-o luă din mână, o prinse de braţ şi o trase spre el. Ea se apropie uimită şi nehotărâtă.

Cele două cămăşi, cea udă şi cea uscată stăteau ghemotoc între ei până când el îi luă mâna şi l-o puse peste pieptul lui. Jacheta căzu pe jos, la fel şi cămaşa când el o apucă şi de cealaltă mână şi i-o aşeză în jurul taliei lui. Îi simţi pe piele degetele reci şi umede. Cu răsuflarea întretăiată ea îl atinse cu sânii, declanșându-i o reacţie

inevitabilă în tot corpul. Probabil că ea ar fi dorit să-i vorbească mai întâi, se gândi el. Era lucrul cel mai înţelept pe care îl putea face.

Dar în clipa aceea el nu mai avea răbdare să judece. Dragostea şi dorinţa fizică, chinul acela atât de plăcut, toate dorinţele i se puteau împlini fără cel mai mic efort atunci când se găsea în braţele ei. Iar de vorbit, o puteau face şi mai târziu.

CAPITOLUL 5

Sarah ştia că o va săruta şi mai ştia că nu se va împotrivi. Zarurile fuseseră aruncate. Respiră rar şi întretăiat. El îi cuprinse talia şi o strângea cu putere, iar cu degetele celeilalte mâini îi mângâia obrazul cu blândeţe, deşi avea palma foarte puternică.

— Colt… nu, de abia reuşi ea să spună, fără prea multă convingere. Dar el o sărută strivindu-i gura, gustându-i buzele, suficient să-i stârnească dorinţa.

Ea rămăsese nemişcată, nu putea să se mişte şi după o clipă el o sărută din nou, strângând-o în braţe posesiv şi aplecându-şi capul cu mai multă îndrăzneală. Îi umezi buzele cu limba, apoi ferm şi îndelung o forţă să le deschidă. Gestul purtând amprenta masculinităţii lui şi care voia să-i confirme că îi aparţinea o făcu să se cutremure. Acum ştia că el o doreşte şi că va fi a lui. Amintirile celor petrecute între ei cu multă vreme în urmă şi valul de căldură ce o inundă o făcură să se clatine pe picioare. Se agăţă de el apăsându-i pieptul cu palmele mici. Îi simţea muşchii vibrând

la fiecare mişcare. Nimeni nu se simţise vreodată mai bine ca el. Îşi desfăcu buzele peste gura ei, sărutând-o mai însetat, mai imperios şi infinit mai dulce şi mai umed. Respiraţiile se amestecau, limbile îşi găseau ritmul. Scâncete de suferinţă şi dorinţă se întretăiau cu gemete scurte şi răguşite. El era seducător şi sincer, ea lipsită de apărare. Când el îi cuprinse sânul în palmă simţi că se pierde, că cedează.

— Nu… Se desprinse din braţele lui şi se întoarse cu spatele, ascunzându-şi faţa în palme. Obrajii îi ardeau. Scutură din cap, încercând, să-şi revină, să-şi controleze corpul care tremura. Nu… nu face asta. Colt îi auzi rugămintea şi panica din voce, dar nu se opri. Dacă ar fi vrut într-adevăr să-l respingă, n-ar fi trebuit să se lipească de el la fiecare atingere a mâinilor lui. Veni în spatele ei şi-i îmbrăţişa şoldurile trăgând-o spre el şi împingându-se în fundul ei moale şi bombat, frământându-i-l excitat. Sarah simţi erecţia şi mâna care îi aduna părul de pe ceafă, şi i-l dădea la o parte. Îi simţi gura fierbinte şi umedă, şi limba care îi lăsa o dâră de foc pe piele. Toate la un loc o făcură să vibreze până în adâncul sufletului. Se întoarse cu faţa spre el, neştiind nici ea prea bine de ce, să discute sau să i se predea? Intimitatea era atât de puternică, încât clipe întregi, lungi şi încărcate de emoţie, nu putu nici să respire. El îi susţinu privirea, concentrat, cuprins de dorinţă şi nevoie de ea, numai de ea.

— Nu, îl respinse ea cu un singur cuvânt. Urmară şi celelalte, dar atât de încet, încât chiar ea abia le auzea. Nu mai putem fi ce am fost, Colt.

Nu mai suntem copii şi nici să reluăm de unde am întrerupt. Viaţa merge după alte principii.

— Dar eu nu vreau să fim ce-am fost, ci ceea ce suntem acum. Vocea lui era mult mai sigură şi tonul mult mai convingător. Sarah abia se abţinu să nu riposteze. Era mult mai puternic decât ea, mai inteligent şi mai realist. Fiindcă ea încă îl mai plângea, sfâșiată de dor în singurătatea nopţilor când îşi reamintea cum se iubiseră. Zece ani îl aşteptase, depăşind limitele raţiunii şi ale realităţii. El devenise un vis de neîmplinit, o fantezie de nerealizat. Iar acum n-ar fi trebuit să se afle în salonul ei, ispitind-o. Acele dorinţe, şi visuri cu ochii deschişi, ale sufletului ei rănit muriseră demult. N-ar fi trebuit să se întoarcă. Acum era târziu, mult prea târziu.

— Între noi nu mai e nimic, Colt, spuse ea dorind ca vocea să-i sune mai mult decât o şoaptă intimă. Tu eşti… ofiţer de marină în California, eu farmacistă în Wyoming. Nimic nu ne mai leagă. Nimic în afară de kilometri de sentimente care i se înfăşurau în jurul inimii, legând-o de el. Nimic, în afară de dorinţa din ce în ce mai puternică cu fiecare bătaie a pulsului şi cu fiecare atingere a lui. Nimic, în afară de dorinţă, amintiri şi dorul mistuitor de el, nu exista între ei.

Trebuia să i se opună cu mai multă vehemenţă. În colţul gurii lui apăru un zâmbet ciudat.

— Greşeşti. Eu nu m-am schimbat.

— Pe atunci erai doar un băieţandru, insistă ea privind într-o parte. Îi prinse bărbia în palmă, obligând-o să-l privească. Lumina becului îi lumina

trăsăturile aspre, colţuroase ale feţei. Vocea lui era calmă şi gravă ca adâncurile azurii ale ochilor.

— În noaptea aceea nu m-am comportat ca un băieţandru, Sarah, şi atunci a fost prima şi ultima dată. Vorbele lui o răniră de parcă l-ar fi frustrat de ceva.

— Nu eu am fost cea care am plecat, spuse ea apărându-se.

— Dar nici nu ai rămas. Un fulger orbitor străbătu cerul speriind-o şi aruncând-o în braţele lui. Becurile pâlpâiră, apoi se stinseră lăsându-i în întuneric, la lumina fulgerelor. El o strânse mai puternic în braţe.

— Orice ai crede, zise el, trebuie să ştii că ne simţim bine împreună. Nu-ţi dai seama?

Ba da. Şi ea simţea la fel. I se treziseră toate simţurile amorţite, dar nu spuse nimic.

— Eu aşa simt. Vocea lui era gravă, imploratoare. O simt cu toată puterea fiinţei mele şi numai când sunt cu tine mi se întâmplă acest lucru. Asta înseamnă ceva.

Cu mult timp în urmă ea ar fi numit ce simţea el „dragoste”, dar să pronunţe acel cuvânt atât de preţios ar fi fost cea mai mare prostie. Acum nu mai putea fi vorba de dragoste.

— Nu spun că lucrurile nu s-au schimbat. Îmi aduc aminte… Se opri, înjură în gând şi o strânse iar în braţe. Se uită o clipă în jos, respiră adânc, apoi o privi din nou.

N-am uitat, Sarah. N-am uitat absolut nimic. Îmi amintesc cum te-ai apropiat de mine, cum m-ai atins şi cât de surprins am fost. Schiţă un zâmbet şi în ochi îi apăru un licăr poznaş. Doamne, ce

surpriză! Ea simţea că îi iau foc obrajii. Ştia la ce se referea şi-şi zise că era extrem e nepoliticos să-i vorbească despre clipele de intimitate din trecut. Nepoliticos din partea lui şi alarmant de excitante erau amintirile acelea despre ce îi făcuse ea lui, cum şi unde îl sărutase şi ce se întâmplase după aceea.

— Lucrurile… lucrurile s-au schimbat între timp, se bâlbâi ea, refuzând să-i mai privească pieptul, muşchii netezi ai abdomenului şi, mai jos, materialul întins al pantalonilor.

— S-au schimbat, fu el de acord. Ea îi simţea respiraţia în păr şi gura pe frunte.

— Dar, mai trebuie să ştii, continuă el, că eu sunt bărbatul care a stat peste tine şi în tine… bărbatul care te-a înălţat pe culmile pasiunii.

Da, îi răspunse ea în gând, aproape ţipând de dorinţă. Ăsta era adevărul, iar felul în care rostise cuvintele era mai mult decât minunat.

O boare de vânt pe piele o atenţiona că degetele lui umblau la nasturii rochiei.

Gura lui îi mângâia faţa, o săruta, o lingea, o muşca uşor, cu efecte imediate asupra corpului ei care începu să se legene în sus şi-n jos. Şi nicio împotrivire nu putea anula vreunul dintre aceste efecte. El o săruta şi o dezbrăca, şi nimic altceva nu mai conta. Nici ruşinea, nici raţiunea nu mai puteau stăvili valul care o inunda.

Voia să-l sărute, să-i simtă mâinile pe piele, să-i simtă trupul puternic şi viril lipit de al ei. Să se abandoneze, să ajungă în paradis.

Colt o simţi cum se relaxează, corpul ei rigid devenind maleabil şi docil. Dorinţa ei dădea

satisfacţia celui care îşi jefuieşte prada, ştiind că o cucerise pentru a doua oară, făcând-o a lui. Îi lăsă în jos rochia peste umeri şi braţe, făcând-o să alunece pe podea cu un foşnet uşor. Zări furoul roz cu dantelă bej şi clemele mici şi albe care ţineau bretelele elastice ale sutienului. Amândouă erau atât de fine şi amândouă fură repede înlăturate. Reacţia ei fu instinctivă de a prinde lenjeria înainte de a cădea pentru a-i lăsa sânii dezgoliţi, dar el nu-i dădu atenţie. O simţea atât de moale, atât de feminină în braţele lui, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, pe care o avusese vreodată.

Atingerea furoului de mătase pe pieptul lui îl înfiora. Parfumul ei îl învăluia, fascinându-l. Îşi plimbă gura pe gâtul ei, apoi îşi coborî buzele mai jos, gustând-o şi trasându-i conturul trupului. În clipa în care îi prinse sânul în gură o simţi în întregime a lui. Ea îi rosti numele oftând şi se lipi de el, lăsându-şi hainele să cadă şi să-i dezvelească trupul. Lumea lui începea să se alcătuiască din piese care angrenau un întreg mecanism. Era singura femeie cu care îi plăcuse să facă dragoste. Vulnerabilitatea şi naturaleţea mişcărilor ei erau încărcate de erotism, ca atunci când îşi ridică şoldurile venindu-i în întâmpinare. Nimic nu-l putea încuraja mai mult. Îi luă sânul în gură. Doamne, ce dulce şi desăvârşită era!

Îi mângâie coapsele strecurându-şi mâinile pe furoul subţire, apoi îi trase în jos ciorapii subţiri, din mătase, şi chiloţii, care căzură înfăşurându-i gleznele. Se aplecă să le ridice, apoi îi cuprinse în palme rotunjimile moi şi ispititoare şi pielea

catifelată. Îi plăcea s-o dezbrace, la fel de mult cum îi plăcea să respire. Îi plăcea să redescopere ceea ce se străduise din răsputeri să uite.

Părul îi acoperea sânii, drept, mătăsos, fără artificii feminine, la fel de natural aşa cum era şi Sarah. Cu bretelele subţiri ale sutienului atârnându-i pe braţe şi cu părul despletit pe umeri avea un aer neglijent şi frivol.

Îi sărută gura trecându-şi limba peste dinţii ei, amintindu-şi de câte ori se stăpânise când erau mai tineri şi ziua în care se iubiseră cu înfometare. Ea se lipi de el şi automat o rezemă cu spatele de perete sărutând-o cu pasiune, încurajând-o. Ştia ce voia şi cum să obţină ceea ce voia. Era antrenat să lupte pentru a ieşi învingător, iar în seara asta Sarah era ţinta lui, ambiţia lui. Cu o mână îi trase furoul în sus, peste şolduri, în vreme ce cu cealaltă îi explora trupul, jos, tot mai jos, până ce o simţi umedă şi moale la poarta misterului pe care abia aştepta să-l dezlege. Cu gura lipită de a lui Sarah gemea, stârnind o avalanşă de senzaţii în vâltoarea cărora aveau să se scufunde împreună.

Şoptind frânturi de fraze şi îndemnuri incoerente, se freca de palma lui, inversând rolurile. Se aplecă şi începu să-l dezbrace. Întâi nasturele pantalonilor, apoi fermoarul şi chiloţii. El o privea lăsându-i întreaga iniţiativă, dar în gând, anticipând ce avea să urmeze, se lăsă purtat de văpaia dorinţei până ce Sarah termină ceea ce începuse. Acum el era cel cucerit, cel sedus. Începu să-l mângâie, lăsându-l fără răsuflare, dovedindu-i că nu uitase ce îi plăcea şi ce anume îl putea face al ei.

— Sarah… gemu el, strângând-o cu putere, de parcă s-ar fi temut ca ea să nu încerce să-l părăsească, tocmai atunci când ceea ce-şi dorea cel mai mult era să fie cucerit în întregime şi pentru totdeauna. Nu se grăbea să facă ceva la repezeală, superficial şi fără sentiment. Avea nevoie de ea, ca prin ea, prin slăbiciunile ei să se simtă puternic. Îi sărută pleoapele, obrajii şi colţurile gurii lăsându-se în voia plăcerii ei, scufundându-se în ea şi absorbind-o. O trase spre el căutând să-şi dea seama cât de pregătită era să-l primească, aşteptând ca ea să-l dorească. Când ştiu că într-adevăr îl voia, se simţi cuprins de o moarte dulce, provocată de gura ei înfometată. Mormăi o înjurătură, destul de urâtă şi îşi ceru scuze, dar continuă să se împingă în ea, retrăgându-se şi din nou împingând mai adânc, în ritmul celei mai pure plăceri fizice. Lumea lor se redusese acum la împreunarea trupurilor şi gurilor, la frecarea trupului care o poseda şi o iubea. Sarah îşi simţea sângele fierbinte pulsând în vene, năvălind ca un şuvoi în ascunzişurile trupului ei, valuri de foc, unul mai ameţitor decât celălalt, magnet fluid pentru bărbăţia lui în erecţie. Sărutul lor era sălbatic şi nestăpânit, iar atunci când el îşi schimbă poziţia, ridicând-o mai sus ca să-l primească în întregime şi când ea îi îngână numele, totul în jur se reduse la primitivismul ancestral.

Colt nu mai avu nevoie de un alt stimulent sau încurajare în afară de primul spasm al muşchilor ca să-şi declanşeze propriul orgasm. Se scufundă în ea şi trupul i se încorda străbătut de

un fior, urmat de altele, ca valurile unei mări, altele şi mereu aceleaşi. Veşnica purificare. O dorise. O dorise cu atâta patimă. Doar asta îşi dorise... doar asta. Vlăguită şi ameţită Sarah se agăţa de Colt ca de un colac de salvare. El tremura şi gâfâia în scobitura gâtului ei. Nu ştia nici ea cum mai rezista să se ţină pe picioare, fiindcă trebuia să se sprijine de el, de corpul lui fierbinte, puternic şi tare chiar şi acolo unde dorinţa se stingea treptat.

Prin minte îi trecu un gând maliţios. Poate că o dată la zece ani era de-ajuns să facă dragoste cu el. Nimeni nu ar rezista s-o facă în fiecare zi.

Fusese logodită cu un bărbat cu care se întâlnise vreme de un an, dar în comparaţie cu ceea ce tocmai se petrecuse între ea şi Colt, relaţiile ei sexuale cu logodnicul ei fuseseră întâmplătoare. Cu Colt nimic nu era întâmplător, niciodată nu fusese. Îl sărută pe gât, lăsându-i o dâră cu limba. Avea pielea dulce-sărată, fierbinte, excitant de masculină şi, probabil, plină de vicii. Important era să nu se îndrăgostească din nou de el.

— Te-a durut? întrebă el, dându-i drumul să alunece pe lângă el, o greşeală, judecând după şuieratul pe care-l scoase şi înjurătura pe care o mormăi.

— Te-am lovit? întrebă şi ea.

— Nu. Ridică capul de pe umărul ei şi îi captură din nou gura. Dar îţi mai dau o şansă. Noaptea trecu şi el îi luă ce îi putea ea oferi, chiar mai mult decât ar fi crezut ea că e posibil să-i ofere, primind în schimb tot ceea ce îi depăşea

imaginaţia, pasiunea lui, pe care cu greu o stăvilise, dragostea şi duioşia, mai puternice decât putea cuprinde. Ştia că se folosise de ea. Era sigură, dar trebuia să-l fi refuzat acolo, la biserică. El fusese extrem de tandru şi de o sinceritate dureroasă. Nu-i făcuse promisiuni pentru a ajunge în patul ei. Aproape că nu-i vorbise. Nici nu fusese nevoie, recunoscu ea, oftând uşor, învelindu-i umerii cu pătura. Spera să nu facă ceva ridicol, cum ar fi să nu mai spele aşternuturile, dar el mirosea atât de frumos şi nu în obişnuitul sens al cuvântului, cum ar fi mirosul după ploaie sau cel al pâinii proaspăt scoase din cuptor. Mirosul lui era animalic, de mosc, pătrunzător şi plăcut se simţi mai bine când se ghemui să adoarmă în braţele lui. Colt dormea. Ea se trezise cu câteva clipe în urmă, frământată de aceleaşi gânduri care nu-i dăduseră pace toată seara, ba chiar din ziua morţii mamei lui. Ştiuse că fiul Amandei se va întoarce acasă. Restul rămăsese un mister, iar acum el se găsea în patul ei, iar zorile erau foarte aproape.

Era un bărbat frumos. Razele lunii îi jucau în păr, pe braţele puternice şi în palma deschisă care se odihnea pe pătură. Chipul lui păstrase o expresie încordată, dar respira liniştit.La un moment dat se trezise tresărind şi gemând. Ea îl luase în braţe, asigurându-l că era acolo, lângă el, apoi îl sărutase matern pe obraz, iar el îi răspunsese fără o vorbă, ca un iubit, rostogolind-o şi acoperind-o cu trupul lui.

Important era să nu facă vreo prostie dimineaţă când el va pleca.

Avea, bineînţeles, atâta mândrie încât să se despartă simplu, fără scene.

Închise ochii şi trase pe nări parfumul încins al bărbatului sătul de dragoste. În zori se va ruga să reziste. Dar în noaptea asta... În noaptea asta se culcase cu Colton Haines.

CAPITOLUL 6

Sarah avusese dreptate. Se trezise singură şi simţind o împunsătură dureroasă îşi dori să fi fost mai categorică. Trase aer în piept, dar efortul nu-i aduse calmul dorit. Dimpotrivă, gâdilându-i nările, aproape că îi dădură lacrimile.

În dormitor se conturau neclar tapetul în culori pastel şi mobila din lemn de arţar. Draperiile mascau lumina zilei, dar ea ştia că zorile răsăriseră de mult.

Probabil că el plecase deja cu multe ore în urmă şi se întrebă dacă îi trecuse măcar prin minte s-o trezească, sau se bucurase că putea pleca neobservat şi insensibil la lacrimile care, posibil, îi curseseră în somn.

Nu era ea omul care să fie dus de nas cu una cu două, fie el chiar Colton Haines. Nu era obişnuită să piardă nopţile, dar cu el nu petrecuse decât două.

Numai două. L-ar fi strâns de gât şi i-ar fi spus câteva vorbe s-o ţină minte, că dispăruse fără să-i spună că pleacă, dar nu avea la îndemână decât perna pe care el dormise şi tot ce putea face era s-o ia în braţe şi s-o ude cu lacrimi şi să-l blesteme c-o părăsise. Ştia la fel de bine să rănească, să urască şi să iubească, în acelaşi timp.

De la el învăţase cu mult timp în urmă.

Dacă sexul îl folosise ca antidot împotriva suferinţei, spera ca el să-i fi simţit efectul şi mai spera ca în acel moment el să fie în drum spre California, simţindu-se mult mai bine decât atunci când intrase buzna din nou în viaţa ei, ca o furtună în miez de vară. Se simţea îngrozitor.

Naiba să-l ia! Doar nu mai era o fetişcană. Era o femeie în toată firea şi trebuia să fi ştiut mai bine cum să nu ajungă în situaţia aceea. Cu toate acestea, în mod ridicol, îi subestimase puternica influenţă pe care o avusese asupra sentimentelor ei. Ce prostie din partea ei. Oftă supărată şi strânse mai bine perna îngropându-şi şi mai adânc capul în ea, înrăutăţind şi mai mult situaţia. Parfumul lui atât de plăcut atunci când el dormea lângă ea, era o tortură acum când o lăsase singură.

Se hotărî ca îndată ce se ridică din pat să spele toate aşternuturile.

Era singurul bărbat care îi spusese că de fiecare dată când o vedea simţea ceva deosebit. Motiv pentru care n-o făcea decât o dată la zece ani, îşi aminti ea. Nu i-o spusese, dar o simţise pe pielea ei.

Oftă şi se răsuci pe spate, aşezându-şi perna pe piept. Era o neruşinată. Acesta era cuvântul care exprima perfect ceea ce făcuse, cum făcuse şi cum ajunsese s-o facă. Da, el tremurase de frig, dar ar fi putut face asta şi la motelul Regent, iar ea n-ar mai fi suferit acum. Lacrimile îi curgeau pe obraz. Ce mincinoasă! Prefera să-l urască din tot sufletul decât să-l fi lăsat să sufere de unul singur

la motel.

Spera că va avea atâta minte încât să nu se lase dominată de pasiune, dar până atunci, nu intenţiona să-şi dea cu pumnii în cap că acceptase ce-i oferise el.

Ca amant era pasionant, irezistibil şi cât se poate de tandru, dar şi brutal în clipele în care o lăsa fără răsuflare. Nu mai fusese iubită în felul acela de când… de ultima dată când fuseseră împreună.

El avusese dreptate, şi cu riscul de a-şi pierde buna reputaţie, ar fi reluat la nesfârşit aventura lor. Din clipa în care o sărutase în biserică ştiuse ce dorea el.Pe ea o dorise şi gândul o înfiorase de plăcere, şi sentimentul de mândrie o făcuse să renunţe şi la aparenţe şi la ruşine, înfăţișând-o aşa cum era în realitate. Colt Haines încă o mai dorise după atâția ani şi schimbări în viaţa lor. Încă o mai dorise, pentru o singură noapte, pe cât de îngrozitoare, pe atât de minunată.

Lovi puternic perna cu pumnul şi gemu de durere când mai boxă încă o dată, cu furie.

— Ahhh, replică o voce şi pumnul îi rămase spânzurând în aer. Bănuiesc că mie îmi era destinat, zise el, tărăgănând cuvintele cu un uşor accent din Wyoming. Doar dacă nu obișnuiești să te lupţi dimineaţa cu aşternuturile.

Ea îl iscodi cu privirea peste marginea pernei să se convingă că nu visează, apoi strânse din ochi şi se prăbuşi din nou în pat. Nu plecase. Stătea în pragul uşii, umplând golul cu trupul lui puternic, musculos, îmbrăcat în blugi şi cămaşă de cowboy.

— Am făcut cafeaua, spuse el. Puţin alarmată,

îl văzu cum se apropie. Îşi aşează capul pe pernă şi-şi şterse repede obrajii.

— Mulţumesc, zise ea, sperând ca el să nu se apropie prea mult. Vin într-un minut.

Ultimul cuvânt îl rosti cu glas piţigăiat, în vreme ce el se aşeza pe pat, foarte aproape de ea.

— Ai plâns. Nedumerit, ridică o sprânceană, apoi o coborî înţelegând motivul.

Tot din cauza mea?

Dacă nu-l oprea la timp, se gândea ea supărată, ar fi smuls totul de pe ea şi ar fi lăsat-o în pielea goală. Bărbatul acela îi ceruse prea mult şi primise tot atât de mult, dar acum nu avea de gând altceva decât să-i vorbească.

— Lasă-mă puţin singură, te rog. O clipă crezu că nu-i va împlini dorinţa, fiindcă el continua s-o privească, studiind-o cu atenţie, într-un fel care o deranja şi… o excita. Strânse perna lui în pumni. Colt îi observă gestul şi se retrase, neştiind ce să facă. Din partea ei se putea aştepta la orice.Ar fi vrut să fie cu ea în pat şi s-o ia de la capăt, dar la lumina zilei începuse să judece logic, spunându-şi că ar fi fost o sinucidere din partea lui. Aceeaşi judecată înţeleaptă îi spusese mai devreme să plece înainte ca ea să se trezească, dar marina Statelor Unite nu-l antrenase să se comporte ca un laş şi nici mama lui nu-l crescuse ca pe un ticălos.Ar fi trebuit să fie amândouă la un loc ca să fi plecat în timp ce ea încă mai dormea, în schimb, ar fi scăpat de ispită. Era încântătoare când dormea, cu buzele umflate de sărutări şi obrajii umbriţi de gene aurii. Îi lăsase semne peste tot, de la iritaţii pe gât şi sâni, din cauza bărbii,

până la mici urme de muşcături pe coapse. Nu intenţionase s-o rănească, dar pielea ei avea o strălucire de care el nu ştia că tot lui i se datora. Văzând-o că îl priveşte cu neîncredere, îşi aminti că este un gentleman, aşa că se ridică de pe pat şi părăsi camera. Mult mai uşor i-ar fi fost să se dezbrace şi să se strecoare în pat între picioarele ei. Mult mai uşor şi infinit mai plăcut decât la bucătărie bând cafeaua împreună, acolo unde nimic din toate acestea nu se putea întâmpla. Sarah nu pierdu vremea. Îşi făcu duş, se spălă pe cap şi-şi uscă părul, atentă la orice zgomot care ar fi atenţionat-o că el pleacă. Îşi schimbă de două ori pantalonii şi de trei ori bluza, încheind şi descheind nasturi, făcând drumuri între dulap şi fereastră, dând perdelele deoparte să arunce priviri în stradă spre jeepul lui. Soarele acelei dimineţi de duminică îşi pierduse strălucirea aproape la fel de repede cum îi pierise şi ei curajul. Curând avea să izbucnească iar furtuna.

Roşul şi albul erau culorile care o prindeau cel mai bine, dar ea alese albastrul, albastrul-deschis. În bluza de bumbac, decoltată şi cu cel puţin douăzeci de năsturaşi care se închideau în faţă şi cu blugii „bufanţi”, arăta ca o fetişcană.

Materialul se încreţi în talie când îşi puse cureaua a cărei cataramă, atârnând într-un anume fel, îi dădea un aer sexy şi neglijent, aşa cum o asigurase prietena ei cea mai bună, Elen Calhoun, soţia lui Daniel. Îşi trecu peria prin păr în faţa oglinzii, încruntându-se la imaginea reflectată. Nimeni, în afară de prietena ei, care îi spunea întotdeauna când arăta sexy sau când îi stătea

bine când se îmbrăca într-un anume fel, nu se obosea să observe sau să se simtă obligat să i-o spună.

Colt observase şi, în mod sigur, i-o va spune.

Înstrăinarea şi moartea au puţine lucruri în comun: întreruperea legăturilor, monotonia vieţii în lipsa celuilalt până ce altceva umplea golul lăsat, cel puţin la suprafaţă. Golurile adânci nu se umplu niciodată.

Colt nu ştia dacă îi scrisese mamei sale de trei ori în primul an când plecase de acasă şi de două ori în al doilea an. În cel de-al treilea nu-i mai scrisese deloc, dar îi telefonase de la Tokio o dată şi-l costase o jumătate din soldă. În anul următor era un om complet schimbat faţă de cel care în urmă cu patru ani părăsise locurile copilăriei. Stătuse sub ploaia de gloanţe şi văzuse oameni murind, unul dintre ei chiar în braţele lui, cu sângele mustindu-le sub picioare. Strigase după ajutor, dar fuseseră din nou atacaţi. O explozie, un incendiu şi mai multe rafale de mitralieră nu-l împiedicaseră să ştie exact momentul în care Max îi murea în braţe. După aceea îi telefonase mult mai des mamei sale.

Nimic în viaţă nu este uşor, iar moartea e cu atât mai grea pentru cei rămaşi în urma ta. Stătea la masa din bucătărie cu braţele încordate, buzele strânse, privind pe fereastră fără să ştie exact ce cale să aleagă pentru a sfârşi cu suferinţa. În ziua în care primise vestea plânsese, dar femeile acelea care i-o aduseseră păreau mai mult decât mulţumite. Spera să nu mai treacă niciodată

printr-o asemenea experienţă. Sarah plânsese din cauza lui în dimineaţa aceea şi nu ştia ce să facă, ce să creadă despre ce se întâmplase între ei şi ce simţea exact.

Aplecă capul încovoindu-şi umerii. Dumnezeu îi era martor că o femeie ca ea nu mai cunoscuse până atunci. Ea îi adusese alinare în suflet, dar el nici nu dorise o simplă aventură. Era plină de viaţă ca un râu învolburat. Era ca focul într-o zi friguroasă, ca hrana pentru cel flămând, dar totul avea un preţ.

Ea apăru în bucătărie în spatele lui. Alungând din minte gândurile sumbre el încercă să se relaxeze şi se întoarse schițând un zâmbet. Ea merita mult mai mult decât atât.

— Ţi-am păstrat în cuptor slănină şi cartofi prăjiţi.Aş fi aşteptat până te trezeai, dar mi-era foame.Ar fi renunţat la micul dejun dacă ar fi fost sigur că nu se mai întoarce. A mai rămas un ou. Vrei să ţi-l pregătesc?

În bucătăria ei, pregătind masa, se simţea ca acasă şi se gândise că era lucrul cel mai bun pe care-l putea face. După ce dăduse buzna în casa şi în patul ei, retragerea la bucătărie ar fi fost ca o palmă, ca şi cum trupul ei şi dormitorul ei erau mai puţin importante decât ceştile şi frigiderul. Nu dorise să-i amintească faptul că în anumite privinţe erau, practic, doi străini. Aşa că se făcuse comod şi-şi prăjise toată slănina şi-i lăsase un singur ou, deşi nu era sigur că va rămâne suficient timp cât s-o invite să ia prânzul împreună, ca să fie chit.

Ca să fie chit. Doamne, ce gând oribil îi

trecuse prin minte.

— Da. Sigur, răspunse ea. Jumări. Îşi turnă cafea în ceaşcă şi scoase laptele din frigider, mişcându-se în bucătărie cu graţie înnăscută, în timp ce el rămase sprijinit de masă, măsurându-şi cuvintele de teamă să n-o supere sau să-i rănească sentimentele. Sparse oul în vasul pregătit pe aragaz. Luni de zile luaseră împreună micul dejun, duminica dimineaţa, la o masă rezervată lângă fereastră.

Nu uitase cum îi plăceau ouăle, deşi ar fi trebuit să uite.

Lui Sarah îi plăcea să-l urmărească cum pregăteşte masa. Îi plăcea să-l vadă enervându-se. După felul în care îşi bătuse joc de ea merita o mică compensaţie.

Fusese el vioara întâi în dormitor, dar la bucătărie ea preluase comanda.

— Când pleci? Vasul zdrăngăni pe masă şi el mormăi o înjurătură, după care răspunse:

— Azi.

— Nu te-au învoit mai mult, nu? reuşi ea să spună.

— Eu nu am cerut mai mult.

— Aha! exclamă ea şi sorbi din cafea.

— Ruby se va îngriji de toate, adăugă el simţind că trebuia să-i dea o explicaţie.

Ruby fusese partenera de afaceri a Amandei la salonul de coafură şi cea mai bună prietenă ei. Era mai obişnuită decât Colton cu amănuntele vieţii de zi cu zi. Cunoscând starea economică oraşului, Sarah se îndoia că i-ar mai fi rămas ceva de recuperat în afara ranch-ului, unde Amanda îşi

instalase rulota şi unde, într-o vreme, Colt păştea cireada.

— Pământul e al meu, răspunse el gândurilor ei nerostite. De ani de zile. Aşa cum şi-a condus afacerea a vrut să se asigure că nimeni nu i-l va lua, aşa că mi l-a dat mie. Se întoarse şi-i aşeză în faţă micul dejun.

— Apetisant, spuse ea pe un ton vesel, deşi Simţea că se sufocă. Rămase nemişcat lângă scaunul ei. Îi simţea stânjenitor de aproape materialul moale al blugilor, lenjeria de corp, şoldurile şi uşoara umflătură din pantaloni. Îşi coborî privirea şi-i zări cizmele nou-nouţe, tighelite cu un model complicat şi observă cum îşi ridica genunchiul când îşi muta greutatea de pe un picior pe celălalt. Îi măsură din ochi lungimea picioarelor, de la cizme până la catarama centurii. Când îşi dădu seama ce face se îmbujora la faţă.

— Mulţumesc, zise ea, dregându-şi vocea, cu furculiţa în mână. Pentru micul dejun.

El rămase nemişcat.

— Eu îţi mulţumesc, Sarah. Pentru tot, zise încet cu vocea tremurândă. Ea se înroşi şi mai tare. Colt ştia că nu erau tocmai cuvintele potrivite şi asta îi dădu un sentiment de frustrare.Ar fi vrut să-i mulţumească, cerându-şi scuze şi făcând-o să înţeleagă că îi păsa de ea, dar nu ştia cum să înceapă. Bâlbâindu-se, lucrurile ar fi luat o altă întorsătură, în mai bine sau mai rău. Tăcerea ei nu-l făcea decât să-şi dorească ca totul să fi fost mai simplu pentru amândoi şi, pur şi simplu, să fi plecat.Pe parcursul anilor se culcase cu femei cu care probabil nu ar fi trebuit să se

culce şi petrecuse nopţi în locuri unde nu ar fi trebuit să se afle. Dar femeile acelea nu-l făceau să simtă absolut nimic atunci când le părăsea, poate doar o uşoară stânjeneală. Sarah îi frânsese inima. O iubise prea multă vreme, ca s-o trateze altfel acum, deşi situaţia era complet diferită. Numai cunoscându-şi foarte bine limitele rămăsese în viaţă, dar în ce privea ultima noapte greşise calculele.

— Colt, stai jos, te rog, zise ea, abia privindu-l, jucându-se cu furculiţa.

Ar fi trebuit să se întoarcă în pat lângă ea. Ştiuse acest lucru din momentul în care o lăsase singură în dormitor. Dacă ar fi rămas, amândoi şi-ar fi demonstrat priceperea şi nu s-ar fi aventurat pe un teritoriu neexplorat. Se simţea descoperit şi nepregătit.

— Te rog, repetă ea. Se aşează, dar imediat se ridică să-şi ia ceaşca cu cafea. Se aşează din nou legănând un picior. Cheyenne… Cheyenne… Cheyenne.

Cine ştie ce armă secretă folosise Sarah Brooks de reuşise să facă din el un laş şi să-i fure meseria, fără să participe la acţiuni de spionaj, terorism, luare de ostatici sau dezinformare.

— Colt… începu ea, cu capul aplecat şi cu ochii pe oul de care nu se atinsese. Nu ştiu ce crezi tu despre ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, dar… Era mai grav decât îşi închipuise. Acum vor începe să disece tot ce făcuseră peste noapte. Strânse ceaşca în palmă şi genunchiul începu să-i tremure.

— Vreau să ştii că totul e O.K.

Şi?

— Nu sunt supărată pe tine. Nu m-ai forţat să fac ceea ce nu voiam să fac.

Genunchiul îi rămase nemişcat. Ea nu prea ştia regulile jocului. Nu avea instincte criminale. Din creştetul capului îşi coborî privirea peste chipul ei, urmărindu-i linia nasului şi buzele încă umflate. Simţi un nod în gât. Nu, categoric, nu avea instincte criminale. Buzele ei erau, moi şi vulnerabile, roşeaţa din obraji, dezarmantă. Se aplecă peste masă şi o luă de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei. Îi spusese că nu este supărată pe el. N-o crezuse nicio clipă, dar fiindcă ea ştia cel mai bine ce trebuia făcut, va lăsa totul în seama ei. Îi mângâie pielea delicată.

Era un ticălos. Ea ştia cel mai bine cum să-l scape de sentimentul vinovăţiei, iar el se gândea că cel mai bine era să plece. Îşi făcuse datoria rămânând să-şi ia rămas-bun. Acum era momentul să dispară.

CAPITOLUL 7

Unele ţinuturi din Wyoming păreau uitate de lume şi de Dumnezeu. Colt se îndoia că ar exista mai mult decât o mână de oameni care să ştie de existenţa lor.

Exemplul cel mai elocvent era locul unde se afla în acel moment: la patruzeci de mile distanţă de Rock Creek, între Cheyenne şi capătul lumii. Şoseaua era pustie.

Când plecase, îşi dăduseră mâna şi încă nu îi venea să creadă. O sărutase pe obraz, dar ultima atingere fusese cea a mâinilor. Era fericit că se întoarce în Colorado, unde va hotărî ce avea de

făcut şi poate îi va povesti lui Garrett ce i se întâmplase. Garrett îi era subaltern şi fuseseră împreună, inclusiv în Europa şi în Orientul Mijlociu. Se foi pe scaun. Nu, nu îi va povesti lui Garrett despre Sarah.

Dacă îi spunea adevărul, ştia că în prima permisie acesta se va duce la Rock Creek şi, spre deosebire de el, ştia cum să împace o femeie.

Roţile jeepului militar înghiţeau milă după milă şi ploaia cădea peste câmpia semiaridă care îl înconjura cât vedea cu ochii.La Cheyenne trebuia să ia avionul.

Înjură şi lovi puternic cu palma volanul. Tot nu îi venea să creadă că se despărţiseră cu o simplă strângere de mână.

Duminica era cea mai lungă zi a săptămânii şi aceea promitea să fie cât se poate de plictisitoare. Sarah spălase vasele rămase murdare de la micul dejun, făcuse ordine în salon, spălase podeaua în bucătărie, nu şi aşternuturile. Nu avusese timp.

De-abia le schimbase sâmbătă şi i-ar fi fost ruşine să o facă din nou atât de curând, plus risipa de apă şi energie. Se despărţiseră dându-şi simplu mâna. Nu-şi dădea seama ce însemna asta. Probabil, nimic, aşa cum nici noaptea aceea nu însemna nimic pentru el. Se ridică din fotoliu şi se duse la fereastră. Cerul era înnorat. Afară tuna şi fulgera. Ploaia bătea pe veranda din faţă şi se scurgea în pârâiaşe pe lanţurile balansoarelor. Nu ar fi trebuit să facă dragoste cu el. Lucrul acesta îngreunase despărţirea. Poate ar fi bine să meargă la slujba de seară.

Da.La biserică. Era locul cel mai potrivit unde putea să nu se mai gândească la el. Făcu o strâmbătură imaginii reflectate în geamul ferestrei. Ce proastă eşti, îşi spuse şi lovi cu piciorul zgâriind peretele. Perfect, acum avea cu ce să-şi ocupa timpul. Mai găsise ceva de curăţat.

Da, domnule… Nu, domnule… Sigur, domnule. Colt strângea receptorul în mână şi, zgribulindu-se, îşi ridică gulerul hainei. Ploua torenţial şi apa şiroia din streaşină staţiei de benzină, singura clădirea din Oates, Wyoming, localitate cu o populaţie de două sute patru locuitori.Ar fi exagerat dacă ar fi spus că văzuse măcar unul dintre ei. Se oprise să ia benzină şi rămăsese pe gânduri sau, poate, se întâmplase invers. Oricum, nu-şi sunase comandantul doar pentru a-l auzi vorbind. Obţinuse prelungirea permisiei, dar nu fără să-i fi tras înainte un perdaf.

— Sigur, domnule. Mulţumesc, căpitane. O săptămână plus jeepul la dispoziţie, prin amabilitatea celor de la baza forţelor aeriene din Cheyenne. Acolo, în mod sigur, cineva trăgea nişte sfori. Închise telefonul şi-şi sprijini capul de receptor. Se întorcea în Rock Creek şi spera din tot sufletul să înţeleagă motivul pentru care o făcea.

Slujba de duminică seară fusese ca un balsam, în biserica plină pe jumătate se lăsase liniştea. Predica îi insuflase curaj, iar prietenii şi vecinii cu care discutase erau mai mult amabili decât curioşi, deşi îşi dăduse seama că pe o rază

de zece mile se ştia că Colton Haines îşi petrecuse noaptea la ea. Dar cum excepţia confirmă regula, curiozitatea lui Eleen, în afară de bunele intenţii era evidentă.

— Te simţi bine? o întrebă prietena sa în timp ce ieşeau din biserică. O luase de braţ şi îşi ţinea capul aplecat, foarte aproape de al ei. Dacă Sarah avea vreodată nevoie de ajutor, ştia de unde îl putea primi. I se putea destăinui şi putea plânge în voie, şi Ellen o înţelegea, fără să comenteze. Acum însă nu voia nici să vorbească, nici să plângă.

— Mă simt foarte bine, spuse strângând-o uşor de braţ. Ellen era o ciudăţenie în Rock Creek, pentru că se născuse şi crescuse în altă parte. Venită din sud, brunetă cu ochi albaştri, îşi cunoştea foarte bine farmecele feminine şi era cea mai de încredere persoană care trecuse vreodată pragul magazinului Atlas. Daniel o cunoscuse cu ani în urmă la târgul de vite de la Denver şi la nicio săptămână se însurase cu ea.

— Ce face Colt? întrebă Ellen, rostindu-i numele cu căldură și nu cum o merita cel care o părăsise fără măcar s-o mintă promițându-i că se va întoarce şi care la plecare îi strânsese mâna. Sarah se opri în loc. Poate că trebuia totuşi să-i povestească. Mai târziu, după trei ceşti de cafea în care proprietara cafenelei adăugase, din proprie iniţiativă, coniac şi deasupra frişca din belşug, pe Sarah aproape că n-o mai interesa că la despărţire îşi dăduseră mâna.

— N-ar fi trebuit să-l aduc în casă, asta e, zise ea, ridicând vocea şi gesticulând nervos din mâini.

— Îţi pare rău că ai făcut-o? Ellen se întoarse

să-i ceară părerea şi Karlei, proprietara cafenelei care stătea în spatele tejghelei. Tu ce zici, Karla? Ai regreta? Coniacul îşi făcuse efectul şi vorbea poticnindu-se, dar femeia căreia i se adresase dădu din cap, semn că înţelesese.

— Când e vorba de bărbaţi, toate ne pierdem minţile, fu de acord Karla.

— Mai mare ruşinea, adăugă Ellen amuzată. Sarah sughiţă râzând pe înfundate, iar Karla se întoarse să spele ceştile.

— Ar fi mai bine să plecăm, spuse Ellen. Danny e în stare să mă caute cu poliţia dacă nu ajung acasă până la ora opt jumătate. Îşi luară gentile şi jachetele. Sarah şi Karla făcură repede planul următoarei întâlniri a Asociaţiei Independente a Femeilor de Afaceri din Rock Creek. Sarah era secretar şi trezorier, iar Karla, preşedinte şi şefa protocolului, fiindcă de cele mai multe ori întâlnirile aveau loc la cafenea. Amanda Haines fusese vicepreşedinte. Într-un orăşel atât de mic pierderea unei persoane lăsa un gol imens. Cafeneaua se afla la o stradă şi jumătate distanţă de locuinţa lui Sarah, dar Ellen insistă s-o conducă pentru a fi sigură că ajunge cu bine acasă. Când dădură colţul, primul lucru pe care îl observară amândouă fu jeepul militar, oprit în faţa porţii vopsită în alb.

— Oh, Doamne, suspină Ellen şi apăsă pe frână oprind în spatele jeepului. Priviră amândouă spre verandă şi-l văzură aşezat în balansoar. Sarah rămăsese fără grai.

— Pentru liniştea ta sufletească, roagă-l să se aşeze pe canapea, zise Ellen. Vrei să-i spun lui

Danny să-l sune?

— Nu. Simplul gând de a mai amesteca încă un bărbat în toată povestea asta, chiar unul atât de amabil cum era Daniel Calhoun, era suficient s-o facă să ridice tonul. În comparaţie cu femeile, bărbaţii reacţionează într-un mod cu totul diferit.

Sunt total imprevizibil. Totul va fi bine. Promit. Nu-i rea deloc ideea cu canapeaua.

Putem discuta şi acolo. Totul suna perfect rezonabil, dar inima îi bătea năvalnic stimulată de adrenalină, presimţiri şi coniac. Aşteptarea o îngrozea, dar nici nu se gândea să nu-şi ia revanşa. Dacă el se întorsese, asta însemna ceva.

Colt se ridică de îndată ce o văzu, frământat de gânduri negre. Faptul că în urmă cu o noapte nu-i pomenise numele nici unui tip, nu însemna că nu avea niciun prieten. Dacă din maşină mai cobora şi un bărbat ştia că-l aşteaptă vremuri grele, aşa că se pregăti sufleteşte. Dar ea coborî singură. Limuzina se îndepărtă de îndată ce ea închise portiera, iar Colt îşi dădu seama că situaţia era chiar mai neplăcută decât îşi închipuise. Cu cât dispărea mai repede din fundătura aceea, cu atât mai bine. Nu era deloc mândru de ce făcuse. Se jucase cu sentimentele, amintirile şi sensibilitatea ei. Ea rămăsese aceeaşi fată încântătoare, dar el, cu anii, devenise insensibil. În meseria sa, a învinge era egal cu a supravieţui, învingătorii rămâneau în viaţă, învinşii deseori mureau. Cu o noapte în urmă el câștigase, şi dimineaţă ea îl lăsase din nou să câștige. Se gândi că ea merita mai mult decât un ticălos fără milă care îi distrusese viaţa. Se întorsese, deşi ştia bine

toate acestea. Poarta se trânti în urma ei zgâlțâind din balamale. Luna se reflecta în băltoacele de pe alee. Furtuna dezlănţuită în Nebraska şi Dakota de Sud lăsase colţul de sud-est al statului Wyoming plutind în noroi.

— Colt, strigă ea întâmpinându-l cu răceală. El zâmbi. Era obişnuit cu oamenii furioşi, iar provocările le înfrunta întotdeauna cu plăcere.

— Sarah. Ea urcă treptele verandei şi trecu pe lângă el îndreptându-se spre uşă.

După o vreme Colt observă că încurcase cheile pe care le tot zornăia în mână. O urmărea, stând deoparte, cât este de neîndemânatică. Bombănea încercând cheile, dar nu se dădea bătută. Nu era supărată. Era beată.

— Îmi dai voie să te ajut?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea pe un ton sec. Deşi era şi supărată pe el, supărată şi beată. Perfect. Se mută de pe un picior pe altul şi-şi trecu degetele prin păr. O merita cu prisosinţă.

— Unde a plecat prietenul tău?

— Care prieten?

— Cel care te-a condus până acasă, dar n-a aşteptat să te vadă intrând. Cel care te-a îmbătat. Simţea că se sufocă şi-i venea să se repeadă la el.

— Fii convins că nu Ellen m-a îmbătat. Vorbeşti tâmpenii. Ellen. Nici că se putea mai bine. Începu să se relaxeze, dar ea încă nu terminase ce avea de spus.

— Te-am văzut furișându-te. Ea voia să dea alarma, dar i-am spus că mă descurc singură. Ridică bărbia şi-i întâlni privirea.Mă pot descurca singură, Colt Haines.

El nu avea niciun dubiu în această privinţă.

— Nu mă furişasem.

— Hmm. Se întoarse făcându-şi din nou de lucru cu cheile.

— Lasă-mă... Uşa se deschise brusc şi ea intră împiedicându-se de prag, lăsându-l singur pe verandă, dar nu pentru multă vreme. Îşi luă de jos bagajul şi o urmă înăuntru. Nici nu intră bine că ea şi începu să-i dea ordine.

— Poţi dormi acolo. *Numai* acolo, zise indicându-i cu mâna canapeaua, în timp ce trecea prin salon spre bucătărie. Şi dacă ai ceva să-mi spui, vino aici. Sunt cam ameţită şi trebuie să mănânc ceva. El îşi lăsă bagajul la capătul canapelei. O auzi zdrăngănind şi scăpând pe jos câteva ceşti şi farfurii. Se opri în prag simţind că inima i se opreşte în loc.

— Ce naiba faci acolo? întrebă el repezindu-se spre masă. O prinse de talie, ţinând-o să nu cadă de pe scaunul care se clătina, pe care se cocoşase şi se ridicase în vârful picioarelor să ajungă la raftul cel mai de sus al bufetului.

Ea se răsuci cu o mână dusă la gură şi în cealaltă ţinând un flacon din plastic.

Înghiţi şi tuşi.

— Am luat nişte vitamine. Sper să mă ajute.

— Acolo, sus, ţii tu vitaminele?

— Nu prea iau aşa ceva şi le pun unde umblu mai rar.

— Data viitoare, când mai vrei să iei ceva de sus, spune-mi mie, îi zise el la fel de îngrijorat.

— Cum să nu. De parcă ai avea de gând să rămâi aici, special pentru asta. O ridică de pe

scaun, remarcând distrat că sânii ei veneau exact în dreptul gurii, apoi gâtul începu să-l preocupe. Ea îşi ţinea mâinile pe umerii lui şi după ce o lăsă jos nu-i dădu drumul. Se uita la gura ei şi gândurile i-o luară razna. Trebuie neapărat să-şi controleze hormonii, emoţiile sau… Doar nu se întorsese să se culce cu ea din nou, iar dacă în acest sens mai avea îndoieli, ea, în mod sigur, nu avea.

— Nu, zise ea cu voce pierită, dar hotărâtă. Aşa ceva n-o să se mai întâmple.

— Nu? Nu era sigur că ea ştia ce spune. Se uita la femeia pe care o sărutase şi o mângâiase în mii de feluri şi nu credea că va rezista multă vreme să n-o facă din nou.

— Nu. Scutură uşor din cap şi câteva şuviţe i se desprinseră din agrafă.Mă consum prea mult… când mă culc cu tine.

— Când te culci cu mine? Deşi n-ar fi trebuit, vorbele ei îl dureau, chiar dacă la despărţire făcuse prostia să se comporte ca un şcolar. Credeam… Se opri. Ea avea dreptate. Peste o săptămână nu va mai fi acolo să-i dea vitaminele de pe raftul de sus. Încă o ţinea în braţe şi-i simţea respiraţia. O auzi spunându-i cu voce pierdută.

— Colt, în ritmul ăsta n-am să rezist. Sunt o femeie care mă descurc de una singură într-un oraş fără niciun fel de perspectivă. Nu-mi pot permite să-ţi stau la dispoziţie atunci când ai tu timp să treci pe aici. Poţi rămâne să locuieşti aici, continuă ea. Am să te las să-mi pregăteşti micul dejun şi dacă te hotărăşti să rămâi mai mult, cina o voi prepara eu şi te voi însoţi la rulota mamei

tale încercând să te ajut cât îmi va sta în putinţă, dar viaţa mea, să te joci cu ea, nu ţi-o pot oferi. Nu e de mirare câți bărbaţi mor în război, se gândea Colt. Ei nu au instinctul de conservare caracteristic femeilor.Al ei era dur ca oţelul şi ascuţit ca diamantul. Ezită o clipă, apoi îi dădu drumul din braţe.

— Am liber o săptămână, dacă mă suporţi atâta timp, dar îţi spun de pe acum că nu intenţionez să-mi petrec nopţile la *Regent*. Şi nici în rulota mamei sale nu se gândea să înnopteze, fiindcă nu era cea de pe vremea copilăriei sale, ci locul pe care aceasta îl împărţise cu Bull Brook. Cunoscând sentimentele lui Sarah de acum zece ani faţă de tatăl ei, se îndoia că acesta i-ar fi trecut vreodată pragul casei, lucru care îi convenea de minune.

— Poţi rămâne aici, zise ea şi se duse la aragaz. El o opri.

— Lasă-mă pe mine să prepar cina până nu mai spargi ceva.

Tu o să pregăteşti micul dejun.

— Deschid magazinul la nouă.

— De obicei mă scol cu noaptea în cap.

— Închid la cinci, cu excepţia duminicilor când ţin deschis numai până la prânz.

— Te voi aştepta cu cina caldă.

— Lunea, mai ales, când primesc marfă rămân până mai târziu.

— Atunci mergem la restaurant. Se antrenaseră într-o discuţie lejeră, în vreme ce el se făcea comod. Puse legumele la fiert şi stropi doi piepţi de pui cu vin alb, iar ea îl făcu beţiv, dar el

râse şi tăie felii de măr şi le puse în farfurie.

În timpul cinei îşi amintiră de anii de colegiu. Sarah terminase facultatea şi obţinuse autorizaţie de a lucra ca farmacist. Colt urmase nişte cursuri în cadrul marinei, care îi şi plătise în mare parte şcolarizarea şi primise diplomă într-un domeniu indispensabil meseriei pe care şi-o alesese, dar folositor şi în viaţa civilă.

— Matematică? Lui Sarah nu-i venea să creadă. Întotdeauna se dovedise că este un băiat inteligent, dar nu deştept. Din anii petrecuţi la Universitatea din Wyoming îşi aminti de studenţii la matematică din anii superiori, tipi cu buzunarele pătate de cerneală şi calculatoarele pline de hieroglife.

— Bineînţeles. Matematica te ajută să calculezi cu precizie cantitatea de substanţă.

— Ce fel de substanţă? Avea impresia că-şi bate joc de ea.

— Explozivă. Şi nu numai atât. Mai poţi calcula timpi, distanţe, viteze, reprezentări geografice, tot felul de măsurători utile în navigaţie.

— Aha.

— Am studiat şi probleme de filosofie, cum ar fi haosul, distanţa până la cea mai îndepărtată stea şi despre originea lumii. Tăind din pui ea rămase cu gândul la explozivi.

— M-am tot gândit cu ce te ocupi. Ştiam că eşti bine, că nu ai păţit nimic.

— Am îmbătrânit şi acum lucrez la birouri, aşa că singurul mod în care mai pot fi rănit este să-mi alunece scaunul de sub fund. Nu trebuie să-

ţi mai faci griji.

Oricum, n-ar fi recunoscut că fusese îngrijorată, dar nu se putu abţine să nu-i spună că e mincinos.

— N-ai mutră de conţopist.

— Asta-i chestie de antrenament.

— Şi, în afară de asta, ce mai faci acolo?

— În mare parte e strict secret. Vorbea serios, dar ochii îi sclipeau jucăuşi. Ştiu să păstrez un secret, dacă cumva ai de gând să-mi destăinuieşti ceva. Sarah îl refuză politicos şi se ridică să spele vasele. Era hotărâtă ca atâta timp cât va putea sa păstreze pentru sine secretele pe care el nu i le aflase cu o noapte în urmă, să nu-i mărturisească nimic.

— Lasă-mă pe mine, spuse el ridicându-se şi luându-i farfuriile din mână. Pari obosită, iar eu presimt că voi petrece o noapte albă. *Dacă asta te consolează şi eu presimt acelaşi lucru în ce mă priveşte*, îşi spuse ea în gând.

CAPITOLUL 8

Sarah se înşelase: dormise buştean şi se trezise cu perna în braţe, dar nu intenţiona să dea faptului mai multă importanţă decât trebuia. De vreme ce n-o văzuse nimeni, se simţea în siguranţă. Se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă Colt ar fi intrat s-o trezească, dar alungă acest gând.

Căscând somnoroasă se răsuci, se uită la ceas şi mormăi. Nu mai avea timp de pierdut dacă voia să deschidă la Atlas în jurul orei nouă. În baie îi găsi aparatul de ras şi în bucătărie cafeaua şi un bileţel pus pe frigider. *Îţi aduc prânzul, Colt.* Dar

el nu se zărea nicăieri. Crezuse fiecare cuvânt pe care i-l spusese, dar nu intenţionase să-l alunge din casă, deşi ar fi fost lucrul cel mai înţelept.

Uniforma îi atârna în dulap, iar blugii şi cămaşa erau frumos împăturite pe canapea, dovadă că se întorsese. Se întrebă dacă generozitatea sa ar fi mers atât de departe dacă n-ar fi fost ameţită cu o seară în urmă. Jeepul era parcat în faţa porţii şi îşi lăsase pantofii negri şi cizmele de cowboy la uşa de la intrare. Nu-şi imaginase că ieşise afară dezbrăcat şi în picioarele goale deşi ştia că nu-şi adusese cu el decât două schimburi de haine, fiindcă nu se aşteptase să rămână mai mult de o zi şi o noapte.

Totul rămase învăluit în mister până ce ajunse la magazin şi începură să sune telefoanele. Tom Jenkins care avea nevoie de un flacon de niacin îi spuse că în zori văzuse un bărbat, care semăna cu băiatul Amandei, alergând pe şoseaua Kent Divide, dar nu menţiona că acesta ar fi fost dezbrăcat şi în picioarele goale, ceea ce o făcu să răsufle uşurată. Telefonul sună din nou. Phil Dawson îl văzuse şi el depăşindu-l în viteză la curba şoselei, acolo unde drumul se îndepărta de râu. O sunase cu rugămintea să-i transmită lui Colt condoleanţe.Ar fi făcut-o personal, dar Colt îi făcuse cu mâna fără să se oprească şi-l înţelesese, fiindcă ştia şi ea ce înseamnă să faci jogging, să-ţi masori pulsul şi alte chestii de genul ăsta.

Sarah tocmai primea comanda săptămânală când telefonul sună din nou. Martha Tully nu voia s-o roage nimic, dar fusese bună prietenă cu Amanta şi-l zărise pe Colt Haines alergând în

preajma casei ei când ieşise să-şi ia corespondenţa. Şi poate că Sarah îşi mai amintea că doi din copiii ei erau bolnavi. Chiar vineri dimineaţa trecuse să le cumpere antibiotice, aşa că nu avusese timp să-şi ridice corespondenţa şi ce părere avea ea, Colt se simţea bine? Fiindcă îl văzuse la cinci mile distanţă de oraş doar în pantaloni scurţi şi tricou, cu o sticlă de apă în mână.

Sarah o linişti spunându-i că îşi făcea antrenamentul, absolut necesar în meseria lui, că putea alerga toată ziua bând doar apă, că da, va rămâne la ea timp de o săptămână pentru a lichida afacerile mamei sale şi că era sigură că Ruby va angaja altă coafeză, dar că ar fi fost bine dacă ar exista şi o manichiuristă în Rock Creek. Închise telefonul după ce se interesă dacă copiii Marthei mai aveau febră. Nu, nu mai aveau. Sarah rămase, zâmbind, rezemată de tejghea.

Ce trăsnit era! Alerga dezbrăcat prin oraş de parcă ar fi fost pe plajă sau în altă parte. Începu să râdă. În doisprezece ani, cât locuise în Rock Creek, nu făcuse atâtea valuri decât în sufletul ei.

Colt trecuse pe la băcănie să facă cumpărături pentru masa de prânz. Pregăti sandvişul cu muşchi şi salată de fructe proaspete şi lăsase o bucată de carne la marinat, în frigider, pentru cină. Încercă să nu se gândească prea mult la ce va face săptămâna cât va locui la Sarah. De când planul cu dormitul împreună eşuase nu mai era în stare să se gândească la nimic. Nu că ar fi obişnuit să-şi spele păcatele făcând dragoste, ba

chiar, când o făcea, avea motive bine întemeiate.

În timp ce o privea pe Sarah, motivul era cât se poate de simplu: voia să fie cu ea şi, în afară de dorinţa pe care încerca să şi-o reprime, se năştea întrebarea de ce.Pe de altă parte, nu putea crede că vor petrece împreună o săptămâna întreagă fără să facă dragoste. Se potriveau atât de bine, dar ea era cât se poate de categorică şi pe bună dreptate nu mai voia să aibă de-a face cu el.

Termină de făcut ultimul sandviş şi băgă totul într-o pungă. Adevărul era că ştia ce face, dar nu era pregătit să recunoască fiindcă nu era convins că şi crede. Dacă viaţa lui ar fi depins de asta, n-ar fi putut da o definiţie exactă dragostei. Se gândi să cumpere şi nişte vin, dar se răzgândi. Îl mai făcuse o dată beţiv şi precis n-o spusese ca să-l tachineze. Era imposibil ca ea să nu fi observat cât de mult se schimbase faţă de cum îl cunoştea. Călătorise în lumea întreagă, pe când ea nu fusese mai departe de Larmie şi Universitatea din Wyoming.

Puse lângă sandvişuri şi o pungă cu cartofi prăjiţi. Nicăieri în lume nu văzuse o fată mai atrăgătoare decât Sarah. În clipa aceea s-ar fi urcat lângă ea în pat, s-o iubească şi să-i facă copii, nu „sex” aşa cum credea ea. Dorea să aibă copii, să fie tatăl unei fetiţe şi al unui băiat, pe care să-i vadă crescând sub ochii lui. Plecase de acasă speriat şi înfricoşat, dar nimic nu se compara cu moartea neaşteptată a mamei sale. În urmă cu câțiva ani avusese un şoc când îşi dăduse seama că nu este nemuritor. După aceea începuse să se gândească serios la viitor, ajungând la concluzia că nu voia să rămână toată viaţa în

marină. Cu două zile în urmă, când se întorsese acasă, nu se aşteptase, să fie atât de mult atras de ţinutul copilăriei şi de Rock Creek, încât să se simtă din nou acasă. Şi nici la Sarah nu se aşteptase.

Dacă nu l-ar fi obsedat ideea de a-l omorî pe tatăl ei, ei doi ar mai putea avea o şansă.

Sarah se uită la ceas, apoi la tejgheaua plină cu dulciuri. Dacă Colt mai întârzia mult o va găsi îngropată în ambalaje de ciocolată şi firimituri de biscuiţi.

Era un lucru nebunesc ce încercau să facă. Adevărul era că nu era nici pe departe atât de altruistă pe cât îl lăsase să creadă. E drept că regreta moartea mamei lui şi tot atât de drept era că îl iubea ca o nebună, şi ar fi fost în stare să i se arunce la picioare dacă ar convinge-o că ce face e bine, dar el plecase cu zece ani în urmă fără un cuvânt şi ce se petrecuse între ei în urmă cu două nopţi, după câte ştia, fusese de-a dreptul indecent. De când deveniseră amanţi, prietenia lor urmase altă cale. Cu zece ani în urmă, când tatăl său venise acasă şi-i spusese că îl izgonise pe băiat pentru totdeauna, nu-l crezuse. Şi nu-l crezuse luni în şir, vreme în care nu primise nicio veste de la Colt. Încercase să-şi închipuie ce i-ar fi putut spune sau face tatăl ei încât să-l supere atât de tare, dar cele mai sumbre gânduri nu aveau nicio legătură cu aceasta. Adevărul, dureros totuşi, fusese prea evident pentru a fi ignorat. Colt îi spusese că pleacă şi nu se răzgândise nici după ceea ce se petrecuse între ei în seara aceea. Dacă

acum ar fi avut un dram de minte i-ar fi pus bagajele în faţa uşii. Nu voia să-l iubească aşa cum se temea că o putea face.

Se auzi clopoţelul şi uşa de la intrare se deschise. Ridică privirea zâmbind, ştiind că era el. Nu avea pic de minte.

— Am auzit că în dimineaţa asta ai făcut o scurtă excursie prin împrejurimi. Ieşi de după casa de marcat şi trecu pe lângă el să agate pe uşă plăcuţa cu „ÎNCHIS”.

— Mi-am dezmorţit puţin oasele.

— Alergând zece mile? Agăţă plăcuţa şi încuie uşa. În ziua aceea, decise ea, va lua lucrurile aşa cum sunt.

— Noaptea a fost lungă.

— Nu atât de lungă cât nopţile de decembrie când la ferestre se aşterne zăpada, replică ea aruncându-i o privire scurtă. În acel moment semăna mai mult cu un cowboy decât cu un locotenent de marină deşi, odată cu uniforma, se părea că nu putea renunţa şi la permanenta stare de încordare. Corpul lui era mult mai bine legat decât pe vremea când era un băieţandru. Purta o cămaşă strâmtă cu model în albastru, roşu-închis şi negru care îi scoteau în evidenţă limpezimea şi profunzimea ochilor albaştri. Făcând un efort îşi luă privirea de la el.

— Vino să mâncăm afară, pe veranda din spate. Vechiul frigider de lângă uşă huruia zgomotos. Sarah scoase din el două sticle de apă minerală şi le desfăcu capacele.

— N-arată rău, zise el arătând spre terasa amenajată în spatele magazinului, având în stânga

strada, în dreapta garajul lui Loden şi în spate preeria cu iarba uscată strălucind în soare, amestecată cu fire verzi apărute după ploaie.

— Îmi place să mănânc aici, dar ar trebui să închid veranda. Aşează sticlele cu apă minerală pe măsuţa de lemn de lângă perete şi trase unul dintre scaune. Prin părţile astea şi viaţa trebuie să ţi-o protejezi. Râse scurt, dar Colt înţelesese ce voia să spună şi fiindcă ea pusese degetul pe rană îi puse întrebarea care îl obseda.

— De ce nu te-ai măritat, Sarah? îi răspunse fără să-l privească:

— Aşa a fost să fie. Tu? Tu de ce nu te-ai însurat? îl întrebă întinzându-se să ia unul din sandvişurile pe care le scosese din pungă.

— Am fost. Rămase cu mâna în aer simţind că i se face negru în faţa ochilor. Se însurase. Fusese însurat. Existase o doamnă Colton Haines şi aceea nu fusese ea.

Asta chiar că nu i-o mai putea trece cu vederea.

— Scuză-mă, spuse, ridicându-se de la masă şi lăsându-l singur pe verandă.

Trânti uşa din plasă şi intră în magazin. Se sprijini de frigider şi rămase cu ochii închişi. Nemernicul. Laşul. Derbedeul. Escrocul, fusese însurat. Iar o făcuse să sufere. Era înfuriată la culme, dar puţin îi păsa. Îl auzi venind şi se grăbi să dispară din calea lui. Nu mai suporta să-l vadă în faţa ochilor. Nu mai voia să-l vadă în viaţa ei. Nici măcar nu-l lăsase să-i explice. O apucă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

— Ţi-e bine?

— Da, răspunse ea făcând eforturi supraomeneşti să vorbească normal.

— N-am vrut să te supăr. *Câtă grijă din partea lui.*

— Nu sunt supărată, dar tocmai mi-am adus aminte că trebuie să treacă pe aici Jean Clymer după o reţetă, i-am promis că i-o fac.

— Eşti sigură? Nu-i răspunse decât după un minut când simţi că i se descleştează maxilarul. Pierduse bătălia.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Nici eu nu mai ştiu exact. Tot ce-ţi pot spune e că sunt o tâmpită, care a terminat o facultate, are o slujbă şi că totul a mers foarte bine până când ai apărut tu. Îl privi cu ură şi îşi smuci braţul.

— Sarah. O cuprinse din nou, dar ea îl îmbrânci.

— Întoarce-te la nevastă-ta, zise ea, dându-se un pas înapoi.

— Fosta nevastă.

— Nu mă interesează. Se îngrozi când îşi auzi vocea tremurând.

— Eram tânăr, Sarah, şi n-a fost ceea ce-ţi închipui. Se apropie din nou, dar ea i se feri din cale.

— Tânăr? Cât de tânăr. Aveai douăzeci de ani când ai plecat, când m-ai rugat să mă mărit cu tine, dar ce-a mai contat asta, nu? Eram o provincială de care ai crezut că te poţi folosi?

— Nu-i adevărat, strigă el furios, lipind-o cu spatele de frigider. Tonul vocii lui îi dădu de înţeles că nu era obişnuit să fie contrazis. N-avea decât să ţipe!

—… aşa cum te-ai folosit de mine acum două nopţi.Mă bucur că ţi-am putut fi de folos.

— La naiba, Sarah. Îşi apropie faţa de a ei, o prinse de mână şi îşi înfipse degetele în carnea ei.

— Mă doare. Se uită în jos la mâinile lui mari şi bronzate, care contrastau cu albul halatului ei. Îi venea să plângă şi-l ura fiindcă o făcea să sufere. Dă-mi drumul…

Dă-mi drumul. Se zbătea să scape, lovindu-l inutil peste piept. Parcă ar fi lovit un zid şi asta o enerva până la lacrimi.

— Mincinosule, spuse ea în timp ce el îi ştergea o lacrimă de pe obraz.

Râsul lui o făcu să-şi ridice capul şi dintr-o privire îşi dădu seama că era un râs autoironie izbucnit dintr-o profundă frustrare. Îşi rezemă fruntea de fruntea ei, închise ochii şi slăbi strânsoarea.

— Doamne, Sarah, nu ştiu ce o să se întâmple cu noi. Când facem dragoste pari atât de disperată. Sunt singurele momente când ştiu, într-adevăr ce se întâmplă cu noi, fiindcă şi eu mă simt la fel. Fără să vreau mereu te fac să suferi. Nu ştiu cum se întâmplă asta când, de fapt, nu-mi doresc decât să te ţin în braţe şi să te protejez.

Cum pot să te fac să suferi, când tot ce vreau este să te iubesc? O cuprinse în braţe şi o strânse la piept. Ea nu-i răspunse, dar nu-i mai evită atingerea, căldura corpului şi vorbele pe care i le spusese alungându-i supărarea. Oftă adânc şi îşi lăsă capul pe pieptul lui. Frigiderul continua să huruie, singurul zgomot în afară de respiraţiile lor. O sărută pe tâmplă şi îşi lăsă capul în scobitura

gâtului ei, apoi, fără s-o mai sărute, o mângâie uşor s-o calmeze.

În câteva minute îşi găsi liniştea în braţele lui, simţindu-l tot mai aproape de inima ei, atrasă irezistibil de fiinţa lui. El, probabil, voia s-o iubească, dar nu reuşea. Ea nu voia să-l iubească, dar, probabil, nu va reuşi niciodată. Oftă din nou şi ridică capul să-l privească.

— Poate ar trebui să-mi povesteşti despre ea.

— Despre fosta mea soţie? Ea dădu din cap afirmativ.

— E o poveste lungă, dar dacă-mi dai ceva să mănânc am să încerc să-ţi spun cât mai multe.

— S-a făcut, zise ea, sperând că este pregătită să audă chiar mai puţin despre cea pe care o iubise Colt atât de mult, încât se însurase cu ea. El împinse uşa şi o conduse afară, furându-i un sărut care o învălui fierbinte şi ameţitor, dar scurt ca un atac prin surprindere şi excitant, aşa cum numai el ştia s-o facă să-l simtă. O clipă se priviră în ochi, ea mirată, el tachinând-o, apoi o sărută pe obraz, gestul iubirii nevinovate. Cât de uşor putea face din ea tot ce voia. Recunoscu, în sinea ei, că nici ea nu mai ştia ce o să se întâmple mai departe cu ei doi.

— O chema Sumi, începu el, după ce se aşezară la masă.

— Sumi, repetă Sarah, făcând eforturi să-l privească ca şi cum vorbele lui n-ar fi făcut-o să sufere. Ce nume ciudat.

— Nu. Nu e ciudat. E un nume japonez.

Lui Sarah îi apăru în faţă imaginea unei femei fragile, cu ochi negri, sfioasă şi graţioasă. Avu

impresia că aude râsete şi mătasea foşnind, şi parcă îi vedea părul negru şi lucios revărsându-i-se pe umerii delicaţi, de culoarea măslinei. Nu mai era de mirare că lipsise zece ani. Naiba să-l ia. Privi într-o parte, regretând întrebarea. Nu ştia nici ea de ce aşteptase să-i răspundă, dar o soţie enigmatică şi exotică era mai serioasă decât orice californiană.

— Frumos nume, zise ea, preocupată de sandviş, salată şi câțiva fulgi de cartofi pe care îi puse pe un şerveţel.

— Era însărcinată. Fulgii de cartofi i se sfărâmară în pumn, iar el fu suficient de nepoliticos să observe. Îi luă mâna şi-i scutură firimiturile.

— Cu un marinar, prieten cu mine, continuă el pe un ton sec. Era disperată. Familia ei o ostracizase, efectiv, aruncând-o în stradă.

— De ce nu s-a însurat prietenul tău cu ea?

— Era deja însurat şi avea şi doi copii în Brementon.

— Tot nu înţeleg de ce-ai făcut-o, spuse ea. Chiar că nu înţelegea. Nu înţelegea deloc.

— Aş vrea să crezi că dacă ar fi s-o mai fac o dată, aş fugi mâncând pământul.

— A mers atât de prost? îl întrebă mirată.

— Nu chiar, dar a fost mai complicat decât mă aşteptasem, iar nouă, marinarilor, nu ne plac deloc chestiile astea. Era sigură că el roşise şi o umbră slabă de culoare îi apăru în obraji.

— Să nu-ţi închipui că sunt vreun sfânt, adăugă el. Niciun pericol, se pregătea ea să-i spună, dar el continuă:

— După naşterea copilului nici nu m-am atins de ea. Nu mai voia şi alţi copii din flori, din moment ce convenisem să divorţăm la scurt timp după naştere. Voia să fie sigură în privinţa paternităţii, dar nu dorea să fie măritată cu un american mai mult decât era nevoie.

— Cred că era foarte drăguţă. Afirmaţia era ridicolă, dar singura care îi veni în minte, ţinând cont cât de fericită era că cei doi avuseseră destulă minte să nu mai doarmă împreună după naşterea copilului, fericită că el nu ţinuse pentru el acel amănunt atât de important pentru ea.

— Pe vremea aceea aşa gândeam şi eu, spuse el, aruncându-i o privire scurtă şi indescifrabilă. De iubire nici nu putea fi vorba, dar am rămas până şi-a pus la punct situaţia.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Trebuia să ştie, chiar dacă se simţea profund dezamăgită. Ea trebuia să fi fost prima şi ultima doamnă Colton Haines.

— Trebuie să ştii că avea o fire originală şi că, mai presus de orice, nu voia să aibă de-a face cu vreun marinar american. Se trăgea dintr-o familie onorabilă, aşa că a provocat cel mai mare scandal pomenit în neamul Sunakawa.

— Şi cu ea ce s-a întâmplat? repetă Sarah întrebarea, enervată de faptul că el îi lua apărarea. Ezită o clipă înainte de a-i răspunde:

— În esenţă, s-a vândut la un preţ cât se poate de bun. Sarah reflectă un timp la explicaţia lui, încercând, însă fără succes, să-şi alunge de pe figură expresia de surprindere. Ce aflase de la el suna prea îngrozitor pentru a fi crezut.

— Şi ai lăsat-o să facă asta? îl întrebă pe un ton acuzator.

— S-o las? zise el surprins. N-am putut s-o opresc. Ştia că a pierdut orice şansă de a se mărita în stilul tradiţional japonez şi a ales ce a considerat că e cel mai bine în situaţia ei, cu excepţia căsătoriei cu un marinar yancheu. S-a orientat bine şi a reuşit să se descurce de minune.

— Cum? întrebă Sarah. Nu-şi putea imagina cum un lucru atât de oribil ca a accepta să fii întreţinută să-ţi aducă satisfacţii.

— A devenit amanta unui mare magnat, directorul unei companii constructoare de maşini. A fost alături de el când a fost acuzat de spionaj în sectorul pe care îl conducea şi a profitat când el şi-a reluat funcţia. Greaua încercare prin care trecuse l-a răpus, dar nu înainte să o fi înzestrat cu o vilă în Hawai şi câteva titluri la purtător în valoare de jumătate de milion de dolari.

— Şi copilul? întrebă Sarah neputându-şi ascunde scepticismul.

— Locuieşte cu Sumi şi mama ei în Hawai, la Oahu. Sumi se ocupă cu vânzări de bunuri imobiliare.

— Colton Haines, în viaţa mea n-am auzit o minciună mai gogonată. *Are impresia că sunt tâmpită*. Dacă nu vrei, nu-mi povesti despre soţia ta. Nu-mi pasă. Nici n-o să mă mai gândesc că aţi fost căsătoriţi, dacă la asta vrei s-ajungi. Niciodată…

— Sumi Sunakawa Haines, o întrerupse el. Dacă o să ajungi vreodată în Oahu, poţi să-i faci o vizită sau să-i dai un telefon. Te ştie, fiindcă i-am

povestit totul despre tine.

— Sunt convinsă. Oftă exasperată şi muşcă din sandviş.

— În Hawai e dimineaţă acum. Putem să-i dăm un telefon.

— Mai bine nu, mormăi ea cu gura plină.

— Numai să nu-i vorbeşti despre Rock Creek, fiindcă e sătulă de locul ăsta. Lock Leek! Lock Leek. Woming! Mi-ai împuiat capul cu Lock Leek, îi imită el vocea piţigăiată, apoi izbucni în râs, după care, o privi dus pe gânduri. Când îi vorbeam despre tine îi făcea plăcere.

— Sunt convinsă, zise Sarah luând o feliuţă de banană din salata de fructe, nevenindu-i încă să creadă.

— Dimineaţă te-a căutat un bărbat la telefon, spuse el. Eu tocmai făceam cafeaua.

Ţi-a lăsat un mesaj pe robot. Hank, zicea că-l cheamă. Privirea lui sfredelitoare o irita.

— Spunea că vineri şi sâmbătă va fi la Gillette, la concurs şi voia să ştie dacă te duci cu el să-i porţi noroc. Promitea că o să câștige şi îţi zicea „iubito”.

Ăsta era Hank. Aşa îi spunea el,” iubito” şi întotdeauna promitea să câștige, dar era atât de zăpăcit, încât nici nu ştia ce vorbeşte.

— Trebuia să-mi închipui că în viaţa ta există un bărbat care participă la rodeo.

— Nu pot să spun că Hank „*există în viaţa mea*”. Uneori, dar nu prea des încât să devină o obişnuinţă, îmi ţine de urât.

— Din cauza lui nu te-ai măritat?

Ar fi putut râde de ironia cu care Colt îi

pusese întrebarea acea atât de idioată, dar n-o făcu.

— Nu, spuse dând din cap. Hank nu e genul bărbatului pus pe însurătoare. Aşteptă o clipă, apoi îi aruncă o privire piezişă. Jumătate de milion în bunuri imobiliare şi titluri la purtător? El dădu din cap afirmativ.

— Bănuiesc că era foarte frumoasă, zise ea, de această dată fără să se simtă câtuşi de puţin ridicolă.

— Pe vremea aceea aşa gândeam şi eu.

CAPITOLUL 9

De ani de zile, încă de pe vremea când avea şaisprezece ani, la ora zece se ducea la culcare. Uneori nu rezista nici până la ora aceea, alteori, destul de rar, când avea o întâlnire sau mergea la vreo petrecere, se culca mai târziu. Puţine erau serile în care apuca să asculte până la capăt ştirile, dar şi mai rar se întâmplă ca un bărbat să rămână la ea peste noapte. Termină de şters ceaşca de cafea şi o puse în bufet. Nu că ar fi fost excesiv de ordonată şi n-ar fi putut dormi dacă n-ar fi spălat vasele, dar ştiindu-l pe Colton Haines în casa ei, numai gândul de a merge la culcare îi dădea un sentiment de nelinişte.

În timpul prânzului clarificaseră anumite lucruri, dar, cu toate acesta, i-ar fi fost greu să le explice cuiva, inclusiv ei însăşi.Ca timpul să treacă mai repede, el muncise din greu toată după-amiaza pe lângă magazin, ajutând-o la nişte treburi pe care ea le tot amânase luni de zile. După ora închiderii aranjaseră marfa primită şi o

dusese la cină la cafenea. O mângâiase tot timpul şi o sărutase, şi nu numai o dată sau de două ori. Sărutări tandre şi uşoare care n-o lăsară indiferentă.

Acum era neliniştită şi asta numai din cauza lui. Doar el o putea calma, dar până nu era sigură că-şi poate ascunde privirea încărcată de dorinţă nu avea de gând să se ducă în salon şi să-i ureze noapte bună.

Mai luă o ceaşcă din suportul de uscat vasele şi o frecă cu şervetul. Deşi puseseră nişte lucruri la punct, el nu-i făcuse nicio promisiune, nicio propunere sau aluzie, legată de viitor, dar intuiţia îi spunea că nu trebuia să-i cedeze. Dacă nu îi putea câștiga dragostea şi afecţiunea, atunci măcar să ştie că o respectă.

Un zgomot neobişnuit îi tulbură gândurile. Se întoarse privind în jur. Zgomotul se auzi din nou.

Acum era convinsă că venea dinspre salon. Ceva mai devreme Colt îi reparase lampa cu picior, dar nu credea că fusese nevoit să taie ceva cu ferăstrăul. Nici nu era sigură că ţinea vreunul în cutia cu scule, pe care el o scosese din garaj.

Cu ceaşca şi şervetul în mână se îndreptă spre salon. Băgă capul pe uşă şi imediat se dumiri. Colt sforăia întins pe canapea. Oftând, se întoarse în bucătărie şi puse pe masă ceaşca şi şervetul. Acum se putea duce liniştită la culcare, fiindcă oricât de drăgăstos l-ar fi privit nu exista pericolul ca el să reacţioneze în vreun fel.

Ceva mai târziu fu trezită de zgomotul duşului. Privi peste umăr şi văzu lumina aprinsă în baie. Se uită la ceas. Încă nu era miezul nopţii.

Probabil aţipise fiindcă se trezi din nou şi se întoarse pe partea cealaltă să-i răspundă la o întrebare.

— Colt! El apăruse în pragul dormitorului, îmbrăcat doar în şortul decolorat în care alergase şi îşi trecea degetele prin păr.

— Azi-noapte m-am chinuit îngrozitor pe canapea, în noaptea asta vreau să dorm aici dacă n-ai nimic împotrivă.

— Da, cum să nu, mormăi ea după câteva clipe, timp în care reflectă la rugămintea lui. Eu dorm comod pe canapea, adăugă deşi nici măcar o singură noapte n-o petrecuse dormind acolo. În casă mai exista un dormitor, dar fusese transformat în depozit de mărfuri.

Pe musafiri îi culca întotdeauna pe canapea, dar el era singurul care se plânsese că nu dormise bine.

— Nu, zise el intrând în cameră. Nu la asta mă refeream. Vreau să dorm cu tine, indiferent unde-ar fi. Vocea lui era gâtuită de o emoţie pe care ea nu şi-o putea explica, dar care, în acelaşi timp, îi dădea sentimentul că mărturisirea lui însemna mult mai mult decât dorinţă. Nu ştia ce răspuns să-i dea.

— Nu-ţi face probleme, continuă el. Nu se va întâmpla ca acum două nopţi. Ştiu că nu m-am purtat corect. Eu te-am împins s-o faci, chiar dacă mai târziu ai negat. În noaptea asta vreau să te ţin în braţe, să te simt lângă mine. Ea stătea în întuneric, lăsând tăcerea să-i învăluie, dorind să poată spune nu, dorind să nu-i fi jinduit îmbrăţişările. Când îl simţi lângă pat nu protestă,

dimpotrivă, se răsuci şi-l trase pe locul păstrat cald. Se strecură lângă ea şi trase cearceaful peste ei. Cu un gest firesc o prinse de talie şi cu acelaşi gest firesc îşi împletiră picioarele. Îl simţi cum începe să se excite, dar el o linişti cu un sărut şi-i spuse să nu-şi facă griji.

Nici nu-şi făcea. Îşi frecă buzele de obrazul lui şi-i mângâie braţul. Îl mai atinse şi-l mai sărută o dată, apoi îi luă palma şi şi-o aşeză peste piept.

— Te rog, Colt, îi şopti. Voia să-l iubească şi să nu-l mai lase să plece niciodată de lângă ea. Voia să stea strâns lipită de el. Voia să-şi amintească tot ce însemnaseră unul pentru celălalt şi să uite tot ce nu fusese între ei.

El era singura şi adevărata ei dragoste. Era bărbatul pe care îl purtase în inimă, singurul după care plânsese. Dragostea pentru el o mistuise timp de zece ani, dar focul nu se stinsese încă. El era o infuzie de căldură dată unei vieţi care dorea să umple vidul rece. O va părăsi din nou. Ştia asta la fel de bine cum ştia că soarele va răsări dimineaţă. Dar; poate…

— Te rog, Colt, murmură ea încă o dată, coborându-şi palma pe abdomenul lui.

Poate că de data asta ea va fi cea pentru care el va renunţa la cineva.

Colt se trezi mormăind. Soarele inunda camera anunțându-l că zorile răsăriseră de mult. Îşi acoperi ochii cu palma. Se simţea de parcă peste noapte ar fi trecut un camion peste el, dar nu fusese niciun camion, ci Sarah, care dezlănţuise asupra lui un uragan de senzualitate şi

erotism. Asta îi va fi învăţătură de minte atunci când va dori să iasă întreg din patul vreunei frumoase fete din Wyoming.

Făcu o strâmbătură. Nici gând să mai poată alerga zece mile în dimineaţa aceea.

Nici nu avea nevoie, fiindcă nici măcar un oscior în tot corpul nu-i era înţepenit.

Ea însă avea să întârzie la magazin. Îşi controlă ceasul de la mână şi văzu că era doar opt fără un sfert. Deşi magazinul se găsea la distanţă de cinci minute de casă, presimţea că ea va întârzia. Îşi vârâse capul sub bărbia lui şi respiraţia ei îi încălzea pieptul. Îi mângâie părul lung şi mătăsos care i se revărsa pe spate.

Câteva şuviţe blonde care îi acopereau umerii îi atingeau abdomenul. Un picior şi-l îndoise peste ale lui şi coapsa aşezată în poziţia strategică îl atingea la cea mai mică mişcare. După noaptea care trecuse nu mai putea rămâne indiferent nici la poziţia în care intenţionase să se aşeze, nici la mişcarea coapsei. Cu o noapte în urmă mişcările ei dăduseră un nou sens cuvântului „excitaţie”.

Nici nu era nevoie ca ea să se mişte. Cu cea mai mare grijă se ridică şi se aşeză peste ea. Nu voia s-o trezească până când nu ar fi penetrat-o. Se strecură uşor între coapsele ei, atingând-o doar cât să-i tulbure visele şi să-i amintească de el. Fiecare mângâiere îi înteţea dorinţa şi o explora până ce pe buzele ei flutură un zâmbet şi îi simţi pe degete nectarul feminității. Apoi o penetra adânc şi rămase nemişcat. Aşteptă până îi văzu pielea căpătând o nuanţă trandafirie, respiraţia accelerată care îi ridica sânii, buzele depărtându-i-

se într-un geamăt prelung şi ochii limpezi larg deschişi. Atunci o simţi pulsând străbătută de senzaţiile pe care i le provoca el.

Razele soarelui se jucau în părul ei blond, aruncând umbre aurii peste linia fină a gâtului. Avea umerii stropiţi din loc în loc cu pistrui, sânii roz şi rotunzi. Cum ar putea să-i spună cât de mult o iubeşte? Nu ştia nici măcar cum să înceapă.

Ea deschise gura să spună ceva, dar el îi făcu semn cu capul să tacă. Ea începu să se mişte, dar el o opri, punându-i mâna pe şold.

Câteva clipe îi privi ochii somnoroşi, urmărind-o cu atenţie, suferind alături de ea chinul plăcut al aşteptării. Acum era sublimă, incomparabilă cu cea din prima noapte, când încercase să-l consoleze, sau cu oricare altă femeie pe care o avusese. Moliciunea în care se cufundase îi trezea toate simţurile.Ar fi vrut s-o protejeze, deşi ştia că el înseamnă cel mai mare pericol pentru viaţa ei. Ea nu avea nevoie de demonstraţii ale talentului lui de seducător, în schimb el dorea acea legătură intrinsecă şi putere binefăcătoare a dragostei ei, osmoza dintre bărbat şi femeie. Nicio altă femeie nu o făcuse atât de bine până atunci. Nicio altă femeie nu-i dezvăluise până atunci miracolul. Ea începuse să se mişte, primind drept răspuns lovituri încete şi profunde. Numele lui îi pluti pe buze, dar el îl alungă cu un sărut uşor şi cu limba care îi strivi gura. Când o simţi că tremură şi că el nu se mai poate stăpâni, o acoperi de sărutări şi împreună trecură culmile extazului.

Soarele dimineţii se strecura pieziş printre copaci, aruncând lungi umbre de-a curmezişul spre oraş. Mergeau mână în mână, savurând liniştea dimineţii. Ea deja întârziase la magazin, aşa că nu avea rost să-l grăbească. Îi plăcea atât de mult să-l ţină de mână.

— Când erai sub duş a sunat Daniel, zise el ajutând-o să ocolească o băltoacă.Mă gândeam să mă duc mâine până la ranch să-i dau o mână de ajutor la însemnatul animalelor.

— Foarte distractiv, spuse ea ironizându-l, dându-şi ochii peste cap.

— Pentru o provincială întotdeauna ai avut stomacul delicat? zise el râzând.

— Delicat? Fiindcă nu-mi place mirosul de piele arsă de vacă şi zbieretele viţeluşilor? El chicoti şi se aplecă s-o sărute în creştet. Merseră în tăcere câteva clipe, apoi el continuă:

— Am cunoscut-o pe soţia lui, Ellen, la biserică. E foarte drăguţă.

— Este. Ea e cea care m-a îmbătat acum două seri.

— Da. Mi-am închipuit. Daniel mi-a spus că sunteţi bune prietene. M-a întrebat dacă ne-ar face plăcere să luăm cina împreună în weekend. Era o invitaţie perfect rezonabilă, stereotipă, dar o clipă inima ei se opri în loc. Exista un singur lucru de îndeplinit pentru ca ea şi Colt să trăiască într-o lume a lor, iluzorie, fără a ţine cont de ziua de mâine, şi într-o alta complet diferită, cea mondenă şi anume, să apară împreună în public.

— Ce i-ai spus? întrebă ea când fu sigură că avea vocea la fel de calmă ca a lui. Nu intenţiona

să-şi facă iluzii deşarte doar pentru o invitaţie la cină.

— I-am spus că ar fi grozav, dar să mă consult cu tine şi-i voi da răspunsul după aceea, în caz că ai alt program pentru weekend. Făcând o pauză o strânse de mână. M-am gândit că din moment ce m-ai invitat să stau până duminică, probabil că nu ţi-ai făcut alte planuri. Sau dacă da, cum ar fi să te duci la Gillette sau mai ştiu eu unde, poate te-aş putea convinge să renunţi şi să cinăm cu Daniel şi Ellen. Cred că o să ne simţim bine.

— Şi eu cred, spuse ea privindu-l şi cedând încetul cu încetul.

— Îţi mulţumesc, zise el, zâmbind scurt. Dădură colţul şi străbătând în linişte suburbia oraşului ieşiră pe o stradă lângă magazinul Atlas.Pe măsură ce se apropiau, Sarah simţea din ce în ce mai multă certitudine că ceva îl frământă. Era mai reţinut şi n-o mai strângea de mână, ci doar i-o mângâia cu degetul mare.

Până la urmă se opri şi o întoarse cu faţa spre el. Zâmbetul îi dispăruse, o privea concentrat, cu ochi ciudat de vulnerabili.

— Nu ştiu ce promisiuni ţi-aş putea face, Sarah. Nu ştiu dacă mă pot ţine de cuvânt.

— Nu ţi-am cerut promisiuni, spuse ea încet, surprinsă, apoi se dezmetici. Nu mă poţi însă acuza că le doresc. Pentru asta nu mă poţi acuza. El îşi arcui buzele zâmbind ciudat şi dădu din cap.

— Nu te-aş acuza nici dacă m-ai ucide în somn. Crede-mă că ştiu foarte bine la ce

Ai renunţat pentru mine. N-am uitat absolut nimic ce e legat de tine, n-am uitat ce gen de

femeie eşti.

— Ce gen de femeie sunt?

— Genul care merită toate promisiunile pe care le poate face un bărbat. În timp ce vorbea o trase lângă el până ce-şi lipi buzele de urechea ei şi o îmbrăţişa. Genul de femeie pentru care merită să-ţi ţii toate promisiunile. Rămaseră îmbrăţişaţi şi ea se simţi ocrotită de braţele lui, uitând de promisiunea pe care şi-o făcuse, de a nu se îndrăgosti, de a nu-l lăsa să-i frângă inima.

După ce deschiseră magazinul, el plecă să se întâlnească cu Ruby. Nu dorise acest lucru şi Sarah îi simţise ezitarea în momentul în care îi spusese că se duce la salonul de coafură, dar obligaţiile erau obligaţii. Îl urmări cum traversează strada.

Soarele primăvăratic îi juca în părul blond şi avea mersul elegant şi hotărât. O cunoştea pe Ruby şi ştia că va vărsa lacrimi. Spera totuşi să nu-i reproşeze lunga absenţă din Rock Creek. Colt nu-şi abandonase mama. Îi plătise drumul până în Europa şi până la baza americană. Sarah ştia că după primii ani de tăcere aproape totală se văzuse cu mama lui în fiecare an. Dar acasă nu venise niciodată şi începuse să n-o mai intereseze motivele pentru care plecase aşa cum plecase.

Se întoarse exact la prânz, fără chef, după părerea ei.

— Ce face Ruby? îl întrebă.

— Nu prea bine, zise el aşezându-se pe unul din scaunele din barul magazinului Atlas în faţa automatului pentru sifon. De mult nu mai servea

sifon sau cocktail-uri acolo, pentru că nu se prea cereau, cumpărătorii preferând îngheţata preambalată ţinută în congelatorul vechiului frigider. Vrea să mergem împreună în rulota mamei, să triem nişte lucruri şi să-i spun ce să facă cu ele.

Nu era încântat de idee şi bănuiala ei se confirmă imediat.

— I-am spus să facă ce vrea cu lucrurile, dar n-a putut sau n-a vrut să accepte.

— Are dreptate, Colt. Nu ştia dacă avea dreptul să-i explice, dar cineva trebuia s-o facă. Sunt convinsă că sunt unele lucruri pe care ai vrea să le păstrezi. Lucruri care au aparţinut mamei tale, cum ar fi câteva piese de mobilier. Şi poate câteva haine.

— Nu vreau hainele ei, conchise el.

— Le duci la biserică. Cei de acolo vor fi fericiţi. S-ar putea totuşi să găseşti printre ele ceva deosebit, ceva…

— Sarah… o întrerupse el privind-o înfuriat.

— O.K., Colt, spuse ea pe un ton confuz, după câteva clipe.

— Ascultă, nu e… Se întoarse, trase o înjurătură şi îşi acoperi ochii cu palma.

Ascultă, nu e ce-ţi închipui. Ştiu ce înseamnă moartea, ştiu că ea nu mai este, dar asta nu înseamnă că trebuie să merg acolo, să împachetez ce-a adunat într-o viaţă şi să le arunc. Sunt proprietarul terenului şi ea mi-a lăsat rulota. Nimeni nu va locui acolo în locul ei. Nimeni nu are nevoie de cămăruţele ei. Sarah auzi fiecare cuvânt, dar şi pe cele nerostite şi după ce le

cântări îi spuse cu voce calmă:

— Mă duc eu cu Ruby.

— Îţi mulţumesc.

— Orientul Apropiat e o cloacă, de departe cea mai periculoasă zonă în care am fost vreodată, urmată imediat de America de Sud.Ca să nu mai vorbim de suprafaţa aceea mică de deşert la nord de Tucson. Colt desfăcu două sticle de bere şi una i-o dădu lui Sarah. Stăteau în curtea inferioară aflată între spălătorie şi bucătărie, aşteptând să se stingă cărbunii din grătar. Cu ani în urmă uşa verandei căzuse din balamale şi stătea proptită de zidul din afară. Vopseaua se cojise pe glafurile goale.

— Vorbeşti de Tucson, Arizona? întrebă ea. Ce poate fi periculos în Tucson?

Soarele era la asfinţit, aruncându-şi ultimele raze peste preerie înainte de a apune dincolo de munţi. Colt îşi îndreptă spătarul scaunului şi-şi întinse un picior pe marginea metalică a mesei de grădină, apoi luă o înghiţitură de bere.

— Traversam deşertul într-o noapte fără lună, începu el ridicându-şi capul spre ea. Înaintam foarte încet, dar eram aproape de obiectiv când, ieşind din albia unui râuleţ, am prins un şarpe cu clopoţei. Zâmbi când o văzu că se cutremură de scârbă. Te asigur, m-am speriat de moarte.

— Şi ce-ai făcut?

— Eh, eram foarte tânăr şi în putere, aşa că i-am zburat capul chiar înainte de a mă gândi ce fac. Era să mă împuşc în palmă. Râse şi mai luă o gură de bere. Dacă vei auzi vreodată pe vreunul

dintre băieţi spunându-mi *Şarpe cu clopoţei,* să ştii de unde mi se trage. Cei care abia m-au cunoscut cred că e o simplă poreclă, dar mie chiar mi s-a întâmplat şi şarpele era gata să-mi mănânce cina.

Râse iar şi Sarah zâmbi. Bănuia că, de fapt, nici el nu credea că e o simplă poreclă.

Nu se deosebea mult de băiatul de altădată. Aceeaşi aroganţă sporită de încrederea şi succesul de a reuşi să fie cel mai bun. Dar nu era de nesuportat, fiindcă încă mai păstrase acel farmec care o făcuse să se îndrăgostească de el prima dată. Spera să aibă ocazia să-l audă pe unul dintre prietenii lui spunându-i Şarpe cu clopoţei. Până atunci nu-i dăduse niciun motiv să creadă că acest lucru ar fi posibil, dar nu era ea cea care să abordeze subiectul. Era hotărâtă să-şi păstreze acel pic de mândrie care îi mai rămăsese, şi ce-o mai da bunul Dumnezeu. Când cărbunii se stinseră, Colt intră să aducă bucata de carne pusă la marinat cu două zile în urmă. Sarah se aşeză comod pe scaun, dar nu pentru multă vreme, fiindcă în faţa ochilor îi apăru ceea ce se putea numi un dezastru iminent.

Sări de pe scaun înjurând în gând, în vreme ce camioneta în două culori, roşu şi negru, trecu în viteză pe stradă şi intră valvârtej în bălăriile şi şanţurile de pe terenul viran ce despărţea casa ei de cea a lui David, ridicând nori de praf ce îngroşară stratul deja depus pe ea. Nu se înşelase. Şoferul era Hank Cavanaugh, profesionistul întrecerilor de rodeo, neîntrecutul călăreţ de cai sălbatici, fără şa.

Opri în faţa porţii din spatele casei ridicând norii de praf. Cu o mişcare uşoară şi agilă sări de la volanul camionetei şi peste gard, în curte. Era singura persoană pe care ea o cunoştea şi care făcea jonglerii pe o bicicletă cu o singură roată şi tot el era singura persoană pe care o cunoştea şi care încercase şi-şi petrecea ore întregi exersând scamatorii. Era convins că asta îl ajută să călărească mai bine caii sălbatici şi, probabil, avea dreptate. Doar atunci când se pregătea de concurs devenea sobru, dezvăluind cealaltă faţetă a personalităţii lui şi într-o vreme aproape că se îndrăgostise de el. Dar imediat după aceea redevenea acelaşi trăsnit Hank, în căutare de distracţii cu oricine ar fi fost dispus să-i ţină companie.

— Salut, domnişoară Sarah, strigă el cu o voce senzuală, privind-o seducător, dându-i de înţeles că se găsea într-o dispoziţie excelentă. Sarah ar fi fugit, dar îl cunoştea pe Hank. S-ar fi ţinut după ea. De obicei, se întâmplă invers. Femeile alergau după el. Nu puteau rezista zâmbetului pervers, înfăţişării plăcute şi îndrăznelii lui.

— Bună Hank, ţi-am recepţionat mesajul. Se retrase un pas pe verandă. Nu mai avea unde da înapoi. În clipa următoare, în ciuda protestelor ei sări treptele şi o săltă peste umăr. Era foarte vânjos, tocmai bun să călărească tauri şi cai sălbatici, deşi la tauri renunţase cu câțiva ani în urmă. El râse, întoarse capul şi o muşcă uşor de şold, prin blugi.

— Domnişoară Sarah, îţi declar că pe zi ce

trece te faci mai frumoasă.

— Lasă-mă jos, Hank, zise ea, zbătându-se să scape.

— M-ai văzut la *Ştirile Sportive*? Anul ăsta intru în Finala Naţională. Dacă reuşesc vii cu mine la Vegas?

— Dacă mă laşi jos, mă mai gândesc.

— Eu ştiu ce să zic, iubito… Mai mult de-atât nu m-ai lăsat… Vocea i se frânse şi lui Sarah i se înteţiră bătăile inimii. Din poziţia în care stătea pe umărul lui nu vedea decât fundul şi tocurile cizmelor, dar îşi putea imagina o mulţime de lucruri, iar următoarele lui cuvinte îi confirmară bănuielile.

— Salut, sunt Hank Cavanaugh. Îl simţi cum face un pas şi întinde mâna prietenos. Cu celălalt braţ o ţinea strâns de pulpe ca să n-o scape.

— Colton Haines, răspunse Colt, ca s-o umilească până la capăt.

— Hank, lasă-mă jos.

— Sigur că da, iubito, zise el, îşi îndreptă din nou atenţia spre Colt, dar rămase cu braţul în jurul taliei ei. Cunosc un Haines din Belle Fource, Dakota de Sud, cu care mă tot întâlnesc la Circuitul de la Badiandas. Sarah reuşi să se desprindă de el şi-l întrebă dacă vrea o bere.

— Cum să nu, iubito. Excelent. Hank rânji şi-i dădu o palmă uşoară. Pierduse ocazia şi socotind după mutra pe care o făcu, era conştient de asta. Ghinionul lui.

Când ea se întoarse se lămuriseră deja că nu exista nicio legătură de rudenie între Colt şi familia Haines din Belle Fourche şi discutau un

subiect care îi făcea plăcere lui Hank, mormanul de fiare vechi pe care îl depozitase cu un an în urmă lângă garajul ei.

— Ultima oară când am fost aici, îi spunea Hank lui Colt, am cumpărat o căruţă hodorogită de la Al Loden şi-am demontat ce mai era bun din ea.La Gillette am găsit un om care mi-o ia dacă i-o duc acolo în camionetă.

— Te ajut cu plăcere, zise Colt. Hank rânji şi-i făcu cu ochiul.

— Grozav. E în spatele grajdului.Mă duc să aduc camioneta. Cowboy-ul ăsta putea îmblânzi orice şarpe, chiar şi unul cu clopoţei.

CAPITOLUL 10

Sarah trebuia să păzească friptura în vreme ce bărbaţii încărcau pe platforma camionetei fiarele vechi, dar mai mult stătea să-i urmărească. Păreau că se împacă foarte bine, ceea ce o irită. Friptura fu gata înainte ca ei să termine treaba şi când îi văzu râzând, mai ales pe Hank care era să scape ce avea în braţe peste una din tăbliile camionetei, nu le mai dădu nicio atenţie şi intră în casă.Pe Colt îl cunoştea de ani de zile, cu toate acestea nu reuşise până atunci să-l facă să râdă. Nu găsise nici momentul, dar, oricum, faptul că se amuza în tovărăşia lui Hank, o deranja.

— Mă jur pe Dumnezeu, spuse Hank. Poţi verifica când te duci data viitoare la Abilene. Îi făcu un semn din cap şi aruncară fiarele în camionetă, făcând un zgomot asurzitor. Încă râzând, Colt se îndepărtă de camionetă.

— Trebuie să te cred pe cuvânt, fiindcă nu

cred să ajung prea curând la Abilene.

— Şi eu care aveam impresia că îţi place să umbli de colo-colo. Hank se aplecă peste platforma camionetei împingându-şi spre ceafă pălăria de cowboy ponosită. Bănuiesc că n-o iei pe Sarah cu tine.

— De ce nu? întrebă Colt, deranjat de intuiţia tânărului şi de faptul că schimbase brusc subiectul. Hank se uită în spate spre casă, apoi îşi întoarse ochii la Colt.

— Nu i-a prea făcut plăcere să mă vadă. Cred că are anumite gânduri în ce te priveşte, ţinând cont de faptul că de când vin eu pe aici, e prima oară când dau peste un bărbat în casa ei. Colt rămase fără replică. Hank aproape că intuise adevărul. Ştia foarte bine cât era de egoist lăsând-o să-l iubească fără să-i facă absolut nicio promisiune pentru. Viitor. Dar nici nu credea că rugând-o în genunchi să plece cu el în California era lucrul cel mai înţelept. Ea avusese dreptate când afirmase că nu mai erau copii, şi nici nu mai intenţiona să se compromită atâta vreme cât mai servea marina Statelor Unite.

Ştia că se va întoarce la ea. Dar sentimentele lor ajunseseră într-un punct atât de fierbinte, încât nu mai putea să judece şi să ia decizii corecte.

— Nu mi-o lua în nume de rău, zise Hank, dar chiar nu mi-ar păsa dacă pleci.

Deloc.Pe faţa lui foarte bronzată se aşternu un zâmbet larg. De fapt, dacă mi-ar sta în puteri chiar te-aş alunga. N-am de gând să-mi petrec toată viaţa călărind cai sălbatici. Peste câteva zile voi participa la o întrecere şi Sarah e o companie

încântătoare. Colt intuia cam încotro se îndrepta discuţia şi nu putea spune că îi face plăcere, dar nici nu-l opri. Hank oftă şi privi în zare spre preerie.

— E ciudat, dar sunt bucuros că a fost deşteaptă să nu-mi cedeze. Întotdeauna am fost cam sălbatic şi-mi închipui că dacă a avut destulă minte să nu se culce cu mine, probabil n-a făcut-o cu niciunul din fluşturaticii care mişună prin Rock Creek. Făcu o pauză privindu-l cu şiretenie pe Colt, pe sub borul pălăriei. Cu tine s-a culcat… şi i-ai frânt inima. Colt avusese dreptate: puştiul era un ageamiu, aşa că se folosi de un truc.

— Eşti sigur că n-ai de gând să mă alungi din oraş? Hank râse şi dădu din cap.

— Nu. Am avut deja probleme cu nişte cai sălbatici, aşa că abia mă abţin să nu fac o criză de nervi la Gillette. Nu cred că-ţi voi oferi şansa să mă enervez şi din cauza ta, fiindcă ceva îmi spune că dacă mie îmi place să mă distrez, tu te zbaţi pentru a-ţi câștiga existenţa şi cei ca tine sunt oameni în care poţi avea încredere şi, întrucâtva, periculoşi.

— Cum ţi-ai dat seama? Dacă acest cowboy era măcar pe jumătate la fel de priceput la cai pe cât fusese atunci când îşi dăduse seama că între el şi Sarah era ceva, atunci, probabil, va ajunge în Finala Naţională.

— Acolo e parcat un jeep aparţinând Forţelor Aeriene şi tu nu ai mutra unuia care învârte hârtiile, zise Hank. Stai încordat ca şi când ai fi obişnuit să ţi se întâmple ceva neprevăzut. Probabil că ai şti să călăreşti un cal sălbatic.

— Iar tu ai fi un bun psihiatru sau spion. Colt râse scurt şi îl privi mai atent pe tânăr. Poate că eu ar trebui să fiu cel care să te alunge din oraş.

— Dacă nu ţineam cont de răul pe care ni-l puteam face unul altuia, Sarah ar fi avut de suferit cel mai mult. Ţi-aş putea-o dovedi. Hank schiţă un zâmbet şi-şi aranja pălăria pe frunte. Colt râse din nou dorind ca Hank Cavanaugh să-i devină mai antipatic.

— Şi ca să fii pe deplin lămurit, lucrez în marină, nu în aviaţie.

— Dar maşina aparţine Forţelor Aeriene. Hank se întoarse cu spatele şi se uită la maşina parcată în stradă.

— Aşa e.

— Asta înseamnă că eşti într-adevăr bun la ceva, zise Hank, destul de circumspect încât să-l incite pe Colt să-i dea un răspuns.

— Îmi văd de treabă şi sunt băiat descurcăreţ, aşa că, uneori mi se fac favoruri.

— Bănuiesc că ar trebui să-ţi fiu recunoscător că n-o să ne luăm la bătaie aici, printre bălării, zise Hank căzut pe gânduri şi la fel de circumspect.

Colt se hotărî să-l convingă pentru a evita amândoi necazurile. În general, tinerii preferă să se ia la bătaie, în loc să gândească. Acesta era, firește, unul dintre principiile de bază ale armatei.

— Uite, Hank. Fii atent. Eu sunt proprietate a guvernului Statelor Unite şi am obligaţii faţă de contribuabili. Dacă m-aş gândi că vorbeşti serios, nu m-aş lua la bătaie cu tine. Marina a cheltuit o groază de timp şi o grămadă de bani să mă înveţe

cum să mă apăr, ceea ce, uneori, nu e deloc plăcut pentru adversarul meu.

După o pauză în care lăsă cuvintele să-şi facă efectul, continuă.Pe de altă parte, putem rezolva problema pe căi cinstite. Plecăm împreună la San Diego, te înscrii în marină, te alături echipei şi-ţi petreci şase luni antrenându-te la Silver Strand, apoi ne întoarcem aici şi vedem care din noi câștigă şi abia atunci vom încheia socotelile. Adică atunci îl va învinge pe veselul şi neîmblânzitul cowboy care era îndrăgostit de Sarah. Rămâi la cină?

— Nu, zise Hank încet. Nu cred. Cred că mă duc direct la Gillette, dar te anunţ că după ce pleci, mă întorc.

Cuvintele spuse de Hank la despărţire îl făcură să-i piară pofta de mâncare. Luă o bucată de carne, dar nu se atinse de ea. Se întorsese în Rock Creek dorind să fie cu Sarah. Nu se gândise că ar mai putea fi şi altcineva care să dorească acelaşi lucru. Adevărul era că nu se gândise la ce îşi putea dori Sarah. Se mulţumise că îl primise în casă. Nu luase în seamă mesajul telefonic lăsat de Hank, atâta vreme cât el era bărbatul cu care ea se culcase. Dar diferenţa între vocea înregistrată de robot şi bărbatul impertinent şi inteligent care-şi făcuse apariţia era de necontestat. Colt o dorea pe Sarah, dorea să-i capete iertarea şi dragostea. Nu voia să înfrunte realitatea şi să facă promisiuni. Viaţa lui era plină de realităţi dure.

Dorea o păsuire. Pierderea mamei îl afectase foarte mult şi avea nevoie de un răgaz. Nici nu

voia să se gândească că ar putea-o pierde şi pe Sarah.

Îl zărise pe tatăl ei când se dusese să se întâlnească cu Ruby. Bull tocmai ieşise din cafenea cu alţi câțiva bărbaţi şi o luaseră spre camioanele oprite în stradă.

Nu se răzgândise în ce-l privea pe Bull Brooks şi acesta era motivul cel mai serios pentru care ar trebui să părăsească oraşul fără a-şi duce planul la bun sfârşit. Sarah îşi iubea tatăl, dar Colt voia să-i facă rău.

Dar controlându-şi sentimentele sau măcar călăuzindu-le spre o maximă eficienţă devenise un om bun. Niciodată nu pusese semnul egal între nesăbuinţă şi curaj. Niciodată nu ucisese fără ca viaţa să-i fie pusă în pericol, dar văzându-l pe Bull Brooks traversând una dintre străzile din Rock Creek, i se treziră instincte criminale. Când venise să-l viziteze în Virginia, mama sa avea o vânătaie pe obraz, nu foarte mare, dar destul de întunecată ca fardul să n-o poată ascunde. Căzuse, îi spusese ea, dar el o făcuse mincinoasă.

Se pare că mamelor nu le prea convin acest gen de discuţii cu fiii lor, indiferent de vârsta acestora, îl pusese la punct spunându-i să nu se amestece în viaţa ei particulară, iar el îi replicase că nici nu trebuia să se amestece prea mult ca să-şi închipuie ce se întâmplase. Părăsise oraşul şi pe el pentru nenorocitul acela care o bătuse. În ziua aceea toate visurile lui Colt de a se întoarce în Rock Creek se spulberaseră. Cu toate acestea, acum era din nou cu mintea, trupul şi sufletul acolo, legat de o femeie într-un mod care sfida

orice explicaţie. Ridică privirea spre ea.

— Hank mi-a spus că atunci când te-a cunoscut erai logodită şi purtai pe deget un inel cât roata carului. Nu ar fi dorit să discute despre apropiata ei căsătorie, dar nici nu putea să ignore subiectul. Sarah se întrebă ce îl deranjase. Îşi văzuse de treabă pregătind fripturile, frigându-le după indicaţiile lui, câte cinci minute pe o parte, dar gândurile nu-i stătuseră deloc la mâncare.

— Era foarte mare, recunoscu ea, tăind o bucăţică de carne, cu atenţia concentrată asupra cuţitului.

— Şi tipul? o întrebă el, pe un ton serios.

— Jeff? Mai tăie o bucăţică de carne. Oh, el nu era atât de mare. Avea alura lui Hank, dar ceva mai solid. Tăcerea lui îi spuse că nu avea chef de glume.

— Şi nici nu era atât de drăguţ, adăugă ea împotmolindu-se în explicaţii absurde.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama că făcuse cea mai mare prostie.

Întoarse vorba. Era student la comerţ în Laramie şi cred că şi-a dat şi doctoratul.

Am auzit că s-a lansat cu succes în tranzacţii cu închirieri şi are un lanţ de magazine din Rock Springs până la Cheyenne, care închiriază tot felul de lucruri, de la greble mecanice până la veselă pentru petreceri. Ne-am întâlnit mai des cât am fost în facultate, cu toate că el a terminat cu un an înaintea mea.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Între noi? între mine şi Jeff? Nimic deosebit. Iubirile din anii studenţiei nu durează,

oamenii se maturizează, îşi urmează propriul drum. Situaţia tipică.

— L-ai iubit? Colt ştia că sună ca o întrebare prostească, dar nu renunţă.

— Nu era însărcinat, dacă la asta te referi. Îi aruncă o privire care îi spuse exact părerea ei despre întrebarea pusă.

— Hank avea impresia că nu erai prea impresionată de logodnicul tău. Chiar mă întrebam…

— Hank ţi-a spus aşa ceva? îl întrerupse ea. Când îi confirmă începu să râdă. Hank a fost singurul pe care nu l-a impresionat. Credeam că Jeff Sanders e o partidă bună, un bărbat de viitor, pe care puteam conta… Vorbea, dar în priviri îi citi nehotărârea. Ea privi într-o parte şi continuă. Până în seara în care m-a lovit. Asta m-a făcut să mă răzgândesc imediat. El sări în picioare indignat.

— Cum naiba de te-ai înhăitat cu un asemenea tip? întrebă neputându-şi reţine furia şi nevenindu-i să creadă.

— N-a fost un „asemenea tip” până mi-a pus inelul în deget. Înainte de asta se comportase normal.

— Şi după ce te-a lovit prima dată? întrebă el cu greutate. Nu înţelegea. Nu înţelegea nimic.

— După ce m-a lovit prima dată, singura dată, am intrat într-un bar în Laramie să caut pe cineva care avea o puşcă. Dar am dat peste cowboy-ul ăla tinerel, care după înfăţişare n-ar fi avut voie să între în bar. N-avea puşcă, în schimb zâmbea foarte drăgălaş şi nu m-a lăsat până nu i-am spus

de ce am vânătăi pe obraji şi buza spartă.

— Hank?

— Hank. A mers cu mine la Jeff şi m-a aşteptat până i-am înapoiat diamantul. Apoi a venit la mine şi restul nopţii a dormit în camionetă „*să fiu eu sigur că nu păţeşti nimic*”, zicea el. Apoi am aflat că aproape toată vara dormise în camionetă, aşteptând să-i surâdă norocul. În seara următoare a participat la Laramie River Rodeo.

— Şi de atunci i-ai purtat noroc, zise Colt, mulţumit că între el şi călăreţul de cai sălbatici nu a avut loc niciun incident.

— Aşa îi place să-mi spună de fiecare dată când vine în oraş, de trei sau patru ori pe an.

— Ar veni mai des dacă i-ai da motive, se scăpă el. Sau o spusese intenţionat.

— Ţinând cont de experienţa ta, ţi se va părea, poate, ciudat, zise ea, ridicându-se de la masă.Mă crezi sau nu, dar eu nu sar în pat cu orice bărbat care are ceva în cap.

Punând punct discuţiei se îndepărtă fără să privească înapoi. Câteva minute mai târziu o găsi ghemuită în balansoarul de pe verandă, înfăşurată în cuvertura cu motive orientale luată de pe canapea. Nici nu se uită la el.

— Tot n-am înţeles cum de erai gata să te măriţi cu un asemenea bărbat, spuse el, ceea ce nu însemna mult, de vreme ce nu-şi ceruse scuze, dar ăsta era adevărul.

— Eram singură, zise ea încet. Aveam douăzeci de ani, eram în primii ani de colegiu şi tocmai aflasem că băiatul pe care îl aşteptasem timp de doi ani intrase în marină, Dumnezeu ştie

când, şi se îmbarcase pentru Japonia. Fata care mi-a spus,

Barb McLauglin, ţi-o aduci aminte din liceu, sunt sigură, spunea că e excitant. Dar nu-mi spuneam decât Japonia, Japonia şi simţeam că mor.

— Sarah…

— Aş fi făcut cea mai mare prostie dacă i-aş fi spus da lui Jeff. Vorbesc despre dragoste din amintiri. Sunt caraghioasă, nu? M-am logodit sperând într-o căsătorie care să dureze pentru toată viaţa, iar tu te-ai însurat cu speranţa că vei divorţa în câteva luni.

— Sarah, încetează.

— Lua-te-ar naiba, Colt. Ridică privirea spre el cu ochii înotând în lacrimi. Dacă nu-ţi plac răspunsurile, nu pune întrebări. Avea dreptate. El nu-i ceruse nimic şi nu merita mai mult decât voia ea să-i ofere. Şi aşa îi dăruise prea mult.

— Scuză-mă că te-am întrebat despre Jeff. Îmi pare rău că te-am supărat.

Într-adevăr, îi părea rău că o supărase, dar cuvintele nu erau suficiente. Şedea lângă ea, o privea intens, dar ştia că altceva trebuia să-i spună, ceva ce repetase de o sută de ori în ultimele zile şi de mii de ori în zece ani.

— Îmi pare rău că te-am părăsit. Vocea începuse să-i tremure. Niciodată n-am vrut să te rănesc. Nu ştia cum va reacţiona ea la vorbele lui, dar nici cele mai slabe speranţe nu-i fură împlinite, fiindcă ea îşi puse obrazul pe genunchii ridicaţi la piept şi-şi îndreptă privirea spre preerie, fără să scoată un cuvânt.

El simţea nevoia să bea o bere. În momentul acela numai la asta se gândea. Voia să bea o bere, dacă nu chiar şase sau şapte, iar ea voia să bea un whisky mic. Se duse la bucătărie şi turnă într-un pahar cu gheaţă o porţie dublă pentru ea, iar el se servi direct din sticlă. Dacă aveau să se înfrunte toată noaptea, el o va face cu simţurile amorţite. Când se aşeză în balansoar, ea se feri într-o parte. Fără o vorbă îi oferi paharul şi ea îl luă fără să spună vreun cuvânt. Tăcerea era apăsătoare şi din când în când ajungea până la ei zgomotul făcut de maşinile care treceau pe strada principală. Vecinii îşi chemară în casă câinele şi stinseră lumina. Deasupra preeriei noaptea se aşternuse ca o catifea neagră pe care, străluceau luna şi stelele. Sorbiră din pahare, iar el începu să legene balansoarul. Niciunul nu vorbea. Când se lăsă frigul, ea îi oferi un colţ din cuvertură, apoi mai mult. O ajută să i-o aranjeze şi să se aşeze mai comod, dar din greşeală ea îi răsturnă sticla cu bere.

— Scuză-mă.

— Nu-i nimic.

— Poţi să ţii asta puţin?

El îi luă paharul şi ridică capătul cuverturii, în timp ce ea îi aranja restul peste umeri. Se aşeză în genunchi în balansoar şi se aplecă să-l învelească, nemaiţinând cont de distanţă, supărare şi sentimente rănite.

— Ridică-te puţin. Se ridică şi ea îi aranja cuvertura la spate să nu stea lipit de stinghiile reci ale balansoarului. Îi atinse umerii cu palmele, şi sânii i se frecară de braţul lui. El simţea pe obraz

răsuflarea ei fierbinte mirosind a whisky. Rămase încordat până ce îşi dădu seama de ridicolul situaţiei, făcând comparaţie cu plăcerea pe care ar fi simţit-o dacă ar fi tras-o aproape şi ar fi aşezat-o pe genunchii lui. Îmbrăţişarea lui îi relaxa trupul înfierbântat de dorinţă. Ţinând-o lipită de el sorbi din paharul ei şi-l puse gol deoparte. Ştiind-o cuibărită în braţele sale se simţea fericit. Plăcerea de a o simţi atât de aproape îl înnebunea. Trase adânc aer în piept şi îşi apăsă palma de coapsa ei. Ea murmură încurajându-l să continue şi îşi strecură mâna între picioarele lui, astfel că dorinţa lui deveni o necesitate. Nu îndrăznise să-l atingă până ce nu fusese sigură că el o dorea.

Îl mângâie, şi el îi descheie nasturii bluzei. Cu Sarah în braţe şi întreg universul la picioare, în câteva clipe se simţi în elementul lui.

CAPITOLUL 11

Miercurea seara te puteai distra în Rock Creek. Uneori, miercurea seara, Guy Hill, proprietarul barului Sagebrush reuşea să atragă în oraş câte una dintre cele mai bune formaţii din Cheyenne, în weekend-uri, Rock Creek trebuia să se mulţumească cu talentele locale, dar în miercurile norocoase, la Sagebursh cânta o formaţie sau măcar o parte din formaţie, fiindcă nu toţi erau atraşi să-şi petreacă miercurea străbătând acel ţinut arid pentru o bere gratis şi plată pe loc.

Colt şi Sarah îşi făcură loc prin mulţimea care venise la mijlocul săptămânii să asculte formaţia Muleskinners, cunoscută mai mult în sudul

Wyoming-ului şi în câteva localităţi selecte din nordul statului Colorado. Salutară câțiva cunoscuţi şi unii chiar se oferiră să le facă cinste cu bere. Colt o conduse spre ringul de dans. Îşi lăsară hainele pe o masă liberă şi când atinseră cu picioarele parchetul o luă în braţe. Toată ziua fusese plecat la ranch-ul lui Calhoun şi-i fusese dor de ea.

Sarah era fericită că stătea lipită de el, simţindu-i braţele şi trupul legănând-o uşor în ritmul muzicii. Una dintre beri fusese oferită din partea contingentului păsărilor de noapte, şi ştia că toate, fără excepţie, îl dezbrăcau din priviri. Corpul şi figura sa nu foarte frumoasă, dar atrăgătoare, cu trăsături plăcute şi dure, le stârneau asemenea reacţii. Ştia că umblau cu vorba, unele erau îngrijorate că va suferi o dezamăgire, altele erau mai puţin amabile. Se întreba câteodată ce ar fi zis lumea dacă s-ar fi măritat. De obicei, nu se gândea la această posibilitate, dar, pe undeva, hotărârea de a încerca fusese luată înainte de a lua vreo iniţiativă care să-i asigure succesul. Odinioară se rugase să rămână gravidă cu el şi acum o făcea pentru a doua oară. Se cânta o melodie de dragoste despre un bărbat care îi spunea iubitei să nu-l uite, chiar dacă se vor despărţi, iar ea îi declara că asta nu se va întâmplă niciodată pentru că gândul ei este mereu la el. Sarah credea fiecare cuvânt. Colt o strângea în braţe, legănându-se în ritmul muzicii, desfătându-se cu senzaţia de a o ţine lipită de el, simţindu-i mâna mică şi delicată în mâna sa. Îşi aşează obrazul pe fruntea ei. Ea îşi dăduse părul pe

spate şi-l strânsese în coadă de cal. Petrecuseră împreună patru zile şi patru nopţi, dar nu se săturase de ea. Mai avea câteva zile de permisie pe care le putea lua peste o lună sau două, aşa că se putea întoarce, dar nu ştia cum va rezista atâta vreme dacă zilele şi nopţile îi vor fi pustii şi solitare. Poate că venise vremea să se gândească ce şi-ar putea dori Sarah. Pentru ei era imposibil să continue în felul acela. Realitatea nu putea fi ignorată şi chiar dacă încercau să înşele timpul, duminică tot îşi va lua rămas-bun de la ea. Gândurile acestea avură un efect nedorit asupra simţurilor lui. Începu să se mişte mai încet şi îşi îngropa mai adânc capul în scobitura gâtului ei, strângând-o şi mai tare în braţe. Nu numai Sarah fugea de realitate. Ştia că el va pleca. Nici nu se îndoia că ar fi uitat vreo clipă, dar cedase lăsându-l să pătrundă în viaţa ei până în momentul în care va pleca, până duminică.

Trebuia neapărat să se întoarcă. Melodia se sfârşi, anunțându-se o pauză. Colt o conduse la masă ţinând-o de mână, lipită de el. Hotărâseră să stea doar cât să danseze de două ori şi să bea o bere. El nu dorise să vină deloc, preferând să nu dea subiect de bârfă binevoitorilor, preferând să fie doar cu ea, dar Sarah insistase să iasă puţin la aer acestea fuseseră exact cuvintele ei şi el zâmbise încălțându-şi din nou cizmele. Două femei, pe care le observase că îl priviseră insistent, se apropiară de masa lor întrebând-o de un medicament pentru care făcuse comandă specială şi care, în mod evident, doreau să-i fie prezentate. Colt ştia că le interesa persoana lui ca

o curiozitate şi nu pentru că ar fi nutrit pentru el vreun sentiment aparte. Rock Creek era doar un orăşel şi orice nou-venit le stârnea interesul, mai ales celor nerealizaţi în viaţă. Ieşi din această situaţie întrebând-o pe Sarah ce doreşte să bea. Se duse la bar să aducă berile şi se antrena într-o discuţie despre furaje şi cum se îngraşă mai bine vitele care urmează a fi duse în târg; despre negustorii deştepţi care plătesc corect şi sacrifică repede animalele; şi dacă preţurile la ambalaje nu cresc, să profite de acest lucru şi cei din Rock Creek. Adevărul era că americanilor le plăcea carnea de vacă.

— Şi tu ai mers cu cireada la păscut, nu-i aşa, Colt? întrebă un bătrânel uscăţiv, cu dinţii pătaţi de tutun şi cu faţa zbârcită.

— Da, domnule, răspunse Colt, scotocindu-se în buzunar după nişte bani. Acum zece ani.

— Vacile sunt tot vaci, fiule. Bătrânul dădu din cap cu înţelepciune şi ceilalţi aflaţi la bar, tineri şi bătrâni, încuviinţară mormăind. Vacile sunt tot vaci, pământul la fel, doar impozitele cresc. Conversaţia se axa acum pe problema impozitelor, în vreme ce Colt aştepta ca barmanul să-i dea restul. Dar subiectul preferat era tot cel despre vite şi carnea de vacă, aşa că foarte repede fu reluat, incluzându-l şi pe el în discuţie, ca pe unul de-al lor.

— Vouă, marinarilor, vă dau să mâncaţi carne de vacă?

— Da, domnule. Uneori, chiar de trei ori pe zi.

Cuvintele lui stârniră râsete aprobatoare. Dacă luptătorii erau hrăniţi cu carne de vacă, asta

însemna că ţara e pe mâini bune. Reuşiră să stabilească taxa importurilor de carne din Japonia, şi aduseră vorba de Pearl Harbor, care părea să lege împreună şi industria cărnii de vacă, şi impozitele exagerate, şi, în ce-l privea pe Colt, marina. Colt lăsă un bacşiş pe tejghea şi restul îl puse în buzunar, gândindu-se că între timp Sarah îşi terminase treburile. Privind peste umăr rămase încremenit simţind că-i creşte adrenalina. Se străduí să respire normal, să nu-şi iasă din fire şi să nu dramatizeze scena care se desfăşura în faţa lui. Nu era împotriva legii ca Bull Brooks să stea de vorbă cu fiica sa.

Sarah mai auzise de o sută de ori, poate de o mie de ori vorbele lui, variaţii pe aceeaşi temă şi insulte ale ei şi ale mamei ei. Înjurăturile făceau parte din fiinţa lui la fel ca pielea sau dinţii. Era scandalagiu din naştere şi persecuţiile suferite în viaţă, cele mai multe, spunea el, de pe urma femeilor îl făcuseră şi mai ursuz.

În relaţia cu tatăl său, Sarah trecuse prin mai multe faze: de intimidare şi furie, apoi de iritare şi dezgust, ca în final să nu mai simtă faţă de el decât milă şi plictiseală. Ştia că el nu putea suferi acest lucru şi că îi făcea mai mult rău, având în vedere că suferea de inimă. Mai ştia că ar trebui să-i pese mai mult şi uneori ţinea cont de asta, în măsura în care îi dictau sentimentele faţă de el. Alteori îşi spunea că atitudinea sa, aceea de a nu da crezare prea multă unui bărbat care maltrata femeile, era îndreptăţită.Pe ea n-o bătuse niciodată. Toate pedepsele i le aplicase mamei, dar de când se ştia ţipase la ea. Acum se pregătea

s-o facă din nou. O ştia din tonul plângăcios al vocii lui. Şi de câte ori nu-l rugase pe Guy să nu-i mai dea să bea.

— I-am spus mamei tale că timpurile sunt grele şi dacă m-ai susţine poate îşi va da şi ea seama de asta. Nici tu şi nici eu nu are rost să ne risipim banii în altă parte.

Suntem singurii care încercăm să ţinem oraşul ăsta nenorocit pe linia de plutire.

Sincer vorbind, are dreptate, se gândea Sarah. Era chiar tentată să fie de acord că n-ar trebui să suporte întreţinerea copiilor, dacă asta l-ar fi făcut să plece înainte de întoarcerea lui Colt. Tatăl său continuă:

— De ce trebuie să plătească pentru copii bărbatul a cărui nevastă a fugit de el, eu nu pricep. Nu pricep deloc. Pentru felul ei de a vedea lucrurile, acesta era cel mai slab argument ţinând cont câtă vreme el şi Amanda Haines fuseseră împreună.

Deseori se întrebase ce găsise Amanda la tatăl ei, dar asta îi depăşea puterea de gândire. Ah, da, recunoştea că pentru vârsta lui nu arăta rău şi faţă de majoritatea din ţinut o ducea foarte bine. Cunoştea femei cărora le plăcea ca bărbaţii lor să fie brutali, dar pentru ea asta nu avea niciun sens.

Era mai mult ca sigur că Amanda îl ţinuse sub papuc pe Robert „Bull” Haines mai bine decât reuşise vreodată mama lui Sarah şi poate că acest lucru o atrăsese la el, faptul că izbutise să-l îmblânzească. Nu se măritase cu el şi poate de aceea n-o brutalizase.

— Să nu încerci să mă tragi pe sfoară, zise Bull. N-am să ţi-o tolerez nici măcar o clipă. Sarah ştia la ce se referă. Cu un an în urmă plănuise o schemă de subvenţie prin care chiria ce i-o datora tatălui său pentru magazin o dădea mamei pentru întreţinerea copiilor, scutind-o pe aceasta de a mai încerca inutil să obţină pensia de întreţinere a copiilor de la fostul ei soţ. Se gândise că era un plan prea frumos şi prea perfect ca să renunţe la el, dar Bull o ameninţase cu evacuarea când descoperise.

— Data viitoare când mai încercaţi vreo şmecherie de-asta, mă duc personal la Cheyenne s-o scutur de bani. N-ai dreptul să-i dai chiria ce mi se cuvine.

— Jack o să te omoare, Bull, zise Sarah, la fel de calmă, precum era Jack, tatăl ei vitreg. Dacă te atingi de ea, te omoară.

— Chiar dacă i-ar muri familia de foame individul ăla n-ar fi în stare să omoare un pui ca să-l pună pe masă. O să mă înjure şi-atât. Jack era avocat şi lupta pentru binele victimelor violenţei în familie. De data aceasta îi dădea dreptate tatălui ei. Jack era opusul bărbatului violent, dar el mai cunoştea că pe primele locuri în statistici erau ucigaşii de femei şi maltratările soţilor şi foştilor soţi.

— Eu aş ţine seama de asta, Bull. Eu cred că e mai bine să nu te duci la Cheyenne.

— Lasă-mă în pace, fato, izbucni el mânios, cu furia beţivului, izbind cu pumnul în masă. Nu-mi spune tu ce… în clipa următoare Colt îl ţintuia răstignit pe masă.

Apoi îl trase în sus, nu înainte ca Sarah să simtă ura de moarte ce radia din amândoi. Tatăl său avea privirea înfricoşată; chipul lui Colt era lipsit de expresie, dar aducător de moarte.

— Hai afară, bătrâne. Colt îl mai trase o dată, punându-l pe picioare, apoi se îndreptară amândoi spre uşă, exact în momentul în care formaţia începea o nouă melodie. Sarah nu era singura care văzuse scena, dar viteza cu care se desfăşurase îi lăsase pe toţi nedumeriţi. Nu le era clar ce se întâmplase, fiindcă, cu excepţia lui Sarah, nimeni aflat între cei din ring şi cei doi care se îndreptau spre uşă, nu sesizase incidentul. Niciodată nu-l văzuse pe tatăl său speriat de ceva sau cineva.

El îi speria pe alţii. Îşi imagina ce văzuse Colt de la bar şi de ce reacţionase în felul acela, dar nimic nu explica acea sclipire de groază pe care o zărise în ochii tatălui ei. Guy îl dăduse în anul acela de două ori afară din barul Sagebrush pentru scandaluri şi bătăi. A spune că era certăreţ ar fi fost un eufemism, dar Colt îi dăduse motive reale să devină agresiv şi totuşi rămăsese ţintuit de masă, paralizat de frică. Se ridică de pe scaun, încercând să-şi adune gândurile şi să-şi facă loc prin mulţime, fără să îmbrâncească pe cineva.Pe undeva, Colt reuşise să evite o scenă. Nici ea nu dorea acest lucru, dar simţea că era mai bine să iasă afară cât mai repede. Aerul rece al nopţii îi sufla în faţă şi-l simţea cu atât mai îngheţat după ce ieşise din căldura barului aglomerat. Spre nord, în direcţia oraşului nu văzu decât întuneric şi un trecător înaintând pe şosea.La sud era parcarea

din faţa barului Sagebrush. În sfârşit zări cămaşa albă a lui Colt şi lângă el silueta mai întunecată a tatălui ei. Înainta urmându-i prin labirintul de maşini şi camionete. Cu o zi în urmă, Colt recunoscuse camioneta lui Bull, parcată în faţa cafenelei, datorită biciului din fâșii de piele împletit pe care-l văzuse prin parbrizul din spate. Fără să vrea îl strânse mai tare pe Bull de gulerul cămăşii.

Aproape că-şi spunea să nu-i facă vreun rău, dar imaginea biciului îi înfurie atât de tare a doua oară, încât era în stare să-l schilodească.

Bull nu se aşteptase să-l întâlnească, iar Colt îl luase prin surprindere şi-l scosese imediat din bar. Abia când ajunseră în parcare bătrânul îşi reveni din şoc şi începu să se zbată. Deşi avantajat de vârstă şi de condiţia fizică, Colt trebui să-l ţină strâns. Încercând să nu-l scape, îi dădu un brânci izbindu-l de portiera camionetei. Se auzi o buşitură şi Bull se lăsă în jos. Când se ridică, în mână ţinea un cuţit. Spre deosebire de Bull, Colt nu rămase surprins, îl lovi peste mână înainte ca acesta să apuce să se ridice până la brâu. Colt începuse lupta hotărât să-l pună la pământ. Cuţitul dispăru în întuneric şi Colt îl apucă pe Bull şi-l lipi cu faţa de portiera camionetei, înainte de a mai face vreo mişcare.

— Te joci cu focul, bătrâne. Stai potolit, îi şopti Colt la ureche.

— Te dau în judecată, nemernicule, şuieră Bull cu obrazul lipit de metalul rece.

— Dacă crapi, toată lumea o să respire uşurată. Bull se zbătu să scape, dar Colt îl apucă

mai strâns, deşi nu era uşor. Bătrânul era foarte puternic.

— Ba le-am încheiat, băiete, şi ai primit ce-ai meritat. Vocea îi tremura, la fel şi corpul. Colt o luă drept semn de slăbiciune şi-l apăsă mai zdravăn.

— Nu mă refer la ce mi-ai făcut mie, ci la ce încercai să-i faci lui Sarah. Colt îi răsuci braţul la spate până ce îl auzi horcăind şi îi savura chinul într-un mod care nu prevestea nimic bun.Mă refer la ce i-ai făcut soţiei tale şi mamei mele când ai lovit-o peste faţă. Rămase surprins nu de Bull, ci de propria-i persoană.Ai bătut-o şi ai tratat-o ca pe o… vocea i se frânse. Dumnezeule. Cât trebuia să se abţină ca să nu-i frângă gâtul. Tremura de încordare şi palmele îl dureau, nerăbdător să acţioneze şi apoi să se liniştească.

Închise ochii de durere şi slăbiciune, apoi îi deschise fixându-şi privirea pe ceafa lui Bull şi strângându-i în pumni cămaşa. Bull mirosea a frică şi era cuprins de panică. Fără să vrea Colt respira în acelaşi ritm cu bătrânul şi icnind îl mai lovi o dată. O făcea pentru mama sa şi pentru Sarah pe care le lăsase pe mâna lui Bull Brooks. Acum îşi înfrunta duşmanul care se zbătea să scape, părtaşi la durere şi teamă, ca în noaptea în care Bull îl marcase pentru întreaga viaţă.

— Nemernicule. Nu-l putea ucide şi nici nu-l putea răni ca să-l ţină minte. În noaptea aceea Bull îl rănise până la sânge. El nu putea face acest lucru.

Mizerabilule. Îl mai lovi o dată ameţindu-l, apoi se îndepărtă de el, lăsând în urmă biciul şi

trecutul, încercând să-şi depăşească ura. Sarah nu-i văzu decât atunci când apăru Colt îndepărtându-se de camioneta tatălui său. Nu auzise nimic decât ce strigase bătrânul după el. Violenţa cu care rostise obscenităţile o lăsase înmărmurită şi nu se compara decât cu cea a reacţiei lui.

Îşi desfăcu pumnul şi-l plesni cu toată forţa peste obraz. Bull se ghemui şi se lăsă în jos, uşor, în praful din drum. Sarah rămase nemişcată. Îşi spuse că trebuie să acţioneze într-un fel, dar picioarele n-o ajutau, îşi plimbă privirea de la tatăl său la Colt, care se îndrepta spre ea fără să se uite în urmă. Se opri la câțiva paşi de ea.

— Du-te să vezi ce face. Cred că l-am rănit, îi spuse încet, cu voce calmă. Ea îi aruncă o privire înainte de a se îndepărta. Făcu un pas în direcţia tatălui său, apoi se întoarse repede spre Colt. Îi atraseră atenţia gemetele care se auzeau dinspre parcare. Îngenunche lângă Bull să-i cerceteze rănile. Nu văzu niciuna. Respira destul de uşor şi stătea în patru labe înjurând şi gemând.

— Ridică-te, Bull. Nu cred că te-a rănit prea tare.

— Simt că mi-a spart ceva la faţă. Lui Sarah îi fu aproape imposibil să înţeleagă bolboroselile lui, dar când reuşi s-o facă îi porunci:

— Stai pe spate şi rămâi aşa. Se ridică şi pe platforma uneia dintre camionete găsi o pătură. O aruncă peste tatăl ei şi-i atrase atenţia să nu se mişte până nu vine cu cineva care s-o ajute. Se întâlni cu Guy Hill la mijlocul drumului spre bar, care îi spuse că deja trimiseseră după doctorul

Tanner.

Urmară câteva ore îngrozitoare. Colt dispăruse, slavă Domnului, tatăl ei nu se apărase aproape deloc, aşa că acţionase nestingherit şi ea rămăsese singură să-i poarte de grijă, ceea ce şi făcu, neavând de ales, dacă nu voia să-l lase zăcând în parcare. Doctorul constată că Bull îşi pierduse doi dinţi şi avea o fisură a maxilarului, apoi îl trimise acasă dându-i două reţete. Sarah fireşte că trebui să se oprească la magazin să le completeze. Când ajunse acasă era frântă de oboseală, dar jeepul parcat în stradă şi lumina aprinsă în salon era tot ce avea nevoie să se simtă mai bine.Ca să-l îmbuneze intenţiona să-i spună că ar fi trebuit să rămână acasă. Poate mai târziu îl va întreba ce se întâmplase în parcare. Intenţiona să-l asigure că tatăl său nu se simţea mai rău decât după alte bătăi din bar. Voia să se convingă că Colt nu se rănise la mână. Cu toate acestea, bunele intenţii i se spulberaseră de îndată ce deschise uşa. Când intră, Colt stătea în picioare, îmbrăcat în uniformă, cu şapca în mână şi valiza la picioare.

Sarah ştia ce văzuse, aşa că nu mai avea nimic de spus, nimic de făcut. Rămase calmă, în timp ce el îşi justifica plecarea şi-i spunea că e lucrul cel mai înţelept pe care-l putea face şi că se va întoarce când va putea, dar ea nu-l auzea. Îşi auzea inima bătând, ca un gheţar care se rupe şi nu se putea concentra asupra cuvintelor lui. Dădu din cap, prefăcându-se că acceptă, dar, de fapt, nu pricepea nimic din ce spunea el. Făcea eforturi să nu-şi mişte niciun muşchi al feţei, dar, din cauza

concentrării, rămăsese încruntată, în rest figura îi era lipsită de expresie, încremenită. Îl iubea cu toată fiinţa ei, dar altceva nu putea face.

Nasturii de alamă ai uniformei lui străluceau şi ştia că îşi va aminti acest lucru. Uitase însă să-l întrebe cu ce-şi lustruia pantofii. În drum spre uşă, el schiţă gestul de a se apropia de ea, dar se retrase, ferindu-se din calea lui.

Era singurul lucru pe care-l mai putea face.

Nu îi venise uşor să se ţină de cuvânt.

— Ruby! Ce părere ai? întrebă Sarah arătându-i un pulover cu mărgeluţe.

Cosmeticiana cu părul roşu ridică privirea din scrinul cu haine care îi aparţinuseră Amandei. Faţa ei plinuţă era marcată de cei cincizeci de ani pe care

Îi avea şi de muncă. Înainte de a deveni cosmeticiana fusese soţie de fermier.

— Ooo, ce frumos. Culoarea piersicii îi şedea foarte bine. Tatăl tău i-a cumpărat-o din Reno Nul… Ba pune-l acolo, zise ea răzgândindu-se, în timp ce Sarah arunca puloverul în cutia pentru biserică.Ai dreptate. Colt n-o să vrea nimic din ce i-a cumpărat Bull, oricât de scump ar fi. Ruby nu-şi ascundea disperarea, iar Sarah avea zâmbetul abia schiţat. Îi promisese că o va ajuta şi nici dezertarea acelei persoane căreia nu îi venea să-i rostească numele n-o putuse să-şi încalce cuvântul deşi, bine sau rău, nimic nu-i mai putea schimba viaţa, searbădă acum.

Cu o săptămână în urmă îi venise ciclul şi după ce spărsese toate bibelourile din magazin şi

făcuse destulă zarvă încât Al ieşise din garaj să se asigure că nu i se întâmplase nimic… în sfârşit după toate astea, luase anumite decizii.

— Ce n-aş da să fiu cu câteva kilograme mai slabă, murmură Ruby, arătându-i o pereche nou-nouţă de blugi albi.

— Fata cea mare a lui Cathy Kaye o să arate grozav în ei. Pune-i deoparte.

— Cred că le-am pus pe toate deoparte, spuse Ruby privind la mormanul de haine de alături şi la cutiile împrăştiate în dormitorul rulotei.

— Amanda a avut o mulţime de lucruri frumoase.

— A fost o femeie bună la suflet şi o prietenă de încredere.

Sarah o auzi trăgându-şi nasul şi fu din nou cuprinsă de tristeţe. Toată după-amiaza aşa fusese. Şi ea şi Ruby se simţeau îngrozitor şi adevărul era că începuse să-i dea dreptate persoanei căreia nu-i putea rosti numele. Nimeni nu avea nevoie de haine, aşa că de ce or mai fi venit până aici pierzând timpul degeaba?

Acum lua la mână cutiile cu pantofi, deschizându-le una după alta şi, aproape automat, le arunca într-una dintre cutiile mai mari destinate bisericii. Ultima cutie părea mai uşoară şi bănui că în ea se găsesc sandale. Nu dorea să dea sandale de pomană, iar în cutie să fie fotografii sau scrisori de dragoste. Rămase surprinsă când dădu peste bucăţi de material. Fâșii late albastru cu negru amestecate, ca şi cum cineva ar fi tăiat petice pentru o cuvertură. Le scoase afară şi atunci observă că erau cusute între ele într-un mod

ciudat şi că fiecare bucată conţinea ambele culori. Curioasă, întinse materialul pe pat şi dădu peste manşete şi guler. Era o cămaşă zdrenţuită de care vag îşi aducea aminte.

— Ruby ce e asta? Ruby se aşează pe colţul patului şi pipăi materialul.

— După cum arată pare o cârpă de şters pantofi.

Pe material existau o mulţime de pete cafenii, mai ales la capetele fâșiilor, dar nu erau scorţoase sau grase la pipăit cum era crema de ghete. Cămaşa fusese spălată şi Sarah nu-şi închipuia că cineva şi-ar spăla cârpa de şters pantofii. O puse deoparte şi se întoarse la treabă, dar privea mereu spre pat. După o clipă se întinse şi o luă din nou în mână. Gulerul era sfâșiat, dar restul intact. Era o cămaşă bărbătească, mult prea largă pentru Amanda şi mult prea elegantă pentru tatăl său. Era, probabil, a lui Colt. Tocmai terminase de împachetat bluzele Amandei când o auzi pe Ruby:

— Pot să mă uit din nou la zdreanţă aia? Sarah împinse bluza spre Ruby.

— Mi-o aduc aminte… ţţţ, ţţţ, zise ea, dând din cap. Amanda era nebună. A

Cumpărat-o când Colt a împlinit douăzeci de ani. A costat-o mai mult decât merita, dar băiatul şi-o dorea şi, ştii şi tu cum sunt mamele. Am găsit-o în spatele magazinului, exact atunci când Colt a plecat la unchiul lui în California. Trebuie să-ţi aminteşti, Sarah, fiindcă în vara aia te întâlneai cu el. Sarah se lăsă în jos pe podea, simţindu-se dintr-o dată prost. Nici nu era de mirare că bucăţile de material îi păreau cunoscute. Îşi aminti

ziua în care Colt împlinise douăzeci de ani, cămaşa, şi vara aceea. Lunile după plecarea lui fuseseră cele mai groaznice din viaţa ei şi atât de îndepărtate de prezent, încât nu mai dorea să le reînvie. Nu voia să-şi mai reamintească nici de Colt Haines cel de acum zece ani, nici de cămaşa primită de ziua lui de naştere.

— Colt tocmai plecase, continuă Ruby, punând cămaşa pe pat. Probabil îţi aminteşti. Nu şi-a luat rămas-bun nici măcar de la mama lui. Cămaşă nenorocită, se gândi Sarah privind-o. După ziua lui, Colt o purtase, practic, zi de zi timp de două săptămâni.

…sfâșiată, în sârma ghimpată, după care Amanda şi-a dat seama că Colt nu se mai întoarce, dar asta nu mai părea un lucru important.Mă refer la cămaşă.

— Poftim? întrebă Sarah, ridicând capul brusc. Ce spuneai?

— Vorbeam despre Daniel, repetă Ruby. Daniel Calhoun a fost singurul căruia Amanda i-a spus că băiatul se îmbătase şi şi-o agăţase în sârma ghimpată.

Cămaşa arăta îngrozitor când am găsit-o, ruptă şi pătată de sânge.

Sarah privi din nou cămaşa şi cu o viteză ameţitoare puse cap la cap o incredibilă desfăşurare a evenimentelor.La fel de repede alungă totul din minte ca imposibil, fiindcă însăşi gândurile care încercau să se contureze în mintea ei erau imposibile.

— Ciudat, nu? spuse Ruby. Auzi ce să păstreze maică-sa. Mustrându-se pentru

slăbiciunea de care dăduse dovadă, Sarah se aplecă peste pat şi luă cămaşa. Tatăl ei era un bătăuş, nu un sadic. Fâşiile de material îi alunecară printre degetele care începură să tremure. Ţesătura era pătată de sângele lui Colt. Purtase cămaşa în ziua în care făcuseră dragoste lângă râu. Era sigură de acest lucru. Era posibil să se fi îmbătat şi s-o fi agăţat în sârmă ghimpată, dar nu văzuse în viaţa ei o cămaşă sfâșiată de sus până jos. Arăta ca şi cum altceva s-ar fi întâmplat. Simţi că i se face rău din capul pieptului. Tatălui ei îi plăcea să intimideze. Îi plăcea să lovească cu biciul pisicile vagaboande, puii de găină speriaţi şi cutiile de tablă, dar Colt avea cicatrice pe corp, care se întindeau din faţă până în spate. Bull o lovise pe mama ei, uneori nu doar o singură dată, mai ales atunci când era beat sau dacă vreunul dintre bătăuşii din bar îl înfrunta. Nu-i plăcea să piardă.

Ruby continua să vorbească povestindu-i despre cadoul pe care îl făcuse odată unuia dintre băieţii ei şi câtă grijă avusese de el. Sarah desfăcu cămaşa repede, potrivind fiecare bucată la locul ei, spatele separat de faţă. Ştia ce caută, fiindcă îşi aminti cât de strânsă îi stătea pe corp. Îşi aminti trupul frumos al băiatului pe care-l iubise şi al bărbatului pe care nu va înceta vreodată să-l iubească, bronzat de soarele din California, cu pielea catifelată şi arămie, cu excepţia cicatricei de pe piept şi spate. Când termină de aranjat cămaşa, îşi plimbă degetele peste ea, ştiind exact cine fusese duşmanul care îl luase prin surprindere şi-l rănise atât de rău şi de ce.

Cuprinsă de furie şi neîncredere îşi trecu palma peste ţesătura ruptă, revenindu-i în memorie conturul spatelui lui Colt. Era imposibil, Nimeni nu putea face aşa ceva cuiva. Îşi aminti cea de-a doua plecare a lui Colt şi ce văzuse şi auzise în parcarea barului Sagebrush. Ura dintre cei doi fusese palpabilă, o prezenţă vie şi dintr-o dată ştiu adevărul: tatăl ei îl biciuise pe Colt în seara aceea, îl lăsase acolo să fie găsit de prietenul său, un prieten care ar fi minţit pentru el şi n-ar fi povestit ce se întâmplase. Nici măcar mama lui nu ştiuse.

O lacrimă îi curse pe mână, apoi o a doua. Îşi şterse cu pumnul de pe obraz lacrimile de mânie.

— Iubito, te simţi bine? o întrebă Ruby, dar Sarah nu putea răspunde.

Cum, oare, putuse Bull trăi cu acel păcat? Dar cum putuse ea trăi alături de el? Rock Creek era un oraş prea mic ca să se prefacă că nu există. Cum trecuse atâta timp văzându-l fără să vrea să-l rănească, aşa cum îl rănise el pe Colt.

Luă cămaşa şi-şi îngropa faţa în ţesătura pătată şi desrămată. Va reuşi vreodată să nu mai plângă pentru Colt Haines?

CAPITOLUL 12

Colt străbătu veranda casei lui Sarah şi privi înăuntru prin ferestre. Casa era goală. Perdelele albe şi draperiile înflorate din dormitor dispăruseră. Maşina de spălat şi uscătorul din spălătorie dispăruseră şi ele. Nu văzu decât un robinet şi o priză de 220 de volţi. Nici mobila nu mai exista. Ştia ce înseamnă acest lucru. Prima bănuială o avusese când se oprise la magazinul

Atlas şi văzuse în plină zi plăcuţa pe care scria „ÎNCHIS”. Oraşul forfotea. Trecuse pe lângă o agenţie de plasare aflată într-o clădire care cu câtva timp în urmă era pustie.

Lumea stătea la coadă pentru un loc de muncă la canalul de irigaţie care se construia în Rock Creek. Se făceau glume pe seama faptului că se căutau muncitori calificaţi, întrucât oamenii din oraş nu ştiau să dea la lopată. Aceştia sperau ca într-o zi să aibă propria lor făbricuţă. Nimic nu părea imposibil, din moment ce le-o promisese Peter Barton, cel care stăpânea întreg ţinutul şi pe care aveau de gând să-l aleagă primar. Până atunci făcuse o treabă bună, dezvoltând potenţialul oraşului Rock Creek.

Dar magazinul Atlas era închis şi casa lui Sarah, goală. Colt îşi trecu o mână prin păr şi privi spre preerie. Pământul ars de soare se întindea până la orizont. Florile sălbatice se uscaseră şi nu rămăseseră decât ierburi şi câțiva pomişori înfloriţi.

Sezonul începuse cu câteva ploi, dar acum era secetă. Vara toridă se instalase în sud-estul statului Wyoming şi soarele strălucea atât de puternic, încât nu puteai sta prea mult sub razele lui. Mai aruncă o privire în interiorul casei, apoi coborî treptele verandei şi se îndreptă spre camionetă. Ruby trebuia să ştie unde plecase.

Sarah se încălţă cu cizmele şi-şi luă haina. Concursurile de rodeo începeau întotdeauna cu întrecerile pe cai sălbatici fără şa şi dacă nu se grăbea ar fi pierdut apariţia lui Hank. Larmie

River Rodeo a fost primul concurs pe care îl câștigase şi cel puţin o dată pe an se întorcea aici să participe la întreceri. Se aştepta să câștige şi să mai avanseze câteva locuri. Acum avea bani, se clasase pe locul şapte în lume şi miza pe Finalele Naţionale de la Las Vegas, unde premiul era de două milioane de dolari şi care creştea în fiecare an.

Se uită în geantă să vadă dacă are bani de mâncare.La oraş trebuia să ai mereu bani în buzunar, în Rock Creek ţinuse socotelile cafenelei fiindcă Karla ştia că se pricepe la treburi de genul acesta. Aproape toţi banii pe care îi câștiga îi ţinea într-un cont în bancă şi erau zile în care nu avea alţii decât pe aceia.

Acum deţinea un carnet de cecuri. Unul adevărat şi lucrul acesta îi făcea plăcere.

Lucrând ca farmacist pentru lanţul de băcănii avusese o mulţime de avantaje, cum ar fi asigurarea de sănătate, concedii plătite, concedii medicale, învoiri de afaceri şi personale. Şi lista ar continua la nesfârşit dacă făcea comparaţie cu anii de când lucra pe cont propriu. Dar un hamburger nu-i seca nici contul în bancă şi nici nu o va face să întârzie la arena de rodeo.

Avea douăzeci de dolari, o grămadă de bani pentru un hamburger ei şi o bere pentru Hank, dacă i-ar mai rămâne timp să bea una. Cu cât urca în fruntea clasamentului, cu atât devenea mai serios. Cu un an în urmă campionul mondial la călărit fără şa câștigase doar patru sute de dolari mai mult decât el.La întrecerile de rodeo profesionist clasamentele se rezumau doar la câți

bani se câștigau şi primii cincisprezece câștigători la fiecare manifestare participau în decembrie la Finalele Naţionale. Hank era hotărât să ajungă până acolo. În weekend-uri nu făcea altceva decât să exerseze pe cai sălbatici. De opt ani umbla brambura, iar acum, la douăzeci şi şase de ani, decisese că nu era prea târziu să se schimbe, să renunţe la vechiul stil de viaţă şi să obţină un loc în Cartea Recordurilor. Trecuse prin multe încercări, dar Sarah îl încurajase.

Ea tocmai se îndrepta spre uşă, când îşi aminti de cercei. Mormăind nemulţumită alergă înapoi în dormitor să-şi ia cerceii cei „superbi”. Îi primise cadou de la Hank când se mutase în casă nouă la sfârşitul lui mai. Nu avusese timp să-i dea personal, aşa că îi expediase prin poştă. Purtându-i, dorea să-i arate că-i plăceau şi că le poartă noroc. Lăsându-şi geanta şi haina luă cei doi ursuleţi de aur şi încercă să şi-i prindă în urechi. Erau ursuleţi grizzly confecţionaţi de un bijutier din Dakota de Sud, conform biletului trimis de Hank. Erau foarte frumoşi, din aur de paisprezece carate şi o făcea să se simtă într-un fel cu totul deosebit.

Când auzi soneria de la uşă, nu ştia dacă îi va purta noroc sau ghinion. Oricine ar fi fost puteau sta de vorbă, în timp ce se îndrepta spre maşină, întârziase deja.

Îşi puse cerceii şi-şi luă haina din salon. Soneria se auzi din nou şi bombăni că vine imediat. Deschise uşa larg, gata să-şi ceară scuze, dar acestea muriră pe buze.

A-şi cere scuze faţă de Colton Haines ar fi

însemnat să meargă prea departe cu generozitatea sa. În plus, îşi pierduse şi vocea.

— Arăţi de parcă te pregăteai să mergi la culcare, spuse el. Aşa era. O luase pe nepregătite şi nici nu-şi închipuia care ar fi fost momentul potrivit să-l accepte din nou în viaţa ei. O părăsise din nou când n-ar fi trebuit şi deşi îşi luase rămas-bun şi avea motivele lui s-o facă, nu-l iertase.

— Ar trebui să te împuşc, rosti ea cu voce aspră primele cuvinte care îi veniră în minte. Dar nu le regretă fiindcă erau destul de motivate.

— Îţi stau la dispoziţie. Stătea în pragul uşii, în cizme, blugi şi cămaşă albă, calm şi hotărât, gata să primească orice i s-ar fi oferit, bun sau rău.

— Eu… eu trebuie să fiu înainte de şapte pe câmpul iarmarocului.

— Îmi dai voie să te conduc? Cel puţin o întrebase.

— De ce nu. Oricum ea nu mai putea conduce, decât doar într-un şanţ. Nervii şi pulsul ei funcţionau cu o sută de mile pe oră, antrenate într-o cursă nebună pentru recordul mondial la viteză. Fir-ar el să fie. Acum încerca să-i între pe sub piele.

Oare, marinarii nu ştiau să folosească telefonul? Se părea că nici cu scrisul nu stăteau mai bine. Se părea că două luni de zile suferise de amnezie.

Ajunşi în parcare, o conduse spre o camionetă bleu-metalizat, model nou, patru viteze şi plăcuţe de înmatriculare ale statului California. Se urcară şi el porni

Motorul, lăsându-l să meargă în gol, apoi se întoarse spre ea.

— Sarah, eu…

— Frumoasă camionetă, îl întrerupse ea. Probabil că vă întâlniţi în grup.

— Nu, zise el. Spre deosebire de tine, nici nu mai ştiu când am avut ultima întâlnire, asta fără să punem la socoteală ultima întâlnire de grup.

— Oh, chiar ne-am dat întâlnire? îl privea cu inocenţă, cu ochi larg deschişi. Aşa o numeşti tu?

Îl văzu cum strânge din gură, cum pune mâna pe volan şi bagă motorul în viteză.

— Ştii ceva, Sarah. Întotdeauna mi-a plăcut că eşti afurisită. Asta cred că mi-a luat gândul de la crimă şi m-a făcut să cred cine este adevăratul stăpân.

N-ar fi băgat mâna în foc, dar avu impresia că el strânge din buze ca să nu zâmbească.

— Ticălosule.

— Ştiam eu că n-o să-mi fie uşor. Aşa se şi întâmplă. Femeile nu prea îl răsfăţaseră pe Colt, dar Sarah se purta cu el ca un sloi de gheaţă. Când ajunseră pe câmpul iarmarocului, îi spuse că nu era nevoie s-o aştepte fiindcă se va întoarce singură acasă. El îşi găsi un loc de parcare şi o urmă prin învălmăşeala de căruţe şi camionete. Se ducea întinsă spre culoarele cu porţi şi mai mult ca sigur să-l întâlnească pe Hank Cavanaugh sau şi mai grav, vreun alt cowboy.

Se nimeri să fie Hank, dar Colt nu se putea hotărî dacă să fie mai liniştit sau nu. Călăreţul trăsese la sorţi un cal sălbatic foarte nărăvaş. Nimic nu-l putea face mai fericit decât să câștige.

O luă în braţe chiuind. Cowboy-ului îi fila o lampă, aşa că nu avu ce face şi zâmbi chiar şi atunci când acesta o sărută cu înfocare.

Cât stătuse în California se gândise la Hank, spunându-şi că Sarah n-ar putea avea gânduri serioase cu un cowboy atât de neserios.

— Hei, Colton, îi strigă Hank peste umărul lui Sarah, ţinând-o încă în braţe. Văd că te-ai întors zdravăn.

— Şi nevătămat, i-o întoarse Colt. Hank îi şopti lui Sarah ceva la ureche şi ea dădu din cap afirmativ. Asta i se păru lui Colt mai insuportabil decât sărutul şi decât faptul că de câteva ori o bătuse uşor peste fund cu mâna în care purta mănuşa de călărie.

— Îmi poartă noroc, spunea cowboy-ul, rânjind la el.

— Ai putea avea nevoie de el mai mult decât crezi, îi răspunse el. Nu-i plăcea deloc să vorbească cu un muieratic nenorocit, dar relaţia lui cu Sarah era prea nesigură ca să rămână indiferent. Hank tot timpul se hlizea şi-i făcea cu ochiul lui Sarah şi înainte de a se alătura celorlalţi călăreţi şi a se pregăti de start în spatele porţii o mai înghionti o dată. Colt încercă să-i plătească hamburgerul şi sifonul, dar ea îl refuză. Găsise un loc la o masă unde se putea aşeza şi el, gest pe care îl consideră încurajator. Deşi nici măcar nu se uita la el, când din întâmplare se atingeau, ea se ferea. Nimic nu-l deranja mai mult decât asta. De fiecare dată când se trăgea înapoi se simţea îngrozitor. Când Hank o atinsese, nu se ferise de el; se agăţase de el de parcă ar fi fost colac de

salvare. Şi asta pentru că Cavanaugh era un om pe care putea conta, nu unul care s-o părăsească. Vocea de la megafon îi îndepărtă aceste gânduri, atrăgându-i atenţia prin numele care îi umbla în minte.

— Şi acum, oameni buni, să auzim ceva despre Hank Cavanaugh. E un cowboy din Huron, Dakota de Sud, aflat pe primele locuri, se găseşte la culoarul numărul doi, călărindu-l pe Warpaint, un cal sălbatic care la niciunul dintre ultimele concursuri nu a putut fi îmblânzit. Iată un cowboy gata să ne arate cum îi vine de hac. Vino încoace, Hank.Ai numai opt secunde la dispoziţie.

Poarta se deschise larg la semnul lui Hank şi Warpaint țâșni furios. Cowboy-ul îl îmboldi şi calul se cambra. Sarah sări în picioare.

— Haide, Hank. Ţine-te bine, şopti ea entuziasmată de spectacolul în care omul încerca să supună animalul. Colt se uită la ea şi pentru prima dată îşi dădu seama exact ce-l făcuse să plece cu două luni în urmă şi de ce se întorsese. Urmărind-o cum îşi încuraja prietenul realiză de ce avea atâta nevoie de ea, un sentiment pe care nu-l mai încercase pentru altcineva. Era iubirea infinită, ceva mult mai intens decât atunci când făceau dragoste. Vântul se juca în părul ei zbârlindu-i şuviţele subţiri. Urmărind jocul care se desfăşurase în arenă, profilul ei delicat era luminat de ultimele raze ala soarelui. Era frumoasă şi statornică, o femeie în care puteai avea încredere, o femeie pe care te puteai baza. Ea îşi cunoştea adevărata valoare şi celor pe care îi iubea le acorda întreaga ei atenţie.

Schiţă un zâmbet ironic. Fusese instruit să învingă, dar se întorsese la femeia care îl cucerise. Ea nu lua prizonieri. Ea te făcea să capitulezi de bunăvoie.

Mulţimea se ridică în picioare ovaţionând, în vreme ce Hank era ajutat să coboare de pe cal. Colt îl urmări cum îşi ridică pălăria din praf şi îşi salută fanii, şi se ridică şi el în picioare să-l aplaude odată cu ceilalţi.

Ea îl privi fericită şi el zâmbi ştiind că Sarah avea motive întemeiate să-l ţină la distanţă. Se simţea foarte obosit, dar până a doua zi dimineaţă ea ar fi izbutit să-l pună pe picioare, deşi ar fi reuşit şi de unul singur. Urmăriră în continuare restul participanţilor. Sarah calcula scorurile să se asigure că Hank, cu cele optzeci şi patru de puncte, câștigase. Într-adevăr, câștigase.

— Gata, s-a terminat, spuse ea când se auzi ultimul scor.

— Eu credeam că o să călărească cu şa.

— Asta făcea înainte de a începe să se specializeze şi să-şi investească toţi banii şi energia în concursurile în care caii nu poartă şa.

— Te duci să-ţi iei rămas-bun? Colt spera că se va putea abţine să pună această întrebare.

— Se va odihni mâine dimineaţă la Cheyenne. Cred că deja a plecat. Spunea că era mai bine să ajungă să doarmă acolo, decât să plece dimineaţă devreme.

Colt îi aprecie raţionamentul, dar nu putu să nu se întrebe dacă prezenţa sa nu-l făcuse să-şi schimbe programul. Pentru efortul pe care un cowboy îl depune la rodeo, drumul de la Laramie

la Cheyenne era ca o plimbare prin parc.

— Îmi dai voie să te invit la cină? Să mâncăm undeva o friptură? întrebarea era directă şi nu voia să însemne decât că dorea să se aşeze undeva şi să mănânce împreună cu femeia pe care n-o putuse uita niciodată. Ea privi într-o parte, apoi din nou spre arenă şi pentru o clipă el crezu că o să-l refuze, că o să-i spună s-o lase în pace şi să nu mai caute s-o vadă. Asta se și întâmplă.

— Nu, nu cred, zise ea, privind tot spre arena, unde se pregăteau să înceapă luptele cu tauri.Ca şi cum s-ar fi simţit vinovată îi aruncă o privire scurtă. Nu vreau să mă înţelegi greşit, zău nu vreau, Colt. Tu eşti… tu eşti cel mai bun. Crede-mă. Dar nu vreau să plec cu tine. Îţi mulţumesc că m-ai condus. Şi cu asta îi întoarse spatele şi plecă. Nu-i venea să creadă. Era imposibil. Nu avea niciun motiv să-l lase acolo în tribună, rănindu-i inima şi orgoliul. Avea de ce să fie supărată, dar trebuiau să discute şi să pună lucrurile la punct. Nu trebuia să fi plecat. Dar plecase şi distanţa era deja destul de mare între ei. Înjură scurt, atrăgând câteva priviri dezaprobatoare, şi se luă după ea. Când n-o mai zări în mulţimea de camionete şi rulote avu un moment de panică, simţind că se sufocă. Apoi îi văzu părul blond. Ocoli un grup de copii, dar nu reuşi să-l evite pe unul foarte mic, lovindu-l cu toată forţa.

— Hei, domnule. Simţi un cot ascuţit în genunchi. Dă-te jos de pe mine.

Colt încercă să se îndepărteze de băiatul care purta pălărie de cowboy şi blugi ponosiţi marca Wranglers. Pentru a doua oară se loviră unul de

altul şi băiatul îl lovi cu botul cizmei, după care izbucni în plâns şi începu să strige după sora lui.

— Annnnieee! Colt se frecă la picior, sub privirile acuzatoare ale surorii mai mari, care îl scutură de praf pe picioare pe băieţel şi-l luă în braţe. Totul nu durase decât treizeci de secunde, suficient ca Sarah să se facă nevăzută. Se luă după ea alergând. Situaţia era gravă. Chiar foarte gravă. O ajunse la ieşire şi i-o luă înainte.

— Sarah. Se dădu câțiva paşi înapoi, aşteptând-o să se oprească. Sarah, trebuie neapărat să discutăm.

— Să discutăm? Părea surprinsă.

— Da. Trebuie să-ţi spun unele lucruri. Să-ţi explic de ce am plecat şi de ce…

— Nu. Nu trebuie să-mi explici nimic. Îl privea nehotărâtă.Ai avut dreptate,

Colt. Ne-am făcut prea mult rău unul altuia. Eu sunt chiar mai vinovată decât tine.

Nu am nevoie de scuzele tale. Nu-mi datorezi explicaţii.

Sarah? Să-i facă lui rău? O clipă rămase fără grai. Când o văzu că vrea să plece îşi regăsi repede glasul.

— Niciodată nu mi-ai făcut vreun rău. Ea nu se opri din mers, dar de data aceasta o ajunse şi o prinse uşor de braţ. Dorul şi amintirea ta m-au făcut să sufăr, dar tu ai fost întotdeauna atât de bună şi afectuoasă, dulce şi generoasă, dându-mi mai mult decât meritam. Tot ce-ţi cer este să-mi mai dai o şansă.

— O şansă pentru ce? El nu-i înţelegea privirea încărcată de vinovăţie. Şansa să dai peste

un alt nemernic care să-ţi sfâșie pielea de pe spate fiind că mă iubeşti? A meritat Colt? izbucni ea. A meritat?

— Da. Răspunsul veni la fel de limpede şi calm ca ochii care o priveau.Ai fost a mea în noaptea aceea şi credeam că poţi fi din nou a mea. Acum mă aflu aici pentru că te iubesc, Sarah. Ea tăcu câteva clipe privind în jos.

— Are noroc că nu l-ai omorât. Eu era gata s-o fac.

— Daniel ţi-a povestit.

— Nu. Când eram cu Ruby am găsit cămaşa în dulapul mamei tale. Nu mi-am dat seama de la început, ce se întâmplase şi când… Doamne, Colt, îmi pare atât de rău.

Ştiam că este un nemernic, dar nu mi-aş fi închipuit să facă aşa ceva. Jur. N-aş fi plecat, indiferent dacă Toby ar fi fost sau nu acolo. Colt îi luă hamburgerii şi-i aşeză pe capota unei camionete.

— Doar n-ai de gând să mănânci aşa ceva, nu?

— Nu. El îi luă palma şi i-o mângâie cu degetul mare.

— Diseară am să-ţi povestesc despre mine, dar acum vreau să-ţi explic de ce am plecat în aprilie, nu acum zece ani.

— Cred că ştiu deja de ce, spuse ea, ţinându-se departe de el. El râse încet.

— Da. Din moment ce şi tu ai vrut să-l ucizi, bănuiesc că ai înţeles. Să urăşti pe cineva e un lucru îngrozitor, dar nu atât de complicat ca iubirea, mai ales dacă durează de atâta vreme. Ea

îşi retrase încet mâna.

— Ce doreşti, Colt? Deşi nu-l privea, cuvintele ei erau mai mult o provocare decât o întrebare, ca şi cum ar fi aşteptat să audă tot ce era mai rău. De data aceasta era fericit că-i putea demonstra că nu are dreptate.

— Te doresc. Vreau să fim împreună. Vreau să-mi vând pământul din Rock Creek şi să începem o viaţă nouă, poate chiar aici în Albay Count. Vreau să devin fermier şi să-mi găsesc un post de profesor de matematică. Vreau să am copii, dar tu să fii mama lor. M-am gândit că poate vrei să alegi singură verighetele, dar ar fi mai bine să le cumpăr eu, în cazul în care am norocul să spui da.

— Vrei cam multe, zise ea, încrucișându-şi braţele la piept…

— Sunt un egoist nenorocit, fu el de acord. Faptul că ea încuviinţă îl surprinse îndemnându-l să se dezvinovăţească. Trebuie să-mi dau demisia, dar după aceea n-am să te mai părăsesc niciodată. Am permisie două săptămâni şi vreau să ne căsătorim înainte de a expira.Ne aşteaptă o viaţă fericită împreună. Îşi aplecă capul într-o parte să-i privească chipul. Sarah? Ce părere ai? Doamne cât curaj îi trebuise să pună asemenea întrebare, iar acum aştepta nerăbdător răspunsul ei.

Ea desena ceva în praf cu botul cizmei şi, în sfârşit, vorbi:

— Cred că mi-ar plăcea să mai aud o dată de ce te afli aici. Se uită în sus spre el, printre gene, şi el avu impresia că în coltul gurii îi zăreşte un zâmbet.

— Chiar vrei să-ţi mai spun o dată?

— Da.

— O.K.O luă de mână privind în jur, în vreme ce, o trăgea la umbra căruţei lângă care stătuseră până atunci. Îi simţea respiraţia şi mâinile lipite de pieptul său. Se lipise toată de el. Când începu să-i mângâie talia cu o mână şi cu cealaltă părul, când îşi aminti cât de bine se poate simţi un bărbat lângă femeia iubită, se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Sunt aici pentru tot ce însemni tu pentru mine. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. De fiecare dată când te privesc se întâmplă ceva cu mine. Şi am nevoie de tine, aşa cum am nevoie de aer. Tu eşti lucrul cei mai frumos din viaţa mea şi vreau ca tu să simţi la fel.

Îi simţi mâinile alunecându-i pe umeri şi pe spate şi o sărută uşor pe obraz.

— Te iubesc, Colton Haines, îi şopti ea, strângându-i în braţe. Te iubesc. Nici nu voia să-i ceară mai mult, dar ea se întoarse şi-şi lipi buzele de ale lui. Instinctiv o trase mai aproape. O dorea; întotdeauna o dorise, îşi ţinu răsuflarea simţind cum căldura îi învăluie tot corpul şi îşi coborî gura peste a ei.

Sarah îi simţi vibraţiile geamătului în gură, provocându-i o reacţie în lanţ de mişcări spontane. El era blând şi seducător. O gustă şi o mângâie cu limba până ce reacţiile ei aproape imperceptibile îi dădură de înţeles că cedează. Îndrăzni să ceară mai mult şi luă tot ce i se oferi. Întotdeauna îi fusese teamă să-l iubească, chiar numai să se întâlnească cu el. Se blestemase în gând de o sută

de ori că acceptase s-o conducă la rodeo, ştiind că nu va accepta doar un simplu gest prietenesc. Refuzându-i invitaţia la cină fusese una dintre deciziile ei cele mai înţelepte în ceea ce-l privea şi se felicită că avusese atâta minte s-o facă. Se săturase să tot plângă din cauza lui. Dar el o luase prin surprindere, nu manifestându-și dragostea ci declarându-i că o iubeşte. Dacă nu s-ar fi sărutat, precis că încă i-ar mai fi spus ce simte pentru ea. Nu că nu i-ar fi plăcut, dar îi va da şansa să-i spună toată viaţa *Te iubesc, Sarah... Mă aflu aici pentru că te iubesc*.

Colt coborî palmele peste şoldurile ei şi îi cuprinse fesele, mângâindu-i curbele din talie până la coapse, simţindu-le încordate şi provocatoare. Era aproape prea mult şi totuşi suficient de puţin. Îşi duse palmele în locul acela care nu-i dădea asemenea idei prosteşti şi n-o mai sărută. Simţea că reînvie.

— Asta înseamnă da, nu-i aşa?

— Da? întrebă ea, abia respirând.

— Te măriţi cu mine? Fusese foarte categoric când i-o ceruse, dar îi făcea plăcere să-i audă răspunsul.

— Da.

— Şi putem merge acasă? o întrebă neîncrezător.

— Da.

— Şi pot rămâne cu tine peste noapte? Nu credea absolut nimic. Ţi-aş fi scris de acum două luni, dar cea mai mare parte a timpului am petrecut-o pe un submarin şi n-aş fi avut ce să-ţi scriu despre aventurile mele. O sărută din nou

fiindcă era acolo şi gura ei era mai dulce decât mierea. Sentimentele şi amintirile nu le putea alunga, aşa cum îşi dezlipea buzele de gura ei. Şi nici nu dorea să le alunge.

— Nu m-am gândit decât la tine. M-am distrat aşa cum ştiu să se distreze bărbaţii, dar seara când mă duceam la culcare mă gândeam numai la cât eşti de moale înăuntru şi ce gust are trupul tău şi felul în care…

— Da, îi auzi el şoapta chiar înainte să-şi coboare din nou gura peste buzele ei.

Îi plăcu tonul pe care ea rosti cuvântul da, dar mai existau o mie de feluri în care ea ştia să rostească acest cuvânt şi lui toate îi plăceau.

SFÂRȘIT